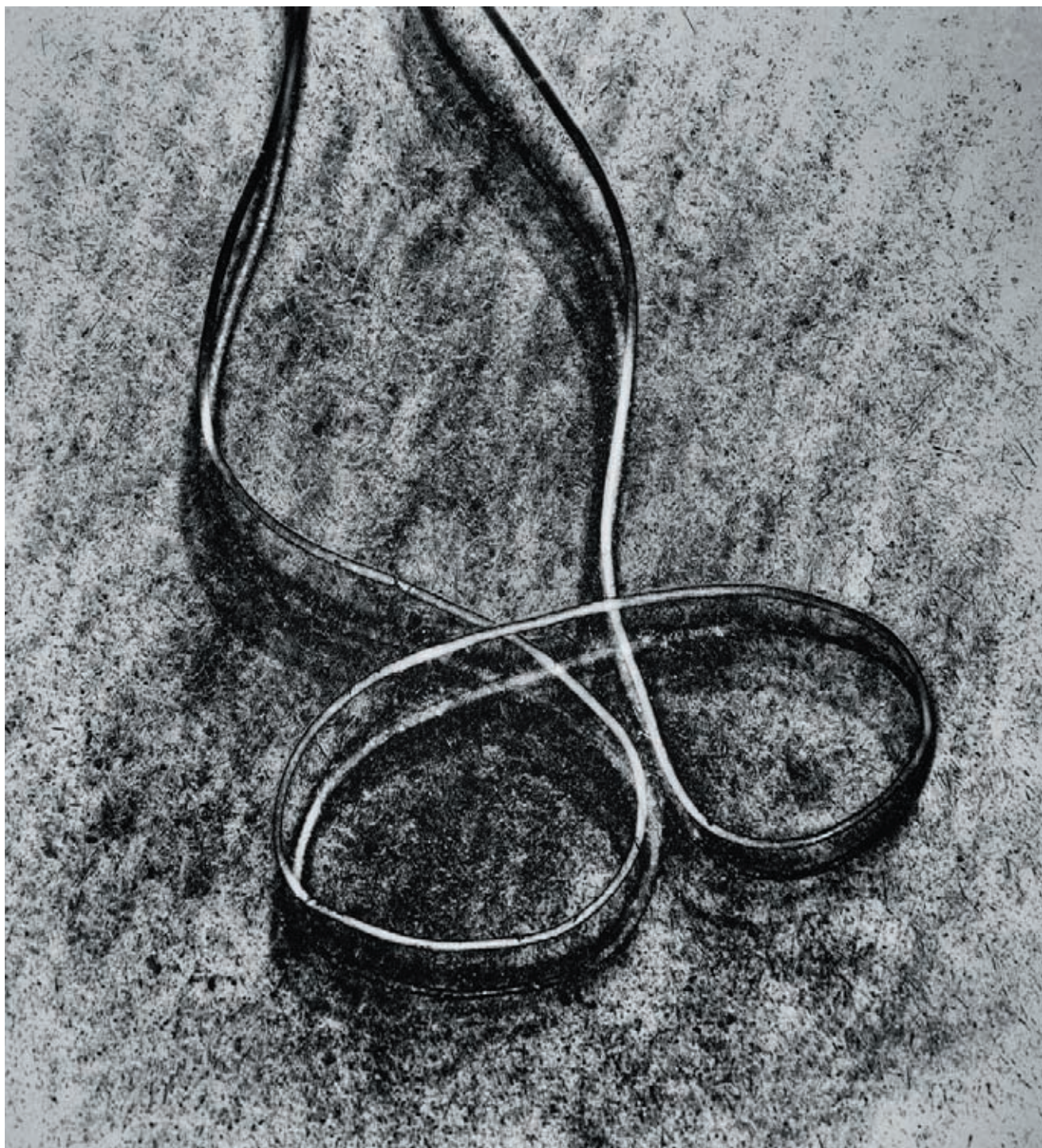

1/2020

FOTOIMPULS

ZPRAVODAJ VÝCHODOČESKÝCH FOTOGRAFŮ

OBSAH

ÚVODNÍK

- 3 Úvodní slovo** Vítězslav Krejčí

VSVF z. s.

- 4** Vyhodnocení činnosti za rok 2019
8 Zpráva o hospodaření
8 Usnesení 25. valné hromady
9 Plán činnosti

FOTOGRAFIE S PŘÍBĚHEM

- 10 Fotografie s příběhem**

ČESTNÉ ČLENSTVÍ

- 16** Jarmila Šlaisová
18 Jak se dělá Almanach

ODBORNÁ RADA VSVF z. s.

- 19 Zápis z jednání**

VÝSTAVY

- 20** Česko-Polské fotografické léto
21 Je čas jet do Blatné
22 Školáci a poškoáci
27 Nejkratší výstava...
28 Omega minimalistická

PORTFOLIO ČLENA ODBORNÉ RADY

PRO FOTOGRAFII

- 29** Rudolf Němeček

VÝSTAVY

- 33** Jaký bude salon 2021
34 Skupina 5+1

SETKÁNÍ

- 34** Skupina 5+1

SOUTĚŽE

- 36** 50 let Národní soutěže amatérské fotografie
38 Premiéra 2020

VZDĚLÁVÁNÍ

- 39** Nové foto - film studio
40 Fotografie a právo
40 The best of Jiří Havel
41 Olejotisk
42 Hradecká fotografická konzervatoř
46 Podzimní CK fotovíkend

KDE FOTÍM JÁ

- 47** ArtCamp v Praze
47 Místo, kde mně je dobře
48 Fotografie s příběhem
50 Návraty
50 Fotofest 2020
51 Fotografování v době koronavirové

FOTOKLUBY

- 52** Fotoklub Svitavy
54 Zpětné zrcátko, aneb...

OSOBNOST

- 54** Jirka Špiegl
56 Jaroslav Kučera

Fotoimpuls č. 1/2020

Vydává:

Impuls Hradec Králové,
centrum podpory uměleckých aktivit
Tomkova 139, Hradec Králové
Ve spolupráci s Volným sdružením
východočeských fotografů, z. s.

Graficky upravil:

Radek Homola

Korektury:

Zuzana Neugebauerová

Redakce:

Jana Neugebauerová
a Rada pro fotografii Impuls Hradec Králové

Tisk:

Art-D Grafický ateliér Černý

Fotografie na obálce strana 1
Rudolf Němeček / bez názvu /
Fotografie na obálce strana 60
Rudolf Němeček / Den a noc /

vložená fotografie

Rudolf Němeček / Sen o mé zahradě /

Uzávěrka příštího čísla 2/2020 – 30. 10. 2020

Příspěvky do zpravodaje Fotoimpuls

zasílejte na adresu:

Impuls Hradec Králové
Tomkova 139
500 03 Hradec Králové
Telefon: 773 133 740
e-mail: foto@impulshk.cz
<http://www.impulshk.cz>

Vychází za finančního přispění
Ministerstva kultury ČR
Registrováno na MK ČR pod
evidenčním číslem: MK ČR E 21253

Náklad 200 kusů

Neprodejné

Neprošlo jazykovou úpravou

Úvodní slovo

Milí a duchem silní a krásní přátelé!

V současné dynamické a na první pohled chaotické době jsme vystaveni nejen obavám z přímých i nepřímých důsledků „koronakrizy“, ale také vtíravým otázkám. Jaké jsou příčiny tohoto stavu, jak čelit této nové globální situaci a výzvě. Jaký bude život po odeznění této akutní nákazy. Otázce po smyslu žití, smyslu utrpení, ale i potřebě a dosahu nezištné osobní pomoci atd.

V této absurdní válce proti neviditelnému nepříteli poněkud utichá vnější vizualita, včetně bohatých výrazů mimiky našich tváří, trhliny dostává uhlazený a mámivý obraz konzumního kapitalismu, vizuální smog ztrácí svůj význam ve světle boje mnohých o holé přežití.

Přinášejí s sebou tyto sociálně a emočně vypjaté situace a útlum řady zbytných činností také regresi umělecké produkce („inter arma silent musae“)? Ne tak docela, že? Možná tento stav může nyní i v budoucnu přinést své sladké a výživné plody. Snížení ataku času ve smyslu cestování, návštěv kulturních, vzdělávacích, sportovních aj. událostí nám, tvůrcům, naopak může přinést výhodu právě tím, že nám dopřává více příležitostí vnitřního usebrání, koncentrace, meditace a tvůrčí aktivity v domácích podmínkách. To, co nám však citelně chybí, je fyzický sociální kontakt a možnost autentické výměny názorů a pocitů při osobnějším setkání, než jsou „webová útočiště“ a facebookové či instagramové profily, tato či jiná virtuální prezentace a komunikace. Možná však, že jsou tyto zkušenosti, reflexe a slova zejména s predikcí „pro futuro“ zpochybnitelná. Pokud bychom dokázali (tak jako naši jen však relativně vzdálení předci) komunikovat telepaticky a lépe se jeden do druhého vcíťovat, pak by i jisté fyzické odloučení nebylo tak nesnesitelné a „hluché“...

Co nám však může pomoci odolat této nestabilitě, těmto „tekutým pískům“ či najít pevný bod v této, spolu se Zygmuntem Baumanem řečeno, tekuté době?

Neustálé omývání rukou (Pilát - Matouš 27/24)? To, co je neviditelné, je stále přítomné. Tedy i naše myšlenky, vize, pocity, skutky a tedy i jejich blahé, ale i neblahé následky. Naši starší bratři, jak se nazývají příslušníci jedné z nejstarších kontinuálně žijících civilizací na této planetě – indiáni kmene Kogi z Kolumbijského pohoří Sierra Nevada de Santa Marta („Srdce světa“), nás již několikrát i konkrétně upozornili na mnohé chyby v našich přístupech a konání (například stavby postavené na energeticky nevhodných místech s fatálními a prokazatelnými důsledky). Dokonce i díky zjevné iniciaci české vědmy Kairami tito ochránci Života a udržovatelé harmonie „Matky Země“ vytvořili, po roční důkladné přípravě, projekt Zaldaxa Shembukue – zrození nové společné cesty moudrosti indiánů Kogi a obyvatelů Evropy s cílem uzdravení a posílení Země i všech zde žijících stvoření.

Jisté poselství lze také odečíst z význačného významu

/ VÍTĚZSLAV KREJČÍ / MELANCHOLIE RH+ /

slova krize, vyjádřeného v čínštině pomocí dvou znaků: 危機, samostatně první označuje nebezpečí, druhý příležitost.

Tato současná pandemie je o propojenosti světa. Výzvou k solidaritě, soucítění, schopnosti jeden druhému porozumět i na delší vzdálenost.

A jak můžeme pomoci my, co tak vášnivě milují fotografii, tato obrazově působivá a přesvědčivá sdělení?

Třeba tak, jak to opakovaně ve svých tzv. Pohlaženích krásnými fotografiemi činí náš milý, srdečný a optimisticky laděný kolega fotograf Ctibor Košťál (Děkujeme!).

My všichni, co chceme druhým rozdávat svými výtvary také krásu, radost a poznání, činíme mnohé k tělesnému a zejména duchovnímu uzdravení nejen nás lidí, ale také naší Matky Země. A pak vesmír jistě naši snahu svou pomocí podpoří!

Víťa Krejčí 11. 5. 2020

Vyhodnocení činnosti za rok 2019

Dlouhodobé kurzy, dílny, besedy, semináře

Dlouhodobý odborný kurz Hradecká fotografická konzervatoř – nástavbové studium

V průběhu jednoho roku se posluchači zabývají fotografií s přesahem do malířství, filozofie, hudby...

Od posluchačů se vyžadovala samostatná tvůrčí práce v abstraktní rovině. Posluchači se obraceli do sebe a ne do reality světa. Pro zpětnou vazbu pochopení probíraných témat byla zadávána témata pro vlastní fotografickou tvorbu, která byla průběžně konzultována.

Vedoucí lektor: doc. MgA. Josef Ptáček.

Na výuce se dále podíleli: Mgr. et Mgr. Dana Kyndrová – fotografka z Prahy, představitelka reportážní fotografie; prof. doc. Mgr. Štěpán Grygar, fotograf z Prahy – autor knihy o současném konceptuálním umění ve fotografii; prof. doc. MgA. Rudolf Prekop – fotograf, pedagog FAMU Praha, představitel Slovenské nové vlny; prof. Mgr. Jindřich Štreit, Dr.h.c. – fotograf a pedagog na ITF při Slezské univerzitě v Opavě, Dušan Veselý – vedoucí obrazové části ČTK Praha; MgA. Jaroslav Kučera – fotograf z Prahy, představitel dokumentární fotografie.

Odučeno od ledna do října 2019 celkem 72 hodin.

Kurz navštěvovalo 25 fotografů.

Základy fotografování

14. a 21. února, 14. a 28. března, 11. a 25. dubna, 9. a 23. května, 6. a 20. června

Učebna Impuls Hradec Králové.

Kurz základů fotografování byl zaměřen nejen na začínající fotografy, ale i pokročilejší v něm našli informace, které obohatili jejich zkušenosti. V kurzu se frekventanti dozvěděli o základní fotografické technice a postupech ve fotografování. Dozvěděli se, jak fotoaparát vlastně funguje, k čemu jsou jednotlivé funkce, režimy nastavení a vše si samozřejmě i vyzkoušeli v praxi. Cílem byla změna z nahodilého fotografování svého okolí k začátku cílevědomé tvorby.

Lektor: Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie v Opavě

Účast: 13 fotografů

Historické fotografické techniky

Kyanotypie – modrotisk; Van Dyke – sépiový tisk; Slaný papír

23. února a 6. dubna

Fotokomora Impuls Hradec Králové

Impuls připravil pro zájemce tematickou řadu historických fotografických technik. Jako první byl v roce 2012 seminář na téma Gumotisk. V letošním roce jsme navázali s technikou kyanotypie – modrotisku, Van Dyke – sépiového tisku a slaných papírů. Cílem kurzu bylo provést zájemce o historické techniky počátečními nástrahami a záludnostmi procesů, které jsou již dávno zapomenuty, ale patří mezi skvosty výtvarných technik. Každý z absolventů by měl po absolvování kurzu v domácích podmínkách a s minimem

speciálních pomůcek tyto techniky zvládnout.

Lektor: Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie Opava a absolvent ušlechtilých technik u prof. Ludka Vojtěchovského.

Účast: 9 fotografů

Po stopách Santiniho - západní Čechy

24. – 26. května

Plasy a okolí

Frekventanti se nejen teoreticky seznámili s myšlenkami Jana Blažeje Santiniho Aichela, které jeho stavby nesou, ale během celého víkendu si mohli prakticky vyzkoušet, jak je obtížné barokní stavby fotografovat.

Cílem našeho zájmu byl kostel Zvěstování Panny Marie v Mariánské Týnici u Kralovic, Klášterní kostel Nanebevzetí P. Marie, sv. Wolfganga a sv. Benedikta v Plasích, kaple Panny Marie v Mladoticích, hospodářský dvůr v Hubenově, kaple v Nečtinách a kaple Jména Panny Marie v Mladoticích, který stojí na soukromém pozemku.

Vedoucí lektor: doc. MgA. Josef Ptáček

24 fotografů absolvovalo celkem 32 hodin praktické výuky.

Následovaly konzultace vzniklých fotografií.

Dřevěné fotografování aneb velkoformátová fotografie

14. – 16. června

Učebna Impuls, fotokomora Impuls a exteriéry města Hradec Králové.

Práce s velkoformátovou kamerou fotografický návrat o 100 let zpátky. Fotografická dílna, při níž měli frekventanti možnost pracovat s formáty od 6,5x9 cm do 24x30 cm. Vyzkoušeli si techniku, která byla vyrobena v některých případech v 19. století a ochutnali staré řemeslo a techniku, se kterou pracovali Josef Sudek nebo František Drtikol. Součástí dílny byla práce s velkoformátovým negativem ve fotokomoře a zhotovení fotografických kontaktů.

Lektor: Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie Opava

Účast: 5 fotografů

Atmosféra divadelního festivalu

14. června: úvod do praktického semináře: teoretická část

21. – 28. června: praktické fotografování

26. a 27. června: průběžné konzultace vzniklých fotografií a praktická výuka s lektorem

Exteriéry Hradec Králové a Impuls Hradec Králové.

Seminář zaměřený na reportážní a dokumentární fotografii.

Fotografování divadelní atmosféry v ulicích města Hradce Králové, foyer a stanech divadel v Hradci Králové v rámci

25. mezinárodního festivalu Divadlo evropských regionů

a 20. ročníku Open air programu (aneb Ulice plné

komediantů). Fotografování bylo individuální. V průběhu

festivalu probíhaly konzultace s lektorem. Cílem semináře

bylo naučit fotografa pracovat se zachycením momentální

situace, která nejde zopakovat a je důležitá a klíčová pro ten daný okamžik, a to nejen při divadelním představení na jevišti, ale i při reakci diváků v hledišti i ulicích v průběhu celého festivalu.

Fotografie z tohoto semináře z roku 2018 byly k vidění v Infocentru města v Hradce Králové v červnu 2019.

Lektor: doc. MgA. Josef Ptáček

Účast: 23 fotografů

Fotografování pro mírně pokročilé

10. a 24. října, 8. a 21. listopadu, 5. a 19. prosince 2019
(2 závěrečné lekce proběhnou v lednu 2020)

Kurz volně navazoval na základy fotografování. Jeho obsahem bylo prohloubení dovedností s fotoaparátem, pochopení a smysluplné využití fotografických postupů, skladebných principů a kompozice při tvorbě obrazu.

V návaznosti na teorii byly zařazeny praktické ukázky a cvičení.

Lektor: Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie v Opavě

Účast: 9 fotografů

Javořická vrchovina – Telč a okolí

11. – 13. října

Cílem bylo seznámení s krajinou Javořické vrchoviny a jak ji svým zásahem ovlivnil člověk.

V Telči proběhlo fotografování architektury.

Důraz byl kladen na pochopení rozdílů gotiky a renesance.

Lektor: doc. MgA. Josef Ptáček

Účast: 23 fotografů

Krajinářská fotografie

Jizerské hory – Lázně Libverda a okolí

8. – 10. listopadu 2019

Praktický fotografický víkendový seminář

Fotografický víkend je určen všem, kdo mají rádi fotografii.

Cílem je poznat specifika krajiny pod vedením zkušeného fotografa a cestovatele. Fotografický víkend je určen nejen pro zkušené fotografy, ale i pro jejich rodinné příslušníky.

Lektor: Ing. Ctibor Košťál

Účast: 25 fotografů

Olejetisk (Oilprint, Rawlinsoil)

23. a 24. listopadu

Olejetisk byl další v řadě historických fotografických technik, které Impuls pro zájemce připravil. Kurz byl zaměřen na praktické zvládnutí staré fotografické techniky.

Absolvent bude seznámen s teorií techniky a její zpracování do praktického procesu.

Lektor: Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie Opava a absolvent ušlechtilých technik u prof. Ludka Vojtěchovského.

Účast: 6 fotografů

Konzultace - rozborový seminář

PREMIÉRA 2019 – 30. ročník

fotografické soutěže

23. listopadu

Účastníkům fotografické soutěže Premiéra je každoročně dána možnost setkat se se členy poroty a hovořit s nimi o svých fotografiích. Možnost konzultací a rozborů soutěžních fotografií pro amatérské fotografy je velkým přínosem v jejich další tvorbě, napomáhá mimo jiné rozvoji vidění obrazu a rozpoznávání hrubých chyb ve fotografickém obraze. Rozborový seminář se každoročně setkává s velkým ohlasem, a to nejen mezi účastníky soutěže, ale i mezi ostatními fotografy.

Účast: 96 fotografů

Lektoři: MgA. Petr Zhoř, doc. MgA. Josef Ptáček a Mgr. Vítězslav Krejčí.

Beseda s Tomášem Pospěchem

26. ledna

Krajský úřad Královéhradeckého kraje v Hradci Králové

Téma: Průřez tvorbou Tomáše Pospěcha, ve které reaguje na vizuální stereotypy, narušuje hranice tradičního dokumentu a žánru krajiny. (Pevnostní opevnění, Krajinky JPG, Majitelé hradů, Bezúčelná procházka, Fenomén Šumperák, Lidé Hlučínska) – 5 hodin

Účast: 98 fotografů

Beseda s MgA. Petrem Zhořem

23. listopadu

Krajský úřad Královéhradeckého kraje v Hradci Králové

Téma besedy byla výtvarná fotografie a její technické možnosti.

Účast: 85 fotografů

Soutěže

PREMIÉRA 2019 – 30. ročník

fotografické soutěže

duben 2019: vyhlášení soutěže

30. září 2019: uzávěrka příjmu fotografií

15. října: zasedání poroty

1. – 30. listopadu: výstava vybraných fotografií v Infocentru Hradec Králové

14. listopadu 2019–13. ledna 2020: výstava vítězných fotografií v galerii Na Hradě Hradec Králové

23. listopadu: předání cen vítězům a vyhodnocení soutěže

Premiéra je fotografická soutěž každoročně vyhlašovaná Impulsem Hradec Králové ve spolupráci s Volným sdružením východočeských fotografů, z. s. Tento projekt se uskutečnil s finanční podporou Ministerstva kultury České republiky, Královéhradeckého kraje a Statutárního města Hradec Králové. Dále Premiéru podpořili FOMA Bohemia spol. s r.o. Hradec Králové a FOMEI a. s. Hradec Králové.

Je určena pro všechny zájemce o fotografii a není omezena věkově ani žánrově. Jedinou podmínkou je, aby soutěžící fotografie nebyly dosud nikde vystaveny ani publikovány. Amatérská fotografie je jediný obor, ve kterém celostátní soutěži nepředchází okresní ani krajská kola. Ve východních Čechách proto soutěž Premiéra dává každoročně přehled o úrovni amatérské fotografie a ze soutěžních kolekcí pak vybíráme fotografie, ale hlavně autory, nejen pro regionální výstavy.

V 30. ročníku fotografické soutěže PREMIÉRA 2019 bylo

porotě předloženo 788 fotografií od 115 autorů, z čehož v kategorii A 710 fotografií od 97 autorů a v kategorii B 78 fotografií od 18 autorů.

Porota pracovala ve složení:

Předseda: MgA. Petr Zhoř, profesionální fotograf
Praha členové: doc. MgA. Josef Ptáček, profesionální fotograf
Praha Mgr. Vítězslav Krejčí, fotograf, pedagog, zástupce FOMY Bohemia spol. s r. o. Hradec Králové.

NÁRODNÍ SOUTĚŽ A VÝSTAVA AMATÉRSKÉ FOTOGRAFIE SVITAVY 2016 (NSAVF)

Zastoupením Jany Neugebauerové, MVDr. Rudolfa Němečka a Vladimíra Skalického v odborné radě pro fotografii při ARTAMA Praha se podíleli na znění statutu, vyhlášení a propagaci 39. ročníku soutěže. Porota hodnotila ve Svitavách celkem 832 snímků od 209 fotografů a pěti kolektivů.

Spolupráce na celostátních akcích se uskutečňuje na základě dohody s hlavními pořadateli a podle jejich požadavků se podílíme převážně na přípravě koncepce soutěží, spolupracujeme při vyhlášení, propagaci, zajištění lektorů a porotců, zajištění reprízy výstav ap.

Výstavní činnost

V roce 2019 jsme doposud připravili 27 výstav, a to nejen ve výstavních prostorách v Hradci Králové. Vítězné snímky fotografické soutěže Premiéra 2019 bylo možné zhlédnout ve Svitavách. Výstavy vybírá odborná rada pro fotografii při Impulsu, centra podpory uměleckých aktivit Hradec Králové.

Infocentrum Hradec Králové

- 1. – 30. 6. ATMOSFÉRA DIVADELNÍHO FESTIVALU – fotografie ze stejnojmenného workshopu: festival Divadlo evropských regionů a Open air programu v Hradci Králové 2018
- 1. – 31. 7. DOTEK MAGIE – fotografie Anny Benešové z Hradce Králové
- 1. – 30. 11. PREMIÉRA 2019 – vítězné fotografie 30. ročníku stejnojmenné fotografické soutěže

Galerie Fabrika Svitavy

únor – duben PREMIÉRA 2018 – repríza výstavy vítězných fotografií 29. ročníku stejnojmenné soutěže

Knihovna, Jana Masaryka 605, Hradec Králové

- 2. – 31. 1. NÁVRAT – Jan Bernhard, Hradec Králové
- 2. – 28. 2. STŘÍPKY Z IZRAELE – Jan Weber, Pardubice
- 1. – 30. 4. MOZAIKA TVÁŘE – Alice Skřivanová, Litomyšl
- 1. – 30. 6. ATMOSFÉRA DIVADELNÍHO FESTIVALU – fotografie ze stejnojmenného workshopu: festival Divadlo evropských regionů a Open air programu v Hradci Králové 2018
- 1. – 31. 7. KOMBINACE SLOVA A FOTOGRAFIE I. část

- Hradecká fotografická konzervatoř, nástavbové studium
- 1. – 31. 8. KOMBINACE SLOVA A FOTOGRAFIE II. část
- Hradecká fotografická konzervatoř, nástavbové studium
- 1. – 30. 9. PROMĚNY – Zuzana Postupová, Liberec

Bazalka, Hradec Králové

- 1. – 30. 6. OZVĚNY PREMIÉRY 2019
- 1. – 31. 7. FOTOGRAFIE – Zuzana Capopušková, Pardubice a Petr Mentberger, Hradec Králové
- 1. – 31. 8. FRAGMENTY MĚSTA – Iva Pavlátová, Nové Město nad Metují
- 1. – 30. 9. ETUDA NA JEDNO TÉMA – Mon Simek Fulková, Hronov
- 1. – 31. 11. HUDEBNÍ IMPRESE, JAZZ – Jan Slavíček, Hradec Králové
- 1. – 31. 12. FOTOGRAFIE – Fotoklub KDÚ Trutnov

Kavárna District 5, Hradec Králové

- 1. – 30. 1. SVĚT OBYČEJNÝCH VĚCÍ – Jiří Cvrkal, Hradec Králové
- 1. – 30. 3. ZAKÓDOVANÉ SDĚLENÍ – Tomáš Lelek, Výrava
- 1. – 31. 5. MĚ KRAJINY – Jitka Prausová, Hradec Králové
- 1. – 30. 9. FOTOGRAFIE – Eva Stanovská, Dřenice
- 1. – 30. 11. FOTOGRAFIE – Vítězslav Krejčí, Hradec Králové

Galerie Impuls Hradec Králové

- 15. 1. – 10. 6. HRADECKÁ FOTOGRAFICKÁ KONZERVATOŘ retrospektivní výstava absolventských souborů z let 2014–2018
- 15. 6. – 15. 9. ATMOSFÉRA DIVADELNÍ ATMOSFÉRY retrospektivní výstava fotografií stejnojmenných Workshopů z let 2012–2018 pod vedením doc. MgA. Josefa Ptáčka
- 30. 10. – 31. 12. BEZOBAB – výstava výtvarných prací posluchačů kurzů kresby pro dospělé pod vedením Bány Pejškové, které pořádá Impuls Hradec Králové, centrum podpory uměleckých aktivit

Galerie Na Hradě, Na Hradě 91/3 Hradec Králové

- 14. 11. 2019 – 13. 1. 2020 PREMIÉRA 2019 – vítězné fotografie 30. ročníku fotografické soutěže

Galerie Odboru kultury

Královéhradeckého kraje

- 20. 10. – 31. 12. ATMOSFÉRA DIVADELNÍ ATMOSFÉRY retrospektivní výstava fotografií stejnojmenných Workshopů z let 2012–2018 pod vedením doc. MgA. Josefa Ptáčka

Publikační činnost

FOTOIMPULS

Neprodejný zpravodaj v nákladu 200 kusů. V letošním roce vyšla 2 čísla ve formátu A4 a v rozsahu 60 stran v černobílém provedení. K vydání dvou čísel Fotoimpulsu

v roce jsme přistoupili z úsporných důvodů (neustále se zvyšující náklady na tisk a zdražení poštovního). Důvod, byť je veskrze ekonomický, však nemá mít vliv na kvalitu informací ani na jejich pestrost nebo rozsah. V době rychlého internetu však náš zpravodaj už zcela opustil svou roli aktuálně informativní: díky e-mailu a sociálním sítím, internetovým časopisům a jejich newsletterům je možné doručit aktuální informace téměř okamžitě (od roku 2012 je Fotoimpuls zveřejňován i v elektronické podobě na www stránkách Impulsu). Ale přesto se nám zdá, že dokumentační funkce tištěného zpravodaje má svůj smysl. I tištěný Fotoimpuls zachycuje a zveřejňuje vše důležité, co se ve fotografickém životě východočeského regionu děje, základní informace o vzdělávacích akcích, soutěžích, výstavách, fotoklubech, mapových okruzích, aj. Je to vlastně podrobná orientace ve východočeském amatérském fotografickém životě s přesahy do celostátního fotografického dění. Fotoimpuls se věnuje nejen amatérským východočeským fotografům, ale všimá si i přátel, kolegů a spolupracovníků, kteří dosáhli nějakého významného úspěchu, jubilea či ocenění, např. Čestné členství VSVF či Cenou ministra kultury. Jsme přesvědčení, že Fotoimpuls přispívá i k většímu povědomí našeho společenství. Což je samo o sobě třeba. Mnozí mladí už ani netuší, k čemu byly, jsou a měly by být spolky... Funkci dokumentační, ale i tu společenskou, sjednocovací, spolkovou plníme na stránkách Fotoimpulsu i nadále.

Spolupráce na celostátních akcích se uskutečňuje na základě dohody s hlavními pořadateli a podle jejich požadavků se podílíme převážně na přípravě koncepce soutěží, spolupracujeme při vyhlášení, propagaci, zajištění lektorů a porotců, zajištění reprízy výstav ap.

Výsledky našich fotografií na celostátní fotografické soutěži 39. Národní soutěže a výstavy amatérské fotografie Svitavy 2019

Porota hodnotila:

Celkem zaslaných 832 snímků od 209 autorů a 5 kolektivů.

Kategorie A1

1. cena: Tomáš Lelek z Výravy – 1 stupeň – Sestupná tendence – Mezi nebem a zemí – Bez názvu

2. cena: Eva Stanovská z Pardubic – Masopust (seriál – 2, 3, 4 a 5)

3. cena: Tomáš Lelek z Výravy – Lehké anomálie (seriál 1, 2 a 3)

Čestné uznání: Eva Stanovská z Pardubic – Sněží (seriál 1, 2 a 3)

Čestné uznání: Jan Bernhard z Hradce Králové – Nepohoda

Čestné uznání: Mon Simek Fulkova z Hronova – Vzlety (seriál 1–3)

Kategorie A2

1. cena: Anna Benešová z Hradce Králové – Vzpomínky na budoucnost (seriál 1, 2, 3 a 4)

2. cena: Tomáš Lelek z Výravy – Gotika – Renesance – Baroko

Kategorie B

1. cena: Společné dílo fotoklubu FOPA Pardubice – Jejich druhé já (seriál 1–12)

Další ocenění:

Cena SČF: Jan Bernhard – Nepohoda

Cena Foma s. r. o. Hradec Králové: Jaroslav Mareš – Pianista (seriál 1, 3 a 4)

Cena ZONER PRESS: Vladimír Ludvík – Tajemné Omo (seriál 1, 3 a 4)

Cena jednatelky Czech Photo Centre s. r. o. Ing. Veroniky Souralové: Eva Stanovská z Pardubic – Sněží

Cena IMPULS Hradec Králové: Alice Skřivanová – Tiché spěchání (seriál 1, 2 a 3)

Cena ředitele SKS Mgr. P. Mohra: Jaroslav Mareš – Pianista (seriál 1, 3 a 4)

Ocenění fotografové jsou všichni absolventi našich fotografických kurzů, ať krátkodobých, či dlouhodobých. Mnozí z nich jsou také členové Volného sdružení východočeských fotografů Hradec Králové z. s., které působí při Impulsu, centru podpory uměleckých aktivit Hradec Králové.

Studijní knihovna

Průběžně po celý rok

V roce 2011 jsme začali budovat studijní knihovnu SAK Impuls pro zájemce o výtvarnou kulturu a fotografii. Jsou zde zastoupeny např. tituly Daniela Mrázková: Příběh fotografie; Karel Srp: Václav Boštík; Zdeněk Sklenář: Deset tisíc věcí – deset tisíc let; Barbora Špaletová a Lukáš Rittstein: Nepřístupný blíž; Čchi Paj-š a jeho slavní žáci Li Kche-žan a Chuang Jung-jü; Rezonance Federico Díaz e Area: Vizuální aktivismus, instalace, architektura; Josef Čapek: Grafika; Jiří Straka: Živá malba; Lukáš Rittstein: Vědomí věčně něžných já; Milan Grygar: Laozi; Opičí král Zdeňka Sklenáře; Laozi; Jan Merta: Stockhausenova symfonie; Jan Reich: Posázaví; Jan Reich – Fotografie; Dušan Pálka: Pražský špektákl; Jan Reich: Verschwindende Prag; Jan Reich: Dům v krajině; Vladimír Borgis: Miroslav Bílek; Josef Ptáček: Země krásná; Letná XL: 40. výročí největší struktury Zdeňka Sýkory; Stanislav Voksa: Příběh fotografií Pardubicka; Josef Mühlendorf a Pavla Vrbová: Od sportu fotografického k umělecké fotografii; Encyklopedie východočeské fotografie a další. Tituly do knihovny se průběžně doplňují.

Knihovna je přístupná veřejnosti v pracovní dny od 7.30 hodin do 16 hodin. Mimo pracovní dobu a v sobotu po telefonické domluvě. Knihovna vzniká z darů fotografů i nakladatelství: Vydavatelství KANT – Karel Kerlický, Praha; Galerie Zdeněk Sklenář, Praha; Nakladatelství Nový Svět, Praha; Josef Ptáček; Ivo Gil, Vítězslav Krejčí, Jana Neugebauerová a další.

ZPRÁVA O HOSPODAŘENÍ VOLNÉHO SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH FOTOGRAFŮ ROK 2019

**K 31. 12. 2019 mělo VSVF 143 členů.
Výše členského příspěvku byla 200,- Kč.**

Příjmy:

- členské příspěvky za rok 2016	400,00 Kč
- členské příspěvky za rok 2017	400,00 Kč
- členské příspěvky za rok 2018	1 200,00 Kč
- členské příspěvky za rok 2019	12 700,00 Kč
- členské příspěvky za rok 2020	1 000,00 Kč
- členské příspěvky za rok 2021	500,00 Kč

příjmy celkem 16 200,00 Kč

Výdaje:

- poplatky za vedení účtu Komerční banka	0,00 Kč
- ceny Premiéra	6 000,00 Kč
- ostatní režijní výdaje	1 477,00 Kč

výdaje celkem 7 477,00 Kč

Dne 16. 1. 2020 proběhla kontrola účetnictví Volného sdružení východočeských fotografů Hradec Králové, z. s.

Zjistili jsme, že účetnictví je vedeno řádně, doklady jsou úplné a jsou zařazeny a očíslovány správně, počáteční a konečné stavy hotovosti souhlasí s fyzickou inventurou pokladny a počáteční a konečné stavy bankovního účtu souhlasí s výpisy.

Rozdíl souhlasí s konečným stavem součtu pokladny a účtu. Jednotlivé položky příjmů a výdajů byly zkontrolovány, všechny jsou řádně podloženy doklady a nebylo zde nalezeno žádných závad.

Hotovost v pokladně byla fyzicky doložena.

Lze tedy konstatovat, že účetnictví je vedeno pečlivě a přesně a neshledali jsme žádných závad.

Revizní komise ve složení:

Jiří Čečka, Libor Němec a Karel Bauer

USNESENÍ 25. VALNÉ HROMADY VOLNÉHO SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH FOTOGRAFŮ

Hradec Králové, z. s. se sídlem Tomkova 139, 500 03 Hradec Králové

konané dne 25. 1. 2020

na Krajském úřadu Královéhradeckého kraje, Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, sál Albrechta z Valdštejna

Celkem 102 mandátů

Valná hromada:

1. schvaluje

- a) Program valné hromady
 - Mandátovou komisi ve složení:
Eva Stanovská, Lenka Židová a Jana Čížková
 - Návrhovou komisi ve složení:
Jana Neugebauerová, Rudolf Němeček
a Vítězslav Krejčí
- b) Čestné členství VSVF Hradec Králové, z. s.
Mgr. Jarmile Šlaisové z Hradce Králové

2. bere na vědomí

1. Výroční zprávu předsedy VSVF, Hradec Králové, z. s. Vítězslava Krejčího o činnosti VSVF, z. s. za rok 2019.
2. Zprávu hospodářky Jany Neugebauerové o hospodaření VSVF Hradec Králové, z. s. za rok 2019.
3. Zprávu předsedy revizní komise Jiřího Čečky o revizi účetnictví VSVF Hradec Králové, z. s. za rok 2019 ze dne 16. 1. 2020.
4. Plán práce VSVF na rok 2020 předložený Ctiborem Košťálem, členem rady VSVF Hradec Králové, z. s.

*Vypracovala: Jana Neugebauerová,
předsedkyně návrhové komise
Dne 25. 1. 2020*

PLÁN ČINNOSTI VOLNÉHO SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH FOTOGRAFŮ, z. s. HRADEC KRÁLOVÉ NA ROK 2020

VZDĚLÁVÁNÍ DLOUHODOBÉ KURZY

únor - červen

ZÁKLADY FOTOGRAFOVÁNÍ PRO KAŽDÉHO

Fotografický kurz pro začátečníky, lektor Ivan Nehera

říjen - prosinec

FOTOGRAFOVÁNÍ PRO MÍRNĚ POKROČILÉ

Tento kurz volně navazuje na kurz základů fotografování
Vedoucí lektor Ivan Nehera

celoročně

HRADECKÁ FOTOGRAFICKÁ KONZERVATOŘ

– nástavbové studium

Jednoroční kurz pro absolventy Hradecké fotografické konzervatoře se zaměřením na výtvarnou fotografii s přesahem do malířství, filozofie atp.
Kurz bude organizován formou dálkového řízeného samostudia.

Vedoucí lektor doc. MgA. Josef Ptáček

doc. Mgr. Vladimír Kozlík.

SEMINÁŘE A DÍLNY

duben

VAZBA KNIH

Navazující kurz na základní vazbu knih, která proběhla v roce 2018, pro pokročilé.

8. února

HISTORICKÉ TECHNIKY

Praktické seznámení s kouzlem starých fotografických technik, jako je slaný papír, Van Dyke a modrotisk – tento kurz proběhne v sobotu 23. února 2019.

Naplánován je i kurz olejotisku.

lektor Ivan Nehera

7. a 8. března

ČERNOBÍLÁ FOTOGRAFIE

Intenzivní víkendový fotografický kurz pro začátečníky, zaměřený na vyvolání negativu a zhotovení fotografie klasickým mokrým procesem.

lektor Ivan Nehera

květen

Ikonografie krajiny

Praktický víkendový seminář zaměřený na pochopení

krajiny, která mění svůj ráz zásahem člověka.

lektor doc. MgA. Josef Ptáček

19. - 27. června

DIVADELNÍ ATMOSFÉRA

Praktický seminář, fotografování v rámci Open air programu a festivalu Divadlo evropských regionů v Hradci Králové,

lektor doc. MgA. J. Ptáček

6. a 7. června

DŘEVĚNÉ FOTOGRAFOVÁNÍ

Praktický víkendový seminář zaměřený na velkoformátové kamery, na práci s kypovacími fotoaparáty a hlavně na exponometrii

lektor Ivan Nehera

říjen

KRAJINÁŘSKÁ FOTOGRAFIE

Praktický víkendový seminář, lektor ing. Ctibor Košťál

listopad

MĚSÍC FOTOGRAFIE BRATISLAVA

Účast na seminářích, dílnách, vernisážích a setkáních se světovými fotografy

listopad

31. ročník fotografické soutěže PREMIÉRA 2020

Rozborový seminář 30. ročníku fotografické soutěže

Celoročně

ATELIÉROVÁ FOTOGRAFIE

Semináře a praktické dílny v nově vybudovaném fotografickém a filmovém ateliéru Impuls Hradec Králové

BESEDY

25. ledna

DOKUMENTÁRNÍ A REPORTÁŽNÍ FOTOGRAFIE

František Dostál, Praha

listopad

FOTOGRAFIE

Představení tvorby předsedy komise 31. ročníku fotografické soutěže Premiéra 2020

SOUTĚŽE A PŘEHLÍDKY

leden - květen

NÁRODNÍ VÝSTAVA A SOUTĚŽ AMATÉRSKÉ FOTOGRAFIE

příprava, propagace, účast v porotě 40. ročníku fotografické soutěže

duben - prosinec

PREMIÉRA 2020

31. ročník fotografické soutěže

KONZULTAČNÍ STŘEDISKO PRO FOTOGRAFY

Celoročně

VÝSTAVNÍ ČINNOST

Pro širokou veřejnost připravujeme v roce 2020 výstavy v Hradci Králové (ve výstavní síni Infocentra, výstavní síni Bazalky, pobočky knihovny města Hradce Králové, J. Masaryka 605, v Galerie Na Hradě a v kavárně District 5 a bistru Kampus). Reprízu vítězných fotografií 30. ročníku fotografické soutěže Premiéra 2019 v únoru a březnu ve Svitavách.

ÚČAST NA CELOSTÁTNÍCH FOTOGRAFICKÝCH AKCÍCH

celoročně

Po celém území ČR

EDIČNÍ ČINNOST

Vydávání zpravodaje východočeských fotografů FOTOIMPULS

Posláním zpravodaje je informovat fotografy amatéry o dění v oboru na území východních Čech i v dalších oblastech. Představuje významné fotografie, kteří v této oblasti žili. Nabízí propozice místních, krajských, celostátních i mezinárodních soutěží a jejich následné vyhodnocení, informuje o vzdělávacích akcích, seminářích a besedách. Představuje fotokluby, zveřejňuje kontakty a odkazy na internetové stránky. Uveřejňuje pozvánky na fotografické výstavy a festivaly doma i v zahraničí. Seznamuje s novinkami ve fotomateriálech, které nabízí současný trh. Fotoimpuls je zpravodaj neprodejný, vychází 2x ročně.

FOTOGRAFIE S PŘÍBĚHEM

Dostává se vám do rukou první číslo Fotoimpulsu ročníku 2020.

Vždy přemýšlíme, čím náš časopis obohatit.

V posledním čísle roku 2019 jste dostali první volnou fotografii od Jindřicha Beneše ze Svitav. V tomto chceme pokračovat i v dalších číslech, aby se „vaše sbírka fotografií“ i nadále rozšiřovala.

Dnes přicházíme s novým projektem. Představujeme vám pět našich členů s jejich fotografií. Požádali jsme autory, aby poslali jednu fotografii dle vlastního výběru a o své fotografii napsali pár slov. Jak vznikla, co chtějí svým obrázkem sdělit, co je k pořízení motivovalo, inspirovalo.

Současně jsme oslovili jiné fotografy, aby o té samé fotografii napsali svých pár slov oni. Jsou jakýmsi autorovým ZRCADLEM. Zrcadlem, které neví, či fotografie hodnotí. Autora fotografií poznává až nyní v tomto článku.

Nejde nám o hodnocení předložené fotografie, ale o sdělení, jak na osloveného pozorovatele tento obraz zapůsobil. Jestli v nich něco obraz vyvolal, jaké emoce v nich rozehrál. Jedná se nám o krátké sdělení jiného pohledu. Pohledu obdobně zaujatého diváka fotografa. Je to i jakési, jak to nazývá bývalý prezident Václav Klaus, autorovo zpětné zrcátko, jak na jeho fotografie nahlíží jiný divák.

Nechceme vyvolávat žádné vášně, ale opravdový a upřímný názor dvou kamarádů.

Pokud se to povede, budeme ve výběru fotografií a „diváků“ i nadále pokračovat.

Dnes představujeme první AUTORY a jejich ZRCADLA

Vladimíra Helbrycha z Nové Paky a Kateřinu Šušlíkovou z Újezdu u Mohelnice

Aničku Benešovou z Hradce Králové a Jindřicha Beneše ze Svitav

Jiřího Cvrkala z Hradce Králové a Petra Soukeníka z Hradce Králové

Jana Bernharda z Hradce Králové a Radka Homolu z Vrbové Lhoty

Marcelu Zuchovou z Třebelovic a Janu Černíkovou z Rábů

Příjemné pokoukání i poctění přeje patron projektu

Vladimír Skalický

/ ANNA BENEŠOVÁ / OKO /

Anna

Z jiného světa
Chlad a nevlídno.
Občas kápne. Ocelová obloha. Přesto nechci odejít domů
s prázdnou. Nastavuji vícenásobnou expozici (tato
technika mě nikdy nezklame) a zaměřuji fotoaparát na
několik opuštěných stromů přede mnou. Experimentuji
jen chvíli a už regulérně prší.
U monitoru pak prohlížím své úlovky. Jak jsem
předpokládala, fotografie jsou výtvarně ke koukání, ale
zázrak se nekoná.
Až najednou...
Heuréka!
Imaginace z jiného světa.

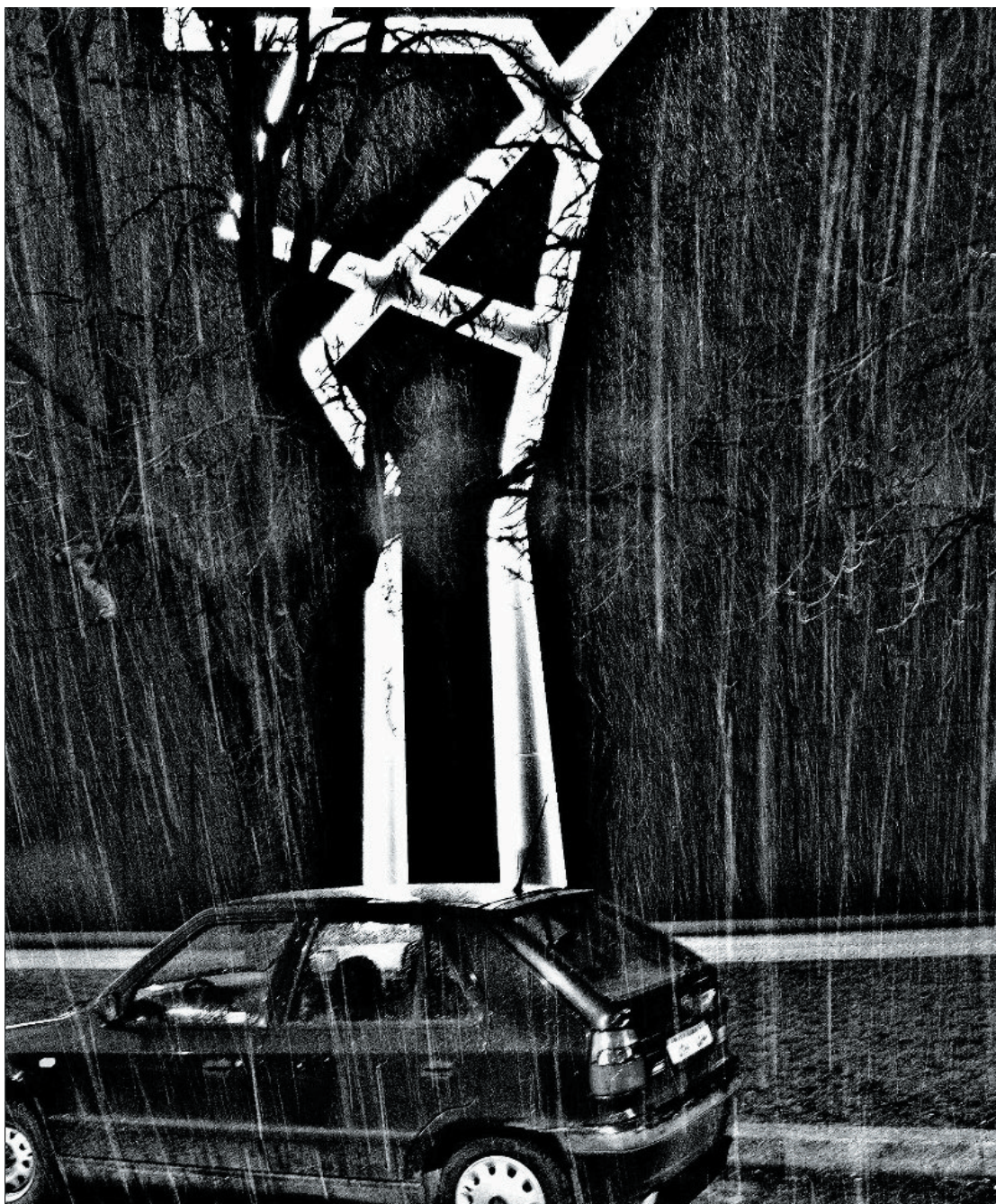
Jindřich

Málo jím a málo spím a málokdy tě vídám,
málokdy si nechám něco zdát,
doma nemám stání už od jarního tání,
cítím, že se blíží listopad.

Wabi Daněk

Chceš povídat, tak povídej. Povídej, co cítíš, říkej, jak se
cítíš. Nechceš povídat, tak mi to jenom ukaž. Otevři mi oči
nebo mi na oči polož dlaň. Donuť mne se rozběhnout
a počkej na mne za obzorem. Že se ti točí hlava?
Nadechni se.
Je to ta věčná hra na to, že já vím, že ty víš, že já vím?
Proč, když stačí mít jen srdce na dlani.

Anna Benešová, Jindřich Beneš

/ JAN BERNHARD / NEPOHODA /

Jan

Na fotografii jsem se snažil zachytit emoce, které u mne fasáda domu vyvolávala. V mé mysli byla uložena tak, jak jsem ji nakonec vytvořil. Stálo to hodně času a nespočet záběrů, až mi pomohlo počasí a příroda. Na fotografii jsem zachytil osvětlenou fasádu, která u mne navozuje pocit klidu a krásy, což vyvolávají svítící siluety stromů. Tma a chumelenice zase umocňuje rozporuplné vidění celé stavby. Starší auto, projíždějící ve směru z města, zanechává vše nedůležité v ruchu velkoměsta. Tyto tři struktury fotografie ve mně vzbuzují pocity krásy, ale i rozpolcení a zachování všeho svému osudu. Fotografii jsem se tak rozhodl nazvat NEPOHODA.

Radek

Zrcadlo 1 - ŠKODA, ŽE TAM JE TA ŠKODA

Přesně nevím, čím to je, ale některé fotografie mě hned osloví, jiné ne.

Prší.

Půlnoční počasí, vnitřní vypravěč se chystá pokračovat v obrazovém mapy čtení.

Místo uvolněného toulání po hvězdách mě sráží vůz!

Zpátky do studené reality.

ŠKODA.

Jan Bernhard a Radek Homola

/ JIŘÍ CVRKAL / BETHOVEN /

Jiří - Jak mi vyprávěla stará zeď o panu Beethovenovi

Když mají staré zdi tu správnou náladu, tak začnou vykládat příběhy, o kterých my lidé ani netušíme, že mohou existovat. Příběhy občas děsivé, občas veselé, někdy moudré, ale vždy jiné, úplně jiné, než které jsme kdy slyšeli a které se staly v našem lidském světě. Vyprávějí je tak potichu, že je vůbec většina lidí neslyší, ani když je všude kolem klid. Jsou tak tiché, že je neslyší ani mouchy, ani motýli, co kolem poletují. Slyší je jenom ten, kdo dovede starým zdem s pokorou naslouchat, ctí jejich vrásky, cítí, jak z nich sálá jejich stáří, jejich moudrost, a dokáže žasnout nad tím, co toho prožily za ta léta, co tu stojí. A ten, kdo je jednou uslyší a pochopí všechny ty jejich příběhy, tak ten jim potom s úžasem naslouchá po celý život, a čím déle je poslouchá, o to víc je jeho život bohatší a šťastnější.

Petr

U této fotografie hodně záleží na mém momentálním psychickém rozpoložení. Černobílé vyjádření mám rád, jen zde na mě působí celkem melancholickým až trochu smutným dojmem, což nemusí být na škodu. Moje fantazie se zde ale může celkem dost vyřadit, což je zase dobře. Dívám se na fotografii, poslouchám přitom poklidný jazz a je mi dobře. Hlava zpracovává výplody mé fantazie a odvádí mě od běžných denních starostí. Co víc napsat – rád se příště podívám na další nabídnutou fotografii.

Jiří Cvrkal a Petr Soukeník

/ VLADIMÍR HERBYCH / ZHŮŘÍ /

Vladimír

Zhůří. Místo vyhlédnuté již od včerejška.

Přes noc ale jako kdyby ten „nejvyšší osvětlovač“ vyslyšel naše prosby a šumavské hřebeny zahalil do mlhy. Za to si s námi ale chtěl trochu pohrát. Nebyla to totiž mlha „hustá tak, že by se dala krájet“ ale mlha skotačivá, plná dř, pruhů a s nimi se i velmi rychle měnících světelných podmínek.

Stojím v chladnou rosou dokonale omytých holínkách. Na dlouho hledaném místě, kde mě, i s ohledem na ostatní stromy, rostoucí těsně mimo záběr, toto vybrané kompoziční řešení asi nejvíce zaujalo. Zkřehlý prst zlehka spočívá na citlivé spoušti a přitom pohledem „rentgenují“ měnící se krajinu.

„Neukvapit se a neprošvihnout, neukvapit se a neprošvihnout,“ stále mi zní podvědomím. Vnitřní hlas je o to silnější, oč více si uvědomuji, že mám pod ukazováčkem poslední čtvrtý snímek svitku a náhradní film se mi jistě šklebí, a to velmi škodolibě, doma v lednici.

Mlha slábne. Na pozadí vystupuje rušivý les. V ranním chladnu mne polévá horko. Že bych to prošvihl? Po chvíli mlha opět zvolna přibývá a halí vše do neproniknutelná. Je to hra i boj. Vnitřní, zdoluhavý s podobně kolísavou intenzitou, jakoby přímo závislý na chování mlhy. TEĎ!

Objektiv mého oblíbeného 120 let starého „dřeváku“ opsal navyklou dráhu kruhové výseče. Pár minut poté, jen co jsem vše uložil a vydal se po stráni dělat v rose tmavou cestičku, se mlha definitivně vzdala své dnešní moci. Díky ti, krajino, za to vzrušující divadlo, na dnešek budu dlouho vzpomínat.

Kateřina

Odkud přicházíš, mladíku?

Jakže?

Jsem nejstarší z dětí Stvořitele a ty mě nazýváš mladíkem? Přicházím zpoza pohoří Oáf... odtud, kde jsi i ty na počátku byl a kam se navrátíš, až se vysvobodíš ze svých pout.

Henry Corbin Mundus imaginális

Dlouze se dívám na obraz.

Bílá mlha přitahuje můj zrak, co asi tajemného se za ní skrývá?

Jako bych se dívala na to pomyslné světlo na konci tunelu, na tu bránu pro vstup do jiné dimenze našeho bytí. Zatím co stromy, ti němí strážci, mi skoro neslyšným hlasem šeptají...

Ještě ne, ještě není tvůj čas!!!

Tak nepospíchej

Vladimír Herbych a Kateřina Šušlíková

/ MARCELA ZUCHOVÁ /

Marcela

Tato fotografie byla pořízena 18. 3. 2010, ale pamatuji si to, jako by to bylo včera.

Už více jak 10 let fotím jednu velkou cikánskou rodinu, a ta „moje“ jsou Janovi. Tenkrát jsme ještě jezdili pro vejce do Očelic. Manžel tam měl cestu, tak jsem se svezla s ním a na zpáteční cestě mě měl naložit. Vezla jsem totiž do Leduců fotky z předchozí návštěvy.

Když jsem k Lacinovým vešla, uviděla jsem uprostřed pokoje plechovou vanu. Kluci se chystali koupat. Měla jsem hned jasno, že tak brzy neodjedu. Zavolala jsem manželovi, ať pro mě nejedí, že přijedu později autobusem.

Bylo to po poledni, tak jsem se divila, že se koupou tak brzy. Na moji otázku jsem se dozvěděla, že „starej“ přišel z práce domů a chce se vykoupat (u toho jsem bohužel nebyla). No a po něm se vždycky koupají kluci.

Nafotila jsem celou sérii fotek, ale jen některé jsou publikovatelné. Snažila jsem se fotit tak, aby tam nebylo vidět nic intimního. Kluci ale řádili tak, že se to až tak úplně nedařilo. Nejvíc vtipné bylo, že ti čistioucí hoši dostali k obědu špagety s kečupem a za chvíli byli zase jako prasátka.

Marcela Zuchová 11. 2. 2020

Hana

Na první pohled mi fotka připomíná dětství. Ve výrazu dítěte je smutek, stesk či apatie. Tomu děcku něco chybí, podněty, zájem okolí, láska... Fotka je krásná, dojemná, ale smutná. Takový pocit jsem z ní měla, ale příběh se mi nechtěl psát.

Protože verše k mým fotkám tvoří můj kamarád, tak jsem tvůj e-mail s fotografií dítěte ve vaně poslala jemu. Přikládám jeho verš a pak soubor, kde se vyjadřuje delším textem.

Bohuslav Hůlka

Přemýšlím, jak se u mne mění
myšlenky při pohledu na umění.
V mládí touha vyrovnat se mistrům,
nyní vzpomínky na dům,
ve kterém takhle vana stála
a světnice tajemnou svatyní očisty se stala.

FOTOGRAFIE S PŘÍBĚHEM
napsal Bohuslav Hůlka

Dívám se na snímek a vidím oči a výraz tváře dítěte. V té tváři se nezračí ani radost, ani smutek, spíš zamyšlené sledování čehosi, co nám uniká. Přemýšlím, kde jsem

takový výraz viděl.

A potom se mi vybavuje jedna scéna.

Indie. Přijíždíme k rezortu, kde jsme ubytováni. Rezort je obehnan vysokou zdí a jsou v něm veškeré vymoženosti pro turisty, kteří si to mohou dovolit zaplatit. Teď jsme ale před tou zdí a tam žijí lidé ve slaměných chatrčích. Žádná atrakce pro turisty, tvrdá realita. Jeden z nás dává pokyn řidiči, aby zastavil. Vystupuje z auta s foťákem a jde mezi chatrče. Sledujeme, jak něco domlouvá posuňky a gesty s lidmi kolem chýší. Dělá pár fotek a najednou začínám mít obavy. Těch lidí je tam najednou víc, většinou hubení tmaví muži, zase posuňky a gesta z obou stran, trochu mě uklidňuje, když vidím, jak z jedné chatrče vytahují plastové křesílko, vypadá to, že zvou „bílého muže“, aby s nimi poseděl. Ten muž je můj syn. Vidím, jak se loučí a vrací se k autu. Jeden z domorodců ho doprovází. Přichází k autu, nahlíží dovnitř a výraz jeho tváře se velmi podobá výrazu toho dítěte ve vaně. Ani úsměv, ani smutek, ani údiv. Vážný pohled na něco, co se snaží pochopit.

Někdo jim dal peníze, ani neví za co, někdo se k nim choval slušně. Není třeba z toho dělat kdoví co, ale je dobré si to zapamatovat. Tak nějak si představuji myšlenky toho muže, možná stejným směrem se ubírají i myšlenky dítěte.

A přitom se vynořuje jedna osobní vzpomínka.

Dvorek a na dvorku plechová vana. V ní namočené prádlo čeká na vyprání. Po dvoře pobíhá malý kluk. Je léto a tak na sobě má jen trenky. Hledá, co by prozkoumal a nakonec zamíří do prádelny. V prádelně je vana a kotel zazděný

tak, aby se pod ním dalo topit. A stojí tam pětilitrová sklenice s něčím, co láká dětské ruce. S něčím, co vypadá jako mýdlové vločky, které tak krásně kloužou mezi prsty, když se jimi prohrabujete. Kdo by odolal. Dětské ruce se noří do sklenice, prohrábnou její obsah, ale ouha- ruce začínají štípat a pálit. Co s tím? Křik, pláč a snaha zbavit se té bolesti. Otírám si ruce o nohy a už mě pálí a štípou i nohy. Áááá asi mě to sežere za živa! Už jsem na dvorku a ze dveří vychází maminka. Na nic se neptá, omrkne situaci a šup! Už jsem ve vaně s prádlem. To je pohoda. Dřepím si tam a už mě nic nebolí, už je dobře. A co to bylo v té sklenici? Louh, připravený k odstranění starého nátěru na rámech oken.

Taková plechová vana, to je věc.

Marcela Zuchová a Hana Černíková

Fotografie s příběhem – VÝZVA

Dnes jsme představili prvních pět autorů projektu Fotografie s příběhem a jejich pět ZRCADEL.

Máte-li zájem se projektu také účastnit, napište mi na moji adresu skaldovi@seznam.cz.

Rád se s vámi spojím na další spolupráci.

Vladimír Skalický

ČESTNÉ ČLENSTVÍ

Čestný člen Jarmila Šlaisová

Vážené Volné sdružení východočeských fotografů, vážená Rado VSVD, milé fotografky, milí fotografové, milá Jano...

Bylo mi potěšením a svátkem setkat se s vámi všemi na letošní jubilejní 25. valné hromadě, konané 25. února 2020 v prostorách Krajského úřadu Královéhradeckého kraje. Velice děkuji za udělení Čestného členství VSVD. Velmi si ho vážím, o to víc, že vím, jak zodpovědně přistupují členové Rady VSVD k výběru. Ocitla jsem se v dobré společnosti. Děkuji za krásný „čestný“ diplom, asi poslední dílo z ruky našeho milého kolegy a výtvarníka Impulsu Maria Alfieriho, i nádhernou kytici, kterou jsem si doma hned vyfotila, aby mi nezvadla. Ale největší radostí pro mě byl zaplněný sál Albrechta z Valdštejna, kde se vás sešlo opravdu hodně. Těší mě, že je o fotografování stále velký zájem.

Byly to pěkné chvíle, které jsem s vámi a vašim „koníčkem“ za čtyři desetiletí mohla prožít. Vzpomínám na první seminář s Tarasem Kuščinským, o němž jsem tehdy nevěděla, že je „zakázaný“, sjela se na něj více než stovka zájemců a prošlo nám to. Výstava fotografií „zakázaného“ Bohdana Holomíčka, kterou jsme s Jiřím Šindlerem instalovali ve foyer kina Centrál v Hradci Králové také prošla. Vzpomínám na desítky výstav pořádaných ve VS Foma v Hradci Králové, na setkávání s fotografickým

osobnostmi – Antonínem Bahenským, Pavlem Diasem, Miroslavem Rajzíkem, Milošem Vojířem, Jánem Šmokem, Markétou Luskačovou, Jindřichem Štreitem a mnoha dalšími. Vzpomínám na Rok fotografie uspořádaný v říjnu 1989 ke 150. výročí jejího vzniku, jeho součástí bylo vyhlášení 1. ročníku fotosoutěže Premiéra, která měla být připomínkou zaniklé přeloučské soutěže Premfoto.

Všechny akce jsme Maruškou Vrbeckou, fotografkou, kamarádkou a pracovnící hradecké KKS připravovaly s velkým nasazením. Velkou radost jsme měly z výstavy připravené pro VS Fotochemy. Byl to soubor v té době netradičně pojatých snímků skupiny Vize, ve které se sdružili absolventi FAMU. To už nám neprošlo. Cyklus inscenovaných fotografií Hra na čtvrtého označili nejmenovaní partajní funkcionáři za šíření pornografie. Všechny fotografie byly podrobeny revizi a nejméně třetina skončila v trezoru KKS s tím, že za naše konání ponese následky. Nebyt Listopadu, asi bychom s Maruškou už nepracovali v kultuře.

Vzpomínám na dobu na počátku „devadesátek“, kdy jsme nevěděli, zda a jak se podaří zachovat zařízení, které tu i nadále bude pro amatérskou kulturu, na „dětské nemoci“ nově vzniklého Impulsu. Ale také na velký zájem fotografů, filmařů a výtvarníků, kteří podpořili existenci nově vzniklého Střediska amatérské kultury Impuls Hradec Králové, které i svým názvem dávalo zřetelně najevo, pro koho tu je. A když jsme se občas propadali do ekonomických nebo organizačních obtíží, věděli jsme, že vás máme, že jste s námi. A že se na vaši pomoc a podporu můžeme spolehnout.

A na závěr ještě vzpomínka na první Hradeckou filmovou školu, která byla skromnější předchůdkyní dnešní Hradecké fotografické konzervatoře nebo na „spanilé“ jízdy do Dozulé v Normandii nebo německého Giessenu, kde jsme propagovali fotografie východočeských autorů. Ale konec euforie...

Kolegyně Jana, a díky jí za to, že východočeská fotografie stále „prosperuje“, na valné hromadě nastínila můj – bio-životopis, k jejímu textu přidávám ještě několik osobních vzpomínek.

MŮJ ŽIVOT S FOTOGRAFIÍ

Fotografii a fotografování jsem vzala na vědomí už v dětství. Od narození jsem často „pózovala“ před objektivem fotoaparátu mého tatínka. Z radosti nad mým příchodem na svět zakoupil tehdy moderní přístroj Kodak, typ 010 Retina1 na kinofilm. Vyráběl se v Německu v letech 1946–1949. Mám ho dodnes uložený v zásuvce. Stejně jako krabice s fotografiemi, které zůstaly.

O deset let později si můj strýc, bratr matky, po návratu z vojny zakoupil fotoaparát Flexaret IV na svitkový film formátu 6x6, patřil tehdy k nezbytnému vybavení téměř každé rodiny. Vyráběl se v přerovské Meoptě a jak uvádí historické prameny, patřil ve své době mezi světovou špičku po stránce technické i technologické. Po roce 1968 však jeho vývoj ani výroba nepokračovaly a bylo rozhodnuto další výrobu v rámci RVHP propojit s východním Německem. Právě on mě již v dětství naučil zacházet s fotoaparátem a v domácí fotokomoře, vonící vývojkou a ustalovačem, jsem si osvojila proces negativ – pozitiv. V tu dobu jsem netušila, jak se mi tato zkušenost bude hodit.

Dalším členem naší fotografující rodiny byla teta, tátova sestra, vyučená fotografka, pracovala ve fotoateliéru v Přelouči. Patřila mezi členy organizačního týmu fotosoutěže Premfoto. Od ní jsem se tehdy poprvé dověděla, že existují fotografické soutěže, dokonce mezinárodní.

V patnácti letech jsem začala studovat SVVŠ – Střední všeobecně vzdělávací školu J. K. Tyla v Hradci Králové (dnes gymnázium). Každá třída měla své odborné zaměření, ta naše na chemii a biologii. Náš stát se v té době staral, aby se budoucí inteligence neodtrhla od dělnické třídy, proto byl jeden vyučovací den v týdnu vyhrazen praxi ve výrobních závodech. V rámci chemické specializace naší třídy 3.E jsem se ocitla ve skupině zařazené na praxi do národního podniku Fotochema v Hradci Králové. Prošli jsme celým procesem výroby, teorií i prací v jednotlivých provozech včetně povinné 14denní prázdninové brigády na určeném pracovišti. Po třech letech jsme krom maturity skládali i učňovské zkoušky a získali výuční list pro obor fotochemický laborant v n. p. Fotochema. Byla to zcela nepřenositelná životní zkušenost, současně pro mnohé z nás i silná motivace se učit, udělat maturitu a dostat se na vysokou školu.

Vysokoškolské studium jsem zahájila v roce 1965 na hradecké Pedagogické fakultě, obor český jazyk a tělesná výchova. Na konci rušného roku 1968 jsem byla v týmu, který na náměstí v Hradci Králové sbíral podpisy za neutralitu Československa, nedlouho na to nás několik z fakulty odešlo.

I když jsem se od dětství věnovala hlavně sportu, závodně hrála volejbal, začala jsem shodu náhod již v roce 1972 pracovat v Okresním kulturním středisku v Hradci Králové, nejprve na úseku mimoškolní výchovy a vzdělávání. V rámci vnitřní reorganizace jsem se 1. dubna ocitla v oddělení zájmové umělecké činnosti. V popisu práce byla péče o výtvarné obory – amatérskou fotografii, film a výtvarnictví. A tímto směrem se ubíral můj profesní život. Měla jsem za sebou tříletou zkušenost s prací v oblasti volnočasových aktivit a v novém pracovním zaměření jsem se tak dokázala poměrně rychle zorientovat.

Při OKS byly ustaveny tzv. okresní poradní sbory složené ze zkušených zástupců jednotlivých oborů. Jim patří poděkování za pomoc a podporu. Podařilo se společně s nimi připravit plány pro činnost, stanovit, co je ve kterém oboru nejvíce potřeba, a to postupně realizovat. Během několika roků patřilo hradecké OKS mezi ta dobře hodnocená, ale podstatnější bylo, že se kolem něho začalo sdružovat velké množství zájemců o jednotlivé umělecké obory.

V rámci doplnění odborné kvalifikace pro práci v OKS jsem v roce 1977 maturitou zakončila tříleté nástavbové studium na Střední knihovnické škole v Brně, obor kulturně výchovná práce.

V okresním kulturním středisku jsem pracovala do října roku 1990.

Na konci roku 1989 došlo i v oblasti kultury k zásadním změnám. Všechna OKS i KKS byla celoplošně a bez náhrady zrušena. V Hradci Králové byla naštěstí snaha nějaké zařízení pro amatérskou kulturu zachovat. Podílela jsem

se na přípravě koncepce nového kulturního centra působností v okrese Hradec Králové se zacílením na podporu amatérských uměleckých činností.

S podporou tehdejšího odboru kultury ONV, vedeného prozíravým PhDr. Janem Dvořákem, se od 1. listopadu 1990 podařilo ustavit Středisko amatérské kultury Impuls Hradec Králové, ke stejnému datu jsem byla jmenována jeho ředitelkou.

A protože k výkonu funkce ředitelky bylo potřebné vysokoškolské vzdělání, usdla jsem znovu do lavic. V roce 1993 jsem absolvovala bakalářské studium na Vysoké škole pedagogické v Hradci Králové se zaměřením na oblast výchovy mimo vyučování, v navazujícím studiu na Pedagogické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci jsem v roce 1996 získala magisterský diplom.

Prvních několik let jsem si k funkci ředitelky ponechala veškeré činnosti pro fotografy, filmaře a výtvarníky v rozsahu pracovní náplně v OKS. V polovině devadesátých let, kdy se znovu významně rozšířil zájem veřejnosti o jednotlivé obory, jsem spolupracovala při ustavení občanských sdružení pro film a fotografii, která se spolupodílela na organizaci akcí Impulsu v daných oborech, a prostřednictvím získaných grantů také významně na finančním zajištění.

V té době jsme přistoupili v Impulsu i ke změně vnitřní struktury. V roce 1995 byl zrušen úsek pro hudební

a pěvecké obory a místo něj vznikl samostatný úsek pro amatérskou fotografii, ten měla v péči již nová pracovnice. Mimo povinností spojených s funkcí ředitelky jsem se věnovala už jen amatérskému filmu.

Po dobu působení v Impulsu jsem pracovala v grantových komisích při Ministerstvu kultury ČR, při Králové-hradeckém kraji, v grantové komisi nadace VIA, byla jsem členkou odborné rady pro amatérský film při Nipos-Artama. Podílela jsem se na organizaci celostátního Festivalu amatérských filmů konaného v Hradci Králové v letech 1980–1990, Celostátní soutěže amatérských filmů v roce 1998 a na uspořádání Celosvětového festivalu amatérských filmů UNICA v Aldisu v Hradci Králové v srpnu 1994. Za celoživotní práci pro amatérský film jsem v roce 2013 obdržela Zlatou medaili Unica. A letos i Čestné členství VSDV.

V OKS jsem pracovala 18 let, ve Středisku amatérské kultury Impuls Hradec Králové ve funkci ředitelky do roku 2012 a potom jsem ještě rok dokončovala projekty na úseku amatérského filmu, tedy dalších 23 roků. Více než čtyři desítky let... a při troše štěstí to snad byla polovina života prožítá mezi malířskými stojany, kamerami a fotoaparáty, mezi prima lidmi s prima zájmy. Díky vám všem za to.

DOBŘE SVĚTLO...

Jarmila „šla“ Šlaisová

Jak se dělá Almanach, část první

Na začátku je myšlenka.
Zvážíš tu práci a ten výsledek.
Nakonec se rozhodneš, že do toho půjdeš.
Potom si rozmyslíš, jak to uděláš.
Napíšeš si nějaké „noty“, podle kterých se bude „hrát“.
V notách stanovíš uzávěrku.
Noty potom rozešleš na všechny možné strany.
A čekáš.
A pořád čekáš.
Protože se nikdo nehlásí, tak napíšeš do novin výzvu, aby se zájemci přihlásili.
A znovu čekáš.

Protože se pořád nic neděje, tak znovu na schůzi vyzveš.
A čekáš.
A čekáš.
A potom se hnou ledy.
Přihlásí se první, potom druhý, třetí...
Celkem se to rozjede a je nás požadovaných pětadvacet.
Řekneš si, že to tedy spustíš.
A pořád se někdo hlásí.
Tu šestadvacátý, sedmadvacátý, třicátý ...
Až se počet zastaví na čísle 40.
Ale nemysli si, on se ještě pořád někdo hlásí.
Konečné číslo se nakonec zastaví na čtyřiceti šesti jménech.
Začneš dopoptávat tu podobenku, tu přihlášku.
Ale základ tu je.
Máš fotografie k výběru, máš většinu přihlášek i záloh na účtu.
Můžeš se na Almanachu začít intenzivně pracovat.

A víte, kdo se do letošního Almanachu přihlásil první? Byl to Miloš Vojíř z Hradce Králové, který zalitoval, že se do prvního Almanachu nepřihlásil. Proto neváhal a okamžitě po vyhlášení odeslal přihlášku, svoji podobenku i fotografie.

konec první části
Vladimír Skalický
Lanškroun

ZAPIS z jednání odborné rady pro fotografii

ve středu 20. února 2020

Impuls Hradec Králové, centrum podpory uměleckých aktivit, Tomkova 139, Hradec Králové

PROGRAM:

1. Fotoimpuls 1/2020

Fotoimpuls by měl vyjít v červnu 2020.

Členové rady připravili obsah prvního čísla zpravodaje východočeských fotografů Fotoimpuls 1/2020. Uzávěrka pro příjem příspěvků byla stanovena na 30. 4. 2020.

2. Příprava propozic a vyhlášení 31. ročníku fotografické soutěže Premiéra 2020

31. ročník fotografické soutěže

Vyhlášení do konce dubna 2020. Uzávěrka pro příjem fotografií do 30. září 2020. Porota v říjnu 2020.

Výstava v Infocentru (1.–30. 11.) a Galerie Na Hradě (18. 11. 2020–8. 1. 2021) v Hradci Králové.

Vyhodnocení soutěže a předání cen v listopadu 2020.

Všechny termíny budou v průběhu roku upřesněny.

Kategorie A – volná tvorba

Kategorie B – Pocta architektuře

Téma je vyhlášené na počest architekta Josefa Gočára (*1880, † 1945)

Změna v propozicích:

Účastnický poplatek zvednout z 50,- Na 100,- Kč (zdražilo se poštovně).

CD – informace doplnit: fotografie ukládejte bez komprese, tj. v nejlepší kvalitě.

Podmínky organizátora v rámci GDPR.

Jednu cenu navíc věnuje Centrum uměleckých aktivit Impuls – vstup do foto-film ateliéru.

3. Doplnění plánu práce

Strukáž I.: Výtvarná technika, při které se používají fotografické papíry a fotografická chemie (vývojka a ustalovač). Lektor Vítězslav Krejčí.

Fotomaraton: podmínky projednat s Jiřím Příborským, který má s akcí zkušenosti z jiných krajů.

Vzkřísit „Bonato“: hovory o fotografii.

4. www stránky

Projednat, zda by bylo možné připojení se ke stránkám Impulsu – proklik..., okno s informacemi pro fotografy... (omlouvám se, nejsem v této problematice vůbec v obraze). Na možnosti se zeptám PR Impulsu a projednám s paní ředitelkou.

Byla by to třeba i možnost zvýšení návštěvnosti www stránek Impulsu.

5. 6. Salon východočeské fotografie

JN informovala o jednání v Muzeu o možnosti uspořádání

6. Salonu v budově Muzea východních Čech v roce 2021.

K využití je pouze schodiště a suterénní sloupová místnost (bez závěsného systému) a to pouze v letních měsících.

Rada uznala, že tyto prostory jsou pro Salon nevyhovující.

Budou se hledat další prostory i za cenu, že by se Salon uspořádal v roce 2022.

Pokud někoho napadne další prostory, prosím jednejte a dejte vědět.

6. Koordinace akcí v kraji

7. - 8. 3. ČB fotografie

8. - 21. 3. Přijímací pohovory na další běh HFK

28. 3. Historické techniky

28. 3. Víkendový workshop v Třebíči – V. Skalický

4. 4. Zahájení výuky HFK

7. 4. Porota Národní soutěže ve Svitavách

24. - 25. 4. Olejotisk

8. - 9. 5. Vyhodnocení, výstava a předávání cen Národní soutěže ve Svitavách

11. - 15. 5. Náchodská prima sezóna

16. 5. Výuka HFK

6. - 7. 6. Dřevěné fotografování aneb velkoformátová fotografie

13. 6. Výuka HFK

19. - 28. 6. Fotografický workshop divadelního festivalu

5. 9. Fotografie 2020 v Novém Městě n. Met. – dopoledne

5. 9. Vyhodnocení RMO v Červeném Kostelci – odpoledne

2. - 4. 10. Fotografický víkend se Ctiborem Košťálem

Zjistit, ve kterém termínu je Měsíc fotografie Bratislava.

13. - 15. 11. Fotografický workshop v Terezíně – pořádá V. Skalický

Další termíny akcí budou průběžně doplňovány

V rámci celostátní karantény musely být akce od března do června zrušeny a hledají se náhradní termíny k jejich uspořádání. O náhradních termínech budou pořadatelé včas informovat na svých www stránkách, facebooku...

7. Různé

Almanach východočeských fotografů – přihlášeno 39 lidí, počet zájemců je pro almanach dostačující, začne s realizací obsahu, grafiky, tisku a vazby.

Příští rok volby do rady VSVF z. s.

Na příští období se z rady omlouvá Petra Anderlová z důvodu pracovního vytížení

projednat nové členy do rady – Evu Kovářovou z Ústí n. Orli. (VS) Miroslava Suchánka z Nové Paky - zástupce z oblasti Rychnova nad Kněžnou a Kostelce n. Orli.

Možnost uspořádání fotografické výstavy na nábřeží a schodech institucí v Hradci Králové v roce 2021, ale nebude to Salon východočeské fotografie.

V Hradci Králové 21. února 2020

Zapsala: Jana Neugebauerová

ČESKO - POLSKÉ FOTOGRAFICKÉ LÉTO 2020

12. 5. otevření výstavy.

Autorská výstava fotografií **Moniky Šimek Fulkové** „...V PÍXELECH“.

Městská galerie Zázvorka, Nové Město nad Metují.

Výstava potrvá do 26. 7.

27. 5. vernisáž v 17 hodin.

Autorská výstava fotografií **Miloše Kleinera**

„Moje krajiny“, fotografie z let 2015 - 2020,

Foyer Kulturního centra, Markova ul. 311, Turnov.

Výstava potrvá do 30. 6.

29. 5. vernisáž v 17 hodin.

Výstava fotografií **Kłodzkiego Klubu Fotograficznego**

„Kłodzko – male opowieści“, Galeria pARTer, Kłodzkiego

Ośrodka Kultury, Kłodzko.

Výstava potrvá do 19. 6

1. 6. otevření výstavy.

Výstava fotografií **Bogusława Michnika, Zdeňka Mudrocha,**

Petra Moška, Ivy Pavlátové, Rudolfa Němečka, Zdeňka

Šulce „Z volné tvorby“, zámek Sloupno u Nového Bydžova.

Výstava potrvá do 31. 10.

4. 6. vernisáž v 17 hodin.

Autorská výstava fotografií **Miroslava Kolátora** „Co vidím,

když se nedívám“, Městské Lapidárium, náměstí F. L.Věka,

Dobruška.

Výstava potrvá do 30. 6.

14. 6. ukončení výstavy.

Autorská výstava fotografií **Rudolfa Němečka**

„Nahlédnutí“, fotografie z let 1999 – 2019,

Galerie výtvarného umění, Smiřických, Náchod.

Výstava prodloužena do 14. 6.

16. 6. otevření výstavy.

Autorská výstava fotografií **Stanislava Voksy** „Můj svět“,

Galerie Za Pokladnou, zámek rodiny Bartoň-Dobenín,

Nové Město nad Metují.

Výstava potrvá do 14. 7.

16. 6. vernisáž v 18 hodin.

Výstava fotografií členů **Klubu fotografů Rychnov nad**

Kněžnou, Hladíkova síň v zámku, Rychnov nad Kněžnou.

Výstava potrvá do 16. 9.

24. 6. vernisáž v 17 hodin.

Výstava z tvorby členů **Unie výtvarných umělců**,

„Východočeský výtvarný SALON 2020“,

Galerie Na Hradě, Hradec Králové.

Výstava potrvá do 6. 9. a při vernisáži koncert od 17 hodin.

30. 6. ukončení výstavy.

Výstava fotografií členů **Klubu fotografů Nové Město nad**

Metují spolku Poznávání na téma „Židle“. Vystavují autoři:

Denisa Jirásková, Vladimír Klofáč, Jaroslav Lelek, Ludvída,

Zdeněk Mudroch, Rudolf Němeček, Bohuslav Rejthar,

Helena Urbanová, Jarmila Valterová, Eva Vincencová, Milan

Semerád a Petr Šrám.

Galerie Na schodech, Městský úřad, Nové Město nad

Metují. Výstava prodloužena do 30. 6.

Následující výstavy fotografií autorů: VII. – VIII. měsíc

Ludvída, IX. – X. Eva Vincencová, XI. – XII. Milan Semerád.

2. 7. otevření výstavy.

„Alternativní fotografie“ výstava fotografií **Skupiny 5+1**,

Pavel Rejtar, Rudolf Němeček, Olga Strániková, Zdeněk

Mudroch, Libor Nývlt a Bogusław Michnik,

Městská knihovna, Wonkova ulice, Hradec Králové.

Výstava potrvá do 31. 8.

15. 7. vernisáž v 15 hodin.

Výstava fotografií „Pohledy a vize XIV“ členů **Klubu**

fotografů Nové Město nad Metují spolku Poznávání.

Vystavují autoři: Petr Hacker, Ladislav Hartman, Denisa

Jirásková, Vladimír Klofáč, Jaroslav Lelek, Ludvída, Zdeněk

Mudroch, Rudolf Němeček, Karel Václav Nývlt, Iva

Pavlátová, Bohuslav Rejthar, Milan Semerád, Petr Šrám,

Helena Urbanová, Jarmila Valterová, Eva Vincencová a Jiří

Vít, Galerie Za Pokladnou, zámek rodiny

Bartoň-Dobenín, Nové Město nad Metují.

Výstava potrvá do 13. 8.

15. 8. vernisáž ve 14 hodin.

Výstava fotografií členů **Kłodzkiego Klubu Fotograficznego**

„SEZON 2020“.

Vystavují autoři Paweł Baranowski, Zbigniew Baranowski,

Szymon Chowaniak, Waldemar Dankowski, Tomasz Gmerek,

Janusz Karp, Sławomir Kruszelnicki, Magdalena Mazurek,

Bogusław Michnik, Zbigniew Muziewicz, Bogdan

Paszkiewicz, Magdalena Przebięda, Tomasz Pućkowski,

Krzysztof Radzimierski, Ludmila Sowińska, Wojciech

Szewczyk, Anna Toch, Jolana Ubik, Waldemar Zieliński,

Galerie Za Pokladnou, zámek rodiny Bartoň-Dobenín,

Nové Město nad Metují.

Výstava potrvá do 2. 9.

1. 9. otevření výstavy.

Výstava fotografií **Miloše Vojíře** „Půvabné impulsy“,

Galerie Za Pokladnou, zámek rodiny Bartoň-Dobenín,

Nové Město nad Metují.

Výstava potrvá do 14. 10.

5. 9. Den fotografie v Novém Městě nad Metují

a Červeném Kostelci

v 10 hodin slavnostní otevření výstavy fotografií

z přehlídky fotografické tvorby

„FOTOGRAFIE 2020“

Galerie Pod Žebrovkou a arkády zámku rodiny Bartoň-

Dobenín, Nové Město nad Metují.

Otevřeno v rámci otevírací doby zámku.

Výstava potrvá do 14. 10.

Po vernisáži přejezd do Červeného Kostelce, kde bude

v Galerii Městského úřadu ve 13.30 hodin vernisáž výstavy

fotografií a vyhlášení výsledků mezinárodní soutěže

„49. ročníku Ratibořického mapového okruhu“

Následovat bude setkání s významným českým

fotografem **Milošem Vojířem** a seminář na téma

„Půvabné impulsy“, Malý sál divadla J. K. Tyla, Červený

Kostelec.

Výstava potrvá do 27. 9.

7. 9. vernisáž v 18 hodin.

Výstava fotografií členů **Klubu fotografů KIS Hronov**

„Fotografie“,

Foyer sálu Josefa Čapka, Jiráskovo náměstí, Hronov.
Vystavují autoři: **Jarda Grim, Míla Hanč, Miroslav Němeček, Radoš Notek, Libor Nývlt, Pavel Rejtar a Zdeněk Šulc.**
Výstava potrvá do 25. 9.

11. 9. vernisáž v 17 hodin.

Výstava fotografií členů **Klubu fotografů Nové Město nad Metují spolku Poznávání**

„Vizuální doteky“, Pijalnia Wód Mineralnych, Duszniki Zdrój, Polsko.

Výstava potrvá do 30. 9.

16. 10. vernisáž v 17 hodin.

Výstava fotografií členů **klubu fotografů MKS Červený Kostelec**, Galerie Městského úřadu, Červený Kostelec.

Vystavují autoři: **Zdeněk Balcar, Miroslav Čermák, Libor Černošský, Jan Kutílek, Oldřich Nermut, Jaroslav Ressler a Jana Zwikirschová.**

Výstava potrvá do 25. 10.

23. – 25. 10.

LABYRINT – LabiRynT

mezinárodní multimediální výstavy na téma „Moment“.

Kurátoři výstavy jsou Anna Panek-Kusz a prof. Jerzy Olek.

Z České republiky jsou přizváni autoři **Monika Šimek Fulková, Zdeněk Mudroch, Petr Moško, Rudolf Němeček, Iva Pavlátová, Pavel Rejtar, Zdeněk Stuchlík a Petr Šulc.**
Slubice – Polsko, Frankfurt nad Odrou – SRN.

23. 10. vernisáž v 17 hodin.

Výstava fotografií **Anny Toch a Magdy Przebiedy** „Poezja czwartego wymiaru“,

Galeria pARTer, Kłodzkiego Ośrodka Kultury, Kłodzko.

Výstava potrvá do 14. 11.

5. 11. vernisáž v 17 hodin.

Autorská výstava fotografií **Zdeňka Mudrocha**

„Akt a portrét“, výstavní prostory Radnice, Hilden, SRN.

Výstava potrvá do 28. 11.

20. 11. otevření výstavy.

Repríza TOP fotografií z mezinárodní soutěže „**49. ročníku Ratibořického mapového okruhu**“. Galerie Naproti, Hronovická ulice, Pardubice.

Výstava potrvá do 16. 1. 2021

11. 12. vernisáž v 17 hodin.

Výstava fotografií „Vizuální doteky“.

Vystavují členové **Klubu fotografů Nové Město nad Metují spolku Poznávání.**

Galeria Sztuki pARTer, Kłodzkiego Ośrodka Kultury, Kłodzko.

Výstava potrvá do 31. 12.

Partneři akcí:

Impuls Hradec Králové, z. s., FOMA BOHEMIA spol. s r. o. Hradec Králové, FOTOGOLD s. r. o. Milan Lhoták - Trutnov, Svaz českých fotografů, z. s., Fotoateliér Lubomír Imlauf - Nové Město nad Metují, Galerie OKNO Slubice, Polsko, Losenický - polygrafický závod s. r. o. Nové Město nad Metují, UVU Hradec Králové, Galerie Naproti, Petr Moško, Pardubice a TISKAČKA.cz copycentrum&photolab, Nové Město nad Metují.

Projekt se uskutečňuje za podpory Ministerstva kultury ČR. ●

Je čas jet do Blatné

Možná jsem s tím už protivný, ale zase mi to nedá, abych vás znovu nepozval na již 15. ročník Blatenského fotofestivalu. A co o sobě sami organizátoři píší?

„19. – 20. 9. 2020 bude uspořádán již 15. ročník Blatenského fotofestivalu (BF) tentokrát na téma GENERACE. Fotofestival je již zavedeným dvoudenním svátkem fotografie, který se těší oblibě u odborné i laické veřejnosti. Vystavují zde uznávaní fotografové (např. Pavel Baňka, Vladimír Birgus, Jiří Hanke, Libuše Jarcovjaková, Pavel Mára, Jindřich Štreit, Roman Vondrouš ad.), absolventi i studenti fotografických škol (Institut tvůrčí fotografie, Matela studio, Škola kreativní fotografie ad.), ale prostor je dán i dalším fotografům, kteří mohou přihlásit své soubory dle vyhlášeného tématu do tzv. Otevřené scény.“

A co to je Otevřená scéna, které se můžete sami zúčastnit?

„V rámci Otevřené scény dostanou šanci prezentovat svoje dílo i fotografové (profesionálové i amatéři), kteří se přihlásí se svým souborem na vyhlášené téma. V roce 2020 je tímto tématem GENERACE. Z došlých přihlášek vybereme cca 25 fotografů, kteří své soubory o festivalovém víkendu představí veřejnosti. Blatenského fotofestivalu se zpravidla účastní všichni vystavující,

protože celá akce je především o setkání a inspiraci. Vyplněné přihlášky posílejte do 30. června 2020 na emailovou adresu: otvorena.scena@seznam.cz.“
A nakonec odkaz, kde se můžete na festival podívat <http://fotofestival.wagich.cz/> ●

Ahoj v Blatné.
Vladimír Skalický
Lanškroun

Školáci a poškoláci

Hradecká fotografická konzervatoř.

V regionu Východních Čech se tato škola pro pokročilé milovníky fotografie amatéry stala již pojmem. Za dobu její existence jí prošly desítky fotografů. Svoji pověst již dávno překročila i hranice bývalého Královéhradeckého kraje a do školy se hlásí uchazeči z více či méně vzdálených míst. Hlavní zásluhu na vynikající pověsti školy mají „profesoři“ – ať ti bývalí nebo současní – kteří vytváří ve škole neopakovatelnou atmosféru pro tvořivou práci. Ne každému forma studia padne. Komu nevyhovuje, ten skončí, ale drtivá většina školu dokončí a někteří si ji rádi zopakují i podruhé.

/ PAVEL SOUŠEK / SEN /

Poslední běh školy byl ale jiný. Ve „školních škamnách“ se sešli absolventi, kteří školu již dokončili a chtěli si udělat jakousi „fotografickou nástavbu“. Výsledkem studia ve dvou výukových blocích byla výstava, která začala v březnu 2020. Výstava byla zvláštní tím, že jen začala, tak byla, z důvodu celorepublikového zákazu volného pohybu osob, uzavřena. Výstava tak trvala pouhých 6 dní. Podařilo se mi ji zhlédnout a nyní přináším své svědectví, vlastně své názory na vystavené práce.

Na výstavě se představilo 24 autorů s více než stovkou fotografií. Ta proběhla v Galerii U Přívozu Studijní a vědecké knihovny v Hradci Králové. Kdo tuto galerii zná, tak ví, že je

to patrová místnost s horním ochozem. Prostory galerie jsou velice zajímavé svojí čistotou a prostým prostředím. Kruhová okna evokující lodní kajutu navozují zvláštní, a pro mne příjemný, pocit z celkového prostoru. Vystavované fotografie jsou instalovány pod sklo a to je největší kámen úrazu této místnosti. Nemám rád fotografie pod sklem, a proto mi zrcadlení v obrazech velice vadí. Určitě by pomohlo lepší nasvícení, které by odlesky co nejvíce zmírnilo.

Ale k samotným pracím, které autoři přinesli. Výstava, jak jsem se již zmínil, byla složena prací autorů, kteří už mají „něco“ za sebou. Očekával jsem práce, které

charakterizují vyspělou tvorbu jednotlivých autorů. Mnoho z nich znám, a tak nemám úplně objektivní přístup k fotografiím kamarádů, které mám rád a se kterými prožívám mnoho fotografických chvil. Musím konstatovat, že jsem viděl obrázky, za které se téměř nikdo nemusí stydět a ukazují na kvalitu absolventů konzervatoře. Jak by řekl prostý člověk: „Dalo se na to koukat.“

Začnu velkým A. Anička Benešová nezklame. Ať vystavuje v Hradci nebo třeba v Blatné. Její fotografie neznám tak dlouho, ale vždy mne překvapí tou hravostí a tajemstvím. I v kolekci DOTEK MAGIE propojuje „tamto s tímhle“. V dobách mé foto-puberty se mi malířský zásah do fotografií hodně líbil. Nikdy jsem to neuměl, a proto obdivuji každého, kdo to umí a k tomu to ještě UMÍ. A Anna to skutečně UMÍ.

Dáša Skořepová je pro mne malým objevem. Nikdy jsem jí nevěnoval moc pozornosti, ale fotografiemi na výstavě mne mile překvapila. Techniku modráků, kterými ozvláštnila své téma ženy, zvolila, podle mne, velmi vhodně. Ruční práce, technická „obrazová nedokonalost“ dává fotografiím to, co mám rád. Lidskou energii. Měl bych jen malou radu. Fotografií mohlo být o dvě méně a dvě z kolekce mohly být v rámu po jedné. Určitě by to kolekci neuškodilo. Myslím si, že by fotografie naopak vyzněly lépe, kdyby měly kolem sebe více „vzduchu“. Chce to více autocenzury a zkoušet a koukat a koukat a koukat. Věřím, že k tomu Dáša časem dojde.

Pavel Souček představil „svůj SEN“. A hodně dobrý sen. Hravost, která z obrazů kouká mi je velice příjemná. Přestože jsem zatvrzelým fotografickým klasikem, tento druh fotografií neodmítám, ale naopak. Obdivuji invenci autora včetně jeho technické zdatnosti takovéto práce vytvořit. Jen chválím a ukláním se.

Kateřina „Šušlinka“ nezklamala. Na její intimní fotografie se vždy rád podívám. Jsou to obrazy z jiného VNITŘNÍHO SVĚTA dcery, která je upoutána na lůžko nebo kolečkové křeslo. Jsou to obrázky z jiného světa, než který běžně žijeme. A Katka má tomuto tématu opravdu hodně blízko a z fotografií to kouká. Jak se říká: „Je to TAM.“

FRAGMENTY Míši Poláckové jsou zvláštně barevné. Modré, rezaté, ponuré i křiklavé. Zvláštní pohled na divný stůl v divné místnosti s divnou policí. Je jen škoda, že fotografie nedostaly víc vzduchu. Určitě by jim to prospělo. Snad příště.

U obrázků Jitky Prausové jsem postál delší dobu. Zaujalo mne téma a jeho zpracování. Stejně jako u Aničky Benešové a Dášy Skořepové, tak i zde chválím obsah i formu. A tu formu zpracování fotografie na plátně a adjustovanou takzvaně „za roh“ tu skutečně chválím.

Dita. Ditu Valachovou mám hodně rád. Pamatuji, když mi s ostychem ukazovala svoji, možná první, fotografickou „knihu“, tedy spíš knížečku, kterou na škole dělala. Pamatuji si na její počáteční fotografie. Dita zraje jako víno a její obrázky vždy rád shlédnu. Pohledy z města, kudy Dita chodila, jsou sice hodně inspirovány obrázky Ivo Křečka nebo Vladimíra Birguse, ale vždy se na ně rádo kouká. Nevím, jestli si to Dita uvědomuje, ale je to tak.

EVA Hany Michalíkové. Není to poprvé, kdo se „odvážil“ fotografovat to lidské, to ženské, i když to nezobrazuje ženu jako symbol mladistvé krásy. Obdivuji a hodně chválím. Osobně jsem k takovéto fotografii své matky ještě nenašel odvahu. Asi proto, že jsem chlap a matka mi je více matkou

/ ANNA BENEŠOVÁ / DOTEK MAGIE 2 /

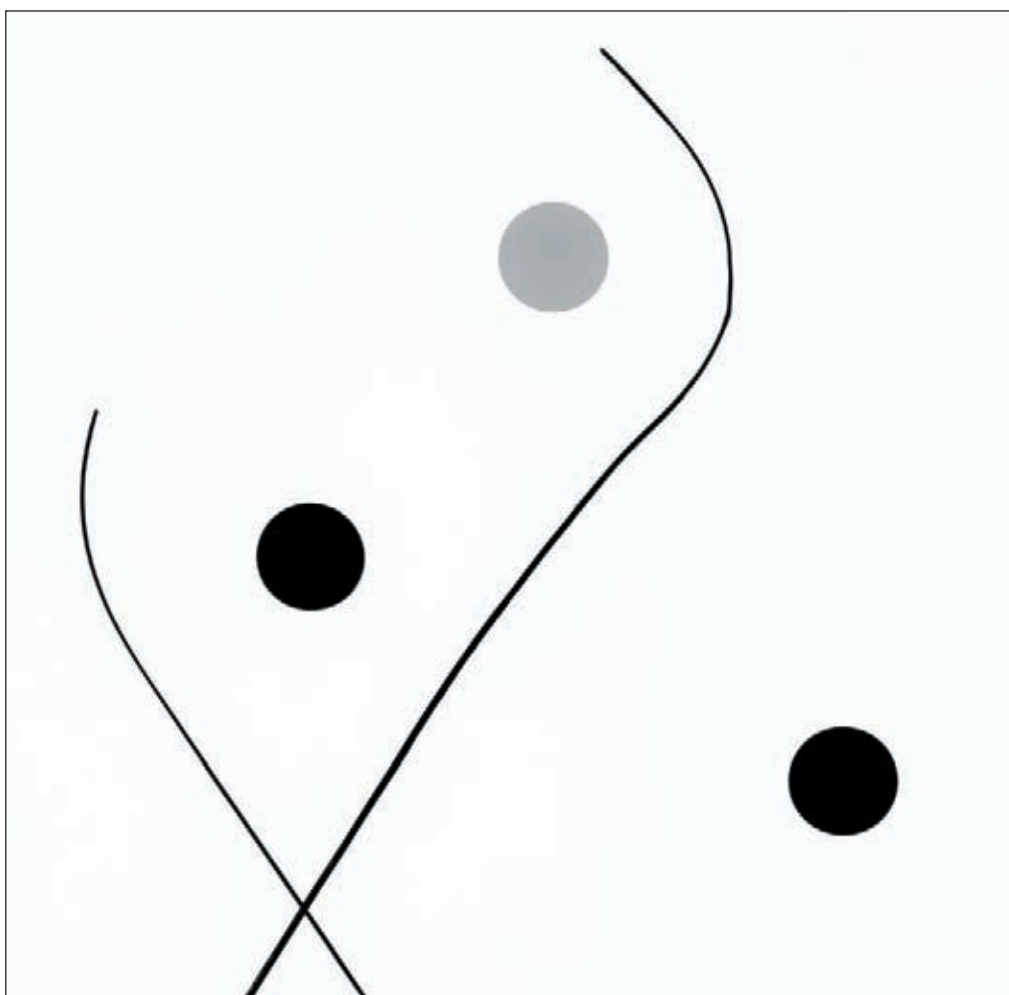
než ženou.

Renáta Molová. Potkáváme se pravidelně v Blatné. Její fotografie z cesty jsou běžné, tradiční, mohlo by se říct tuctové. Ale právě ta „běžnost“ je zajímavá. Jen s tou „rozmazaností“ bych byl opatrnější. Někde velice dobré, někde už méně.

FRAGMENTY TĚLA A DUŠE Alice Skřivanové je tématem, které se na výstavách, především mladých autorů, objevují často docela. Je to jako s ostatními žánry. Znamé, ale přesto dobře udělané. Doplnující texty Emila Juliše dodávají fotografiím větší hloubku, více intimity a osobního vnoření autora. Jen malá výtka formálnímu zpracování. Více by se mi líbilo, kdyby byly texty samostatně mimo plochu fotografie, tedy mimo papír fotografie. Pracím by to neuškodilo.

Fotografie, tedy spíš fotografika Michaely Poláckové, mne zaujala svojí čistotou a minimalismem. Autorka pomocí jednoduchých grafických znaků ukázala NĚCO, pod čím si každý z diváků může představit to SVÉ. Puntíky jako ostrovy, křivky jako proudy mezi nimi. Ztracené puntíky ze šatů mladé slečny s dlouhými vlasy... Je čas na snění.

Líbí se mi hravost i komplikovanost fotografií, které vystavil Václav Staněk. Rekvizity z dětských pokojků, přírodnin a nevím čeho ještě, slouží jako rekvizity k vytváření KOMPLIKOVANÉ REALITY. Nejde o jednoduchý pohled. Je potřeba se zastavit, na scénu se zadívat. Václavovy obrazy potřebují čas. Čas nutný pro vstřebání. Čas na zamyšlení.

/ POLÁČKOVÁ MICHAELA /

Čas na „vtažení“ do hry. Teprve poté začnou promlouvat k tomu, kdo umí naslouchat.

Pláž se stala námětem Jindry Koldinské. Fragmenty přírody pohlcované pískem je vždy vděčným tématem. Když je fotografie dobře zvládnuta, dobře se na to dívá. A Jindra to zvládla.

Eva Stanovská přinesla svůj „standard“. Město zahalené do BÍLÉ NOCI, která není tak úplně bílá. Klid, ticho a bezlidí vybízí k nočním toulkám v jinak rušném městě. Zvolený „nudlový“ formát fotografiím sluší, jen by mohly být o „štych“ menší, aby se více nadechly. Na Eviných fotografiích je dobře vidět, že dobrý výběr a dobrá skladba na stěně udělá z fotografií dobrou kolekci. Oranžový začátek i konec. Bílý střed. Je vidět, že i omezený počet obrazů k vyprávění stačí. Nač plýtvat materiálem, když to jde s málem.

Fotografie Tomáše Lelka mám rád. Na výstavu přivezl kolekci s názvem REALITOU NENÁVRATNOU. Přiznám se, že jsem Tomášovu myšlenku neodhalil. Víím, že Tomáš na výstavách a soutěžích neukazuje jen fotografie. Často výběrem obrázků sděluje víc a lépe. Snad budu příště vnímavější.

Jaroslav Lelek představil fragmenty židovského hřbitova. Téma vždy vtahující, ale, bohužel, již hodně fotografované. Vždy svým kamarádům říkám: Západy slunce, podzimní listí, židovské hřbitovy. Foťte to. Foťte a nestyďte se za to. Je to hezké, koukavé. Jen už to nikde neukazujte.“

Destruktivní, tvořivé i jinak komplikované zásahy do fotografie se mi vždy líbily. Vždy oceňuji, pokud takovýto zásah fotografii a její význam posiluje. Nemám rád, když se fotografie stává „služkou“ jiného. Na fotografiích/objektech

Martina Másla tomu tak naštěstí není. Fotografie zůstává fotografií, jen zásahem autor sděluje něco, co jsem, přiznám se, nepochopil. Přístup Martina akceptuji, ale není to, oč bych na výstavě nechtěl přijít.

Horší to mám s fotografiemi Vladimíra Ludvíka a jeho MARTÁNSKOU KRONIKOU. Výrazné úpravy fotografií v počítači mne nenadchly. Nemám rád tak „uměle“ změněnou realitu, i když rozumím autorskému záměru Vladimíra. Bohužel ani název souboru to nezachraňuje.

Ze stejného soudku jsou i fotografie Luboše Vítečka. Jsem milovníkem klasické černé, a digitální, fotografie. Proč měnit realitu za každou cenu. Počítačem fragmentovaný rozpad objektů, byť starých, pro mne neznamená novou realitu ani pohled. Ne, ne, ne. Takto jednoduché změny obrazu neberu. Nebo možná nechápu. I to je možné.

Živou, lidskou fotografii zastupuje několik autorů. Tomáš Král s ČERNOU PEKÁRNOU ukazuje něco, co má být černé. Nevím, zda začouzený provoz pekárny, nebo pečení „na černo“. Z fotografií to nepřečtu. A ani zásah množstvím obrazu fotografiím neprospívá.

Michal Kolář pověsil KOVÁNÍ. Téma hodně fotografované v sedmdesátých a osmdesátých letech. Stejně pohledy, stejné situace. Nevím, jestli se z tohoto tématu dá ještě něco „vyždímat“.

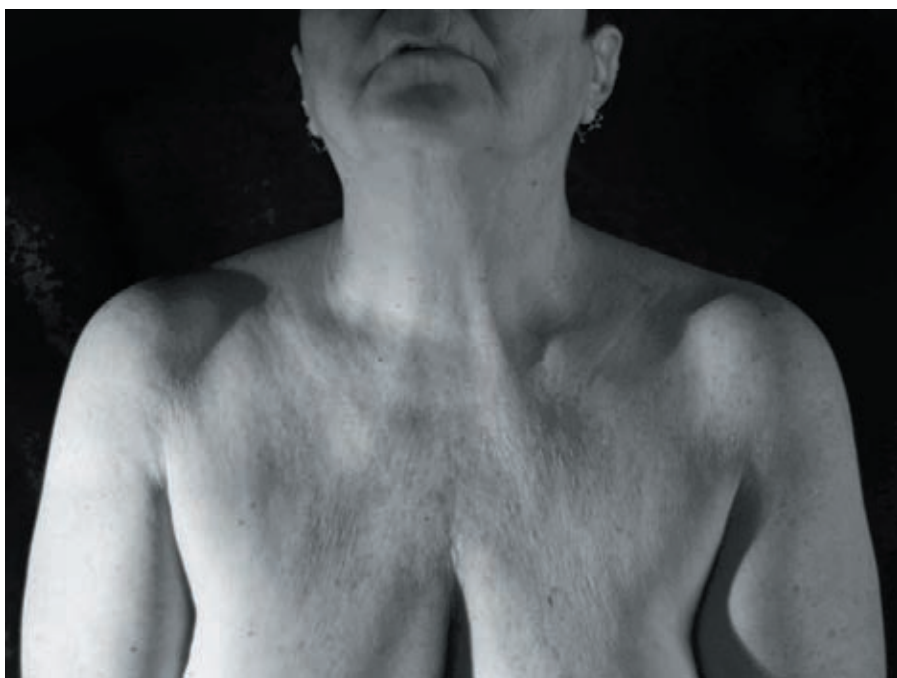
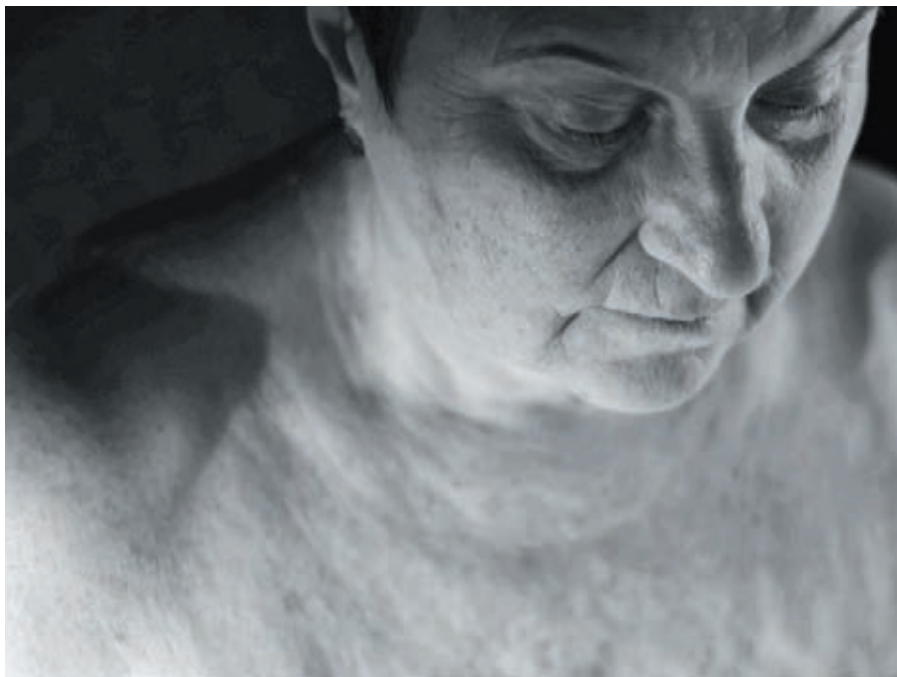
RADOST A EMOCE Jiřího Drbohlava ukazují záběry z hudebního koncertu. Tradiční polykání mikrofonů, scény vytvářené někým jiným. Myslím si, že jsou tato témata, takto zpodobněná, již překonána. Chce to hledat jiné pohledy, jiné přístupy. Doporučuji navštěvovat výstavy Jazz World Photo, které bývají k vidění v Trutnově. Tam je to učení se.

/ PETR ULRICH / NA OKRAJI /

/ VÁCLAV STANĚK / KOMPLIKOVANÁ REALITA /

/ HANA MICHALÍČKOVÁ / EVA /

Nejpravdivější fotografie lidí jsou asi záběry Petra Ulricha a Martina Lukeše.

Martin fotí komunitu umělců z Letné. Otázkou je, zda dnes ještě existuje underground ve smyslu, jak ho vnímáme z předlet. Je mi milá autorova blízkost k lidem, „ke kterým patřím“. Chce to fotit, fotit a fotit a vybírat. Ono se to bude rodit s přibývajícimi obrázky.

Petr Ulrich si vybral těžké téma lidí, žijících „NA OKRAJI.“ Téma, které je v posledních letech hodně fotografované, tu hůře, tu lépe. Petr nepřekročil hranici výtvarného, možná subjektivního, dokumentu. Fotky si nedělají ambici na něco objeveného, ale ukazují na svět TĚCH na TOM okraji. Chtělo by to více a více návštěv a, stejně jako u Martina, fotit, fotit a fotit, aby bylo z čeho vybírat. Toto téma potřebuje hodně materiálu. Pokud není z čeho vybírat, může se snadno sklouznout do banality, kterou jsme „už přeci viděli tolikrát“.

Abych nezapomněl. Musím se zmínit i o Karolíně Kubcové

a její kolekci obrazů s názvem BEZ ZDROJE VIDITELNÉ REALITY. Abstraktní obrazy velikého formátu se na stěně galerie vyjímaly. Barevné cosi, co neumím popsat, ale co vyvolává zájem a přitahuje pozornost. Co to je? Jak to vzniklo? Kde to je? Otázky, které asi nebudou zodpovězeny. To ale přeci nevádí. Barevná harmonie, nebo naopak disharmonie. Tvarové krásno nebo nekrásno. To je obsahem, za kterým se vždy rád ohlédnu.

Výstava školáků poškoláků se vydařila. Kdyby nebylo těch „horších“, nevyzněly by fotografie těch „lepších“. Co je ale horší a co lepší. Je to vždy na divákovi, co na něj jak působí a co si do sebe nechává více či méně pouštět. Přeji všem autorům, ať je fotografie baví a ať nosí další obrázky, na které se budu vždy rád dívat.●

Vladimír Skalický
Lanškroun

Nejkratší výstava v historii Galerie U Přívozu

Studijní a vědecké knihovny, Hradecká 1250,
Hradec Králové

HRADECKÁ FOTOGRAFICKÁ KONZERVATOŘ 2019 - 2020 Absolventské soubory fotografií posluchačů nástavbového studia HFK pod vedením doc. MgA. Josefa Ptáčka

4. – 31. 3. 2020

Vernisáž výstavy v pátek 6. 3. 2020 v 16.30 hodin. Úvodní slovo měl doc. MgA. Josef Ptáček.

Hudební doprovod Jaromír Němec a Pavel Plašil, členové filharmonie Hradec Králové.

HFK je intenzivní studium fotografie v rozsahu tří výukových bloků (doba trvání 24 měsíců), organizované formou dálkového řízeného samostudia. Uskutečňuje se v pravidelných víkendových setkáních jedenkrát měsíčně, převážně v prostorách Impulsu, centra podpory uměleckých aktivit v Hradci Králové. Podmínkou pro uchazeče je dovršení 18 let při zahájení studia a ukončené středoškolské vzdělání (vyučení). Studium je koncipováno pro vyspělé fotografy, kteří zvládli fotografickou techniku a černobílý proces při zpracování fotografií ve fotokomoře. Vedoucí lektori byli doc. MgA. Josef Ptáček a MgA. Ivo Gil.

Absolventi po ukončení Hradecké fotografické konzervatoře měli velký zájem ve studiu fotografie pokračovat. Proto byl otevřen ročník nástavbového studia, kam bylo vybráno 25 absolventů z let 2012 – 2020.

V průběhu jednoho roku se posluchači zabývali fotografií s přesahem do malířství, filozofie, hudby...

Od posluchačů se vyžadovala samostatná tvůrčí práce v abstraktní rovině. Při své tvorbě se obraceli do sebe a ne do reality světa. Pro zpětnou vazbu pochopení probíraných témat byla zadávána témata pro vlastní fotografickou tvorbu, která byla průběžně konzultována.

Vedoucí lektor byl doc. MgA. Josef Ptáček. Na výuce se dále podíleli Mgr. et Mgr. Dana Kyndrová – fotografka z Prahy, představitelka reportážní fotografie; prof. doc. Mgr. Štěpán Grygar, fotograf z Prahy – autor knihy o současném konceptuálním umění ve fotografii; prof. doc. MgA. Rudolf Prekop – fotograf, pedagog FAMU Praha, představitel Slovenské nové vlny; prof. Mgr. Jindřich Štreit, dr. h. c. – fotograf a pedagog na ITF při Slezské univerzitě v Opavě, Dušan Veselý – vedoucí obrazové části ČTK Praha; MgA.

Jaroslav Kučera – fotograf z Prahy, představitel dokumentární fotografie; Vratislav Šrámek – hudební skladatel především scénické a filmové hudby; Jiří, Jiřina a Michal Hankeovi – profesionální fotografové z Kladna; Mgr. Vítězslav Krejčí – pedagog a představitel Fomy Bohemia spol. s r. o. a Karel Kerlický – nakladatel fotografických publikací, majitel nakladatelství KANT.

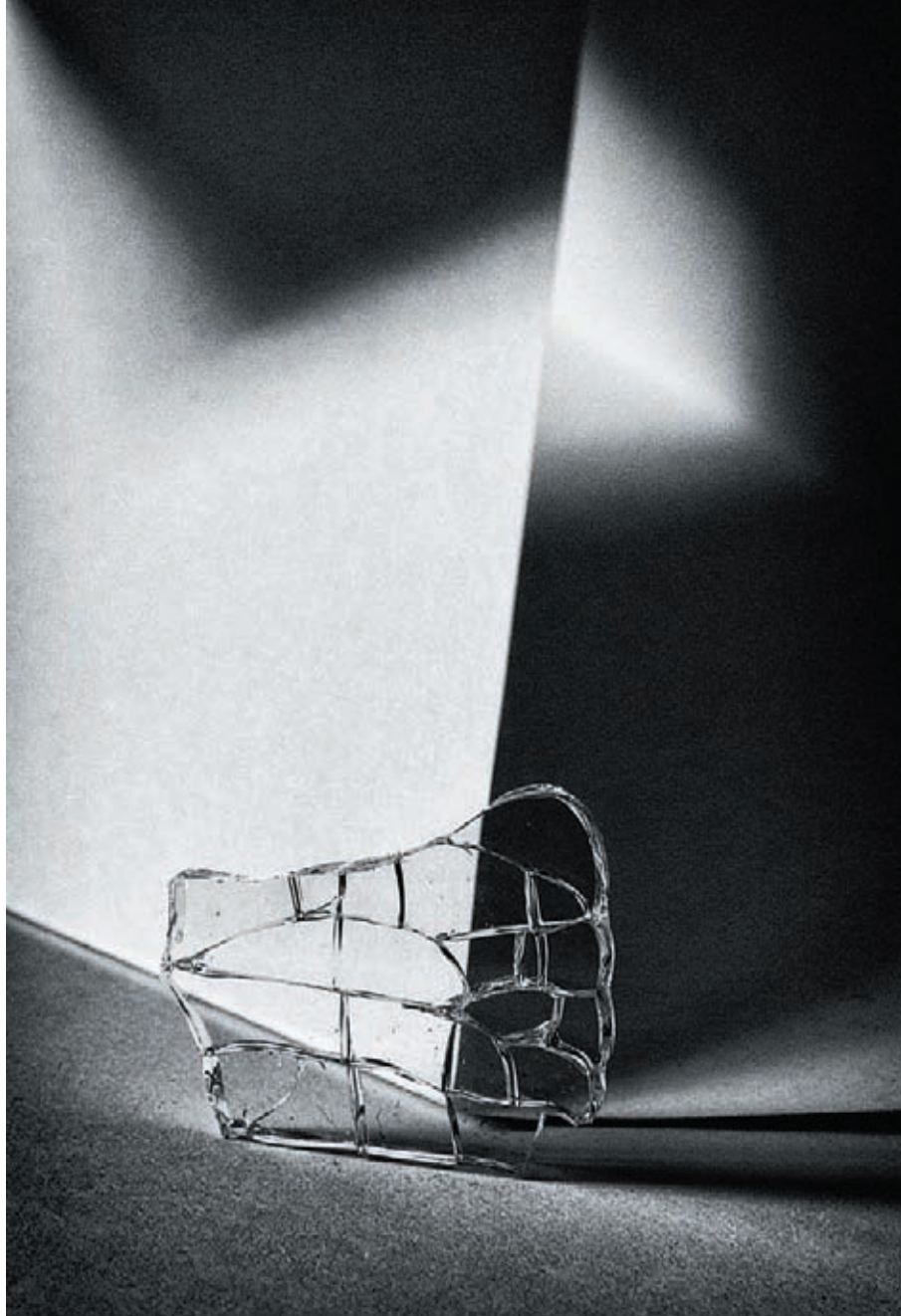
Toto nástavbové studium začalo v lednu 2019 a skončil v březnu 2020 absolventskou výstavou, kterou máte možnost zhlédnout v galerii U Přívozu Studijní a vědecké knihovny v Hradci Králové od 4. do 31. března 2020.

Vystavovali:

Anna Benešová, Hradec Králové; Jiří Drbohlav, Holovousy; Michal Kolář, Mikulovice; Jindra Koldinská, Lípa nad Orlicí; Tomáš Král, Rodné; Karolína Kubcová, Náchod; Tomáš Lelek, Výrava; Jaroslav Lelek, Jasenná; Vladimír Ludvík, Hradec Králové; Martin Lukeš Praha; Martin Máslo, Náchod; Hana Michaličková, Hradec Králové; Renáta Molová, Praha; Michaela Poláčková, Praha; Jitka Prausová, Hradec Králové; Dagmar Skořepová, Praha; Alice Skřivanová, Praha; Pavel Soušek, Praha; Václav Staněk, Plzeň; Eva Stanovská, Dřenice; Kateřina Šušlíková, Mohelnice; Petr Ulrich, Brandýs n. L. – Stará Boleslav; Dita Valachová, Horní Ředice a Luboš Víteček, Rychnov nad Kněžnou.

Výstava byla ve středu 4. března otevřena, v pátek proběhla vernisáž za účasti cca 150 fotografů a příznivců fotografie. Posledním dnem, kdy mohli diváci fotografie zhlédnout, byla středa 11. března. To znamená, že výstava byla otevřena 6 a půl dne (v sobotu pouze od 9 do 12 hodin), což bylo 39 hodin.

Bylo nám líto velké práce a úsilí vystavujících autorů, které do svých fotografií vložili, proto jsme celou výstavu nafilmovali a udělali malou virtuální prohlídku této fotografické události, kterou můžete vidět na YOUTUBE – Hradecká fotografická konzervatoř, Galerie U Přívozu. (<https://www.youtube.com/watch?v=FPwjVtuRN34&feature=youtu.be>).

/ JIŘÍ CVRKAL /

OMEGA MINIMALISTICKÁ

Utíká to jak voda. S naším fotoklubem Omega jsme nedávno oslavili už sedm let svého trvání a jako každý rok jsme k našemu výročí uspořádali i výroční výstavu. Chtěli jsme v ní ukázat, jak fotoklub v posledním roce pracoval, jak a kam se posunula úroveň fotografií a také nás velice zajímaly ohlasy návštěvníků.

Každou výstavu vždy připravujeme jako tematický celek a všichni členové se musí zvolenému tématu přizpůsobit. Tentokrát to byl MINIMALISMUS, pomocí kterého jsme chtěli ukázat, jak se ho každý z nás zhostí, a přitom nevybočí ze své specializace.

Zpočátku jsme měli trochu problém s hledáním výstavního místa a nakonec jsme výstavu uspořádali v Galerii Suterén v královéhradeckém Informačním centru. Tohle výstavní místo je specifické tím, že polovina výstavy je instalovaná v rámech s papírovými fotografiemi a druhá polovina je promítána na digitálních panelech. Každý měl jeden velký rám pro papírové fotografie a jeden digitální panel, který se čtyřikrát obměňoval. Jeden panel jsme věnovali členům, kteří byli v uplynulém roce za svoje fotografie oceněni na některé ze soutěží, kterých se fotoklub pravidelně účastní.

Příprava výstavy probíhala bez problémů, a to nejen přičiněním vystavujících, ale i za velké podpory Centra uměleckých aktivit Impuls, a to zejména Jany Neugebauerové.

Snažili jsme se udělat výstavě trochu větší propagaci, takže kromě tištěných pozvánek, které jsme roznášeli po místních kulturních zařízeních, jsme měli i mluvenou pozvánku v Českém rozhlasu, kde za nás promluvila vedoucí fotoklubu Marcela Zuchová, a pár dní po premiéře vyšel o naší výstavě článek v internetovém časopise Chadimova fotorevue.

Celkem nás vystavovalo patnáct. Třináct členů fotoklubu, jeden bývalý člen a jeden host. Jeden člen fotoklubu se bohužel výstavy nezúčastnil. Průvodním slovem celou vernisáž provázela Ludmila Žlábková a o hudební doprovod se postarala Ilona Skrbková se svým akordeonem a svými žáky. Myslím si, že naše výstava splnila své očekávání, u diváků měla kladný ohlas a už se těšíme za rok na další výstavu, kde bychom chtěli mít opět společné téma.●

Jiří Cvrkal

/ VLTAVA /

Rudolf Němeček

Nahlédnutí

**Čas od času uvažuji o tom,
kdy vlastně má člověk nahlédnout do archivu,
oprášit, co vytvořil, a umožnit nahlédnout divákům.**

Je nutné přidat i něco nového, aktuálního. Má tak učinit v padesáti, šedesáti, sedmdesáti letech, či vůbec? Kdy oprášit krabice s negativy, kdy aktivovat své elektronické úložiště, kdy doplňovat již vzniklé soubory fotografií? Je-li nyní ten správný čas – nevím. Vím však, že svými fotografiemi chci potěšit, pohladit i vést diváky k zamyšlení co neopomíjet, co uchovávat, čeho si vážit.

V roce 2020, z části ještě k mým sedmdesátinám, jsem díky vedení Galerie výtvarného umění v Náchodě, mohl pozvat přátele i zájemce o fotografickou tvorbu na výstavu fotografií Nahlédnutí. Při vernisáži dne 21. 2. ředitel galerie Mgr. Jan Kapusta výstavu uvedl slovy, které jsem v tomto textu doplnil o jména některých mých učitelů.

„Rudolf Němeček je novoměstský rodák křtěný řekou Metují. Život ho angažoval ve velmi rozdílných pozicích; léta pracoval jako veterinární lékař, pak působil jako poslanec České národní rady a nakonec jako člen Nejvyššího kontrolního úřadu. Ale trvale, od svých třinácti let, je fotografem. Odborné vzdělání fotografa si doplňoval postupně; absolvoval Institut výtvarné fotografie v Olomouci, Školu výtvarné fotografie v Hradci Králové a semináře pro lektory a porotce v Solenicích, vedené významnými osobnostmi české fotografie (prof. K. O. Hrubý, prof. Ján Šmok, Ing. Petr Tausk, Jaroslav Vávra, akademický malíř Dr. Miroslav Řehák). První jeho negativ je datován rokem 1962. Od roku 1974 vystavuje pravidelně na Členských výstavách Fotoklubu v Novém Městě nad Metují. Je také členem Unie

/ TUŠENÍ /

/ DÍVKA S KVĚTY /

„Zaujat přírodou“

výtvarných umělců, Svazu českých fotografů, Volného sdružení východočeských fotografů, Sekce fotografů regionu Náchod, Skupiny 5+1 a Klubu fotografů Nové Město nad Metují spolku Poznávání. Rudolf Němeček vystavuje samostatně, spoluorganizuje fotografické projekty a účastní se jich, stejně jako výstav a multimediálních projektů doma i v zahraničí. Zasedá v porotě Národní soutěže a výstavy amatérské fotografie pořádané Svazem českých fotografů. Je držitelem ceny ministra kultury. Žije v Novém Městě nad Metují.

Myslím, že je vhodné připomenout, že v 80. letech se pod vlivem profesora Ludvíka Barana zaměřil na tvorbu audiovizuálních pořadů. Vznikly diafony kupříkladu *Prosba lesa*, *Exlibris vandalů*, *Střípky k zamyšlení*, *Metuje*, *Životní vyznání řezníka Hladíka*. Již tehdy totiž přijal jako tvůrčí metodu hledání a výtvarné rozvíjení motivu v cyklické řadě snímků. Proto také i následující jeho fotografická tvorba, až na výjimky, vzniká v myšlenkových a tematických cyklech, a to někdy i v průběhu několika let. Lze předpokládat, že

některé cykly, zvláště ty od řeky Metuje, dosud ukončeny nejsou.

Rudolf Němeček fotografuje všední věci a jevy, v nichž empaticky s imaginací hledá a odkrývá jejich nearanžované kouzlo a současně nachází nový smysl. Zaujat přírodou, jejími nekonečnými proměnami, řekou Metují, zachycuje podmanivou krásu i pomíjivost, prchavost.

Fotografuje také lidi plné energie, životního optimismu a duševní síly. Zároveň na druhé straně kriticky přemýšlí o charakteru lidského rodu, jeho chování a projevech. Nechybí mu ani humorný pohled na svět, který uplatňuje především ve svých novoročenkách – fotografiích komentovaných aktuálně vtipnou nebo ironickou sentencí.

Výstava zahrnuje tvorbu posledních dvaceti let. Z koncepčních důvodů byly, s výjimkou novoročenek, ponechány stranou cykly, dokumentující život a práci lidí. Základem expozice jsou cykly, pro které je příznačný detail přírodní skutečnosti se světlem, stíny, odrazy, zrcadlení a s barevným posunem, jenž je výsledkem invenčního

/ REJ MASEK /

zachycuje podmanivou krásu i pomíjivost, prchavosti“

zaměřeného pohledu, hlubokého citění a trpělivého čekání. Právě empatie a trpělivost před motivem jsou nejpřirozenější podstatou Němečkovy tvůrčí alchymie. V jeho pojetí totiž fotografie nevznikají dodatečnými úpravami. Jsou výsledkem pokorné a časově náročné práce s kamerou před motivem s cílem absolutně zbavit motiv pevné, určité formy ve prospěch abstraktního vidění pohybu, energie, živé neurčitosti – proměnlivosti světla a barev, struktury. Jediným jeho hlediskem je zachytit pocit, estetický dojem z přírody – jeho výtvarný obraz.

Zájem diváků, kteří mohou vytušit původ inspirací, pak vyvolává krása zachyceného přírodního i umělého estetična, to dobrodružství výtvarného hledání a objevování původního detailu i jeho překvapující transformace v jinou, snadno uvěřitelnou realitu makrosvětla.

Vystavené cykly dobře umožňují divákovi uvědomit si fotografovu tvůrčí metodu. Ačkoliv je dvacet zde vystavených cyklů i jednotlivé fotografie různého materiálního původu, vytvářejí podivuhodně souladný, harmonický celek

myšlenkové, obsahové, estetické a technické čistoty. V této jednotě a kvalitě tkví vzácná umělecká hodnota tvorby Rudolfa Němečka.“

Naplnit slova, přidat něco nového, tentokrát k portfoliu, využil jsem úplňku. Při svitu luny a za pomoci externího blesku vnikl cyklus: Než se probudí. Pro doplnění svého portfolia odkazují na Chadimovy fotorevue č. 204, 265, 280, 283, 318, 325, 340 a 381.

Tato publikační činnost Jiřího Chadimy, mapující fotografické a výtvarné akce, navíc systematicky archivované, je nedoceněná. Za sebe mu tímto děkuji.

26. 3. 2020

Jan Kapusta a Rudolf Němeček

/ SEN O DUŠI STROMŮ /

Jaký bude Salon 2021

Počátky uměleckých salonů nalezneme ve Francii druhé poloviny 17. století ve výstavách konaných pod královským patronátem Académie royale de peinture et de sculpture. Salon byl oficiální výstavou francouzské Akademie výtvarných umění v Paříži (Académie des beaux-arts) a jeho vliv na vývoj výstavní praxe a umělecké kritiky je chápán jako zcela zásadní: pařížské salony byly vůbec prvními veřejnými výstavami výtvarného umění. Od druhé poloviny 18. století do roku 1890 byl pařížský salon největší uměleckou přehlídkou v západním světě a jeho vliv na reputaci umělce a styl jeho tvorby byl zcela zásadní. Do první poloviny 18. století měli v kontextu salonů možnost vystavovat výhradně členové francouzské Akademie, do Francouzské revoluce pouze francouzští umělci, posléze se však pravidla uvolnila a salony byly zpřístupněny i dalším autorům, jejichž výběr však stále podléhal odborné porotě, složené z klíčových představitelů pařížské Akademie. Na počátku 19. století zažíval pařížský Salon svůj největší rozkvět a jeho vliv na evropské umění dosáhl vrcholu. Konzervativní založení akademické poroty však předurčilo jeho pozvolný pád. Nepochopení pro nové směry, jakými byl například realismus a impresionismus, vedlo roku 1863 ke vzniku takzvaného Salonu zamítnutých (Salon des refusés) a roku 1884 Salonu nezávislých (Salon des indépendants), které lze chápat jako kolébku moderního umění.

Výstava Salon umění – malba v DOXu svou koncepcí instalace obrazů v několika řadách nad sebou navazuje na instalace pařížských salonů. Principem otevřené účasti však připomíná Salon nezávislý, který razil heslo „žádná porota, žádné ceny“. Vystavená díla zde nepodléhají komisičnímu výběru, ani jakékoliv klasifikaci či hierarchii. Salon umění je demokratickým prostorem, prostorem veřejné účasti a kritiky.

zdroj: <https://www.dox.cz/program/salon-umeni-malba>

Rok 2021 by měl být rokem, kdy se uskuteční již šestý ročník Salonu Východočeských fotografií.

Jaký asi bude?

Co to Salon vlastně je.

Salon je přehlídka fotografií, které vznikly v době od předchozího ročníku.

Autoři se rekrutují z řad našeho spolku a jejich fotografie vybírá oslovená skupina „hlav pomazaných“. Nejedná se principiálně o soutěž, jak by se mohlo na první pohled zdát. Jde o výběr toho dobrého, ba výborného, co se „urodilo“ a mělo by být snahou všech fotografů, kteří to s fotografií myslí vážně, aby se do Salonu dostali a aby zde své práce představily.

Je na nás, jaká nastavíme pravidla výběru. Jaké fotografie spolu s jejich autory do přehlídky přizveme. Do přehlídky toho, co se u nás v posledních letech vytvořilo.

Jsem u organizace Salonu od jeho začátku v roce 2005. Byl jsem spoluurčovatelem, jak se budou účastníci Salonu vybírat.

Pro první ročník bylo rozhodnuto, že bude proveden výběr autorů-osobností. Ti měli na Salonu dle svého rozhodnutí představit svoji nejlepší tvorbu za poslední tři roky.

Uchazeči přinesli ukázkou své práce a na základě kritéria kvality, koncepčnosti a vyspělosti tvorby byli vybráni. Jaké fotografie přinesou, bylo ponecháno na autorech samotných.

Když přišlo na čas instalace, byli mnozí vybírající a organizátoři nemile překvapeni, s čím někteří autoři „přišli“. „PODLE NICH“ dobré fotografie, které představili u výběru, zaměnili za jiné a horší. Bohužel se toto autorské rozhodnutí nesetkalo s obecným názorem okolí na kvalitu prací pro Salon a některé kolekce byly hodně kritizovány. Proto se do druhého ročníku v roce 2008 v Trutnově rozhodlo o vystavení konkrétně schválených fotografií u výběru. Ty pomohla vybrat pozvané a všemi uznávané fotografické osobnosti: doc. MgA. Josef Ptáček, doc. MgA. Jaroslav Bárta a Mgr. Martina Steckera – všichni pedagogové FAMU Praha. Byly vybrány konkrétní fotografie, které autor nazvětšoval a na Salonu představil. Tento způsob výběru byl použit i pro následující Salony 2011, 2014 i 2018.

Od počátku mám s tímto způsobem výběru potíže. S odvoláním na definici DOXu o principu salonu výtvarného umění jsem přesvědčen, že by nikdo, ani obecně uznávaná osobnost, neměla určovat, čím se na salonu bude autor prezentovat. To je, podle mne, základní myšlenka salonů, ať již výtvarných, sochařských či fotografických. Neumím si představit, že by někdo určoval, jaký obraz má Manet, Matis, Picasso nebo Cézanne vystavit. Ano, byly diskuze a odmítání stylů i s jejich představiteli, ale nikoli určování, jaký obraz autor může či nemůže vystavit. Vždyť do doby instalace nikdo nevěděl, co autor přinese.

Vím, že se vždy nějaký výběr udělat musí. Vraťme se tedy k původní myšlence a udělejme tedy výběr „osobností“ podle jeho dlouhodobé tvorby. Ať autor představí to, o čem si myslí, že je tím nejlepším, co udělal nebo na čem pracuje. Nechme si ukázat více než jednu kolekci „nabídnoutou“ do Salonu. Vyberme KDO a nechme prostor pro JEHO osobní rozhodnutí a tím i odpovědnost, CO představí, co ukáže. A s tím se nebojme přijmout riziko, že nebudou ukázány ty fotografie, které podle „MÉHO NÁZORU“ jako nejlepší práce, měl autor představit a nepředstavil.

Nechme prostor pro diskuzi ve formě jedné nebo dvou komentovaných prohlídek, kdy se mohou diváci svobodně vyjádřit k vystaveným fotografiím a tím dát autorovi zpětnou informaci, co si o jeho tvorbě myslí. Jsem přesvědčen, že většina vyspělých autorů tuto formu komunikace s divákem přijme a případně také UNESE.

Jsem z rady asi jediným, kdo tuto koncepci výběru opakovaně prosazuje, a rád bych pro tuto myšlenku přesvědčil i ostatní, kteří můj, a historicky nejen můj, názor přijmou.

Rád bych proto otevřel diskuzi o tom, jak by se měli autoři na příští Salon východočeských fotografií vybírat. Napište Janě svůj pohled, svůj názor, jak vybrat ty nejlepší z nás i za cenu, že JÁ SÁM autorským výběrem nemusím projít. Za otevřenou diskuzi se přimlouvám

Vladimír Skalický
Lanškroun

Skupina 5+1

/ LIBOR NÝVLT /

/ OLGA STRÁNIKOVÁ /

je volné uskupení fotografů, kteří se dohodli na vzájemné ochotě společně vystavovat a konfrontovat své tvůrčí výsledky. První výstava se uskutečnila v Galerii FotoArt v Novém Městě nad Metují 15. března 2003. V průběhu času došlo z části k obměnám ve složení skupiny. Pavel Rejtar, zakladatel skupiny, a Vítězslav Krejčí, druhý ze zakladatelů Skupiny 5+1 řekl: „Charakter této skupiny není stylově nikterak jednotný, zato jednoznačně promlouvá jazykem výtvarné fotografie s převažujícím krédem niternosti, tvůrčí imaginace a svobody volby vyjadřovacích prostředků. Je zde cítit pel esteticky i obsahově osobitých poetizovaných příběhů, enigmatické kódy spletné cesty duchovní filosofie zasvěcené duše, ale i odvaha k tvůrčímu experimentu a zdokonalování, nově i pohledu do skrytu ženské duše, její intuice, fantazie, touhy, tajemství a hledání smyslu bytí.“

Alternativní fotografie

1. 7. – 31. 8. 2020 výstava fotografií v Městské knihovně, Wonkova ul., Hradec Králové

Pavel Rejtar

Jsem surrealista, jež ve svých imaginacích tvořím obrazy ke své obrazotvornosti.

Rudolf Němeček

Zachycuji moment průniku světla bez něhož bychom tápali v temnotách.

Zdeněk Mudroch

Fotografuji ženy v prchavém okamžiku času.

Olga Strániková

Potřebuji více než jen zmáčknout spoušť - dotek papíru, červené světlo, vůni chemikálií, experimentování s barvami, světlem a stíny.

Libor Nývlt

Svou tvorbu vnímám jako poklonu přírodě, která je příliš krásná na to, abychom po ní bezmyšlenkovitě dupali.

Bogusław Michnik

Ve svých fotografických cyklech používám části skutečnosti, podobně jako ve verších slova a vytvářím nová spojení reality a metafor ve výsledný celek.

Třebíč, všeho do času...

(tady měl být článek s fotografiemi z jarního setkání kamarádů fotografů v Třebíči, ale bohužel není)

Čtrnáct dní před plánovaným termínem vyhlásila vláda zákaz všech akcí, kde se setkává více než 30 osob (později bylo zakázáno setkávání jakékoli). Jelikož bylo do Třebíče přihlášeno 36 fotografů, musel jsem, ač nerad, akci odvolat. Odvolat. Tedy spíše odsunout.

Nastalá situace s omezením pohybu a setkávání bude v době čtení tohoto článku už jistě uvolněna. Již deváté setkání, tentokrát v Třebíči, město mnoha zajímavostí, se s velikou pravděpodobností uskuteční letos na podzim. A mělo by být jiné, takové NOVÉ. Vyslyšel jsem hlasy kamarádů, že bychom mohli setkání nějak kvalitativně posunout. Popřemýšlel jsem a dal těmto hlasům zapravdu.

A na co se mohou účastníci těšit?

Třebíč, krom světoznámého židovského gheta, nabízí zajímavou architekturu propojenou pozoruhodným starověkým rodem řemeslníků, stavitelů a architektů Herzánů. Město protíná nejen řeka Jihlava, ale také baťovská linka výroby obuvi, která zde žije dodnes. Město plné zajímavých osob-

ností, které zanechali výraznou kulturní stopu a mnoho dalších zajímavostí, které pozorné objektivy mohou objevovat.

Věřím, že roční pauza a možná opatření neodradí pravidelné účastníky našich setkávání a na podzim se opět potkáme.

Už teď se na vás všechny těší Skalda z Lanškrouna.

A kde všude jsme již byli?

2014	Homole „U Zaplatílků na faře“
2016	Jindřichův Hradec „tajemný“
2016	Chrast „Za židy“
2017	Slavonice „Dech minulosti“
2018	Litovelské Pomoraví „Klidná krajina“
2018	České středohoří „Šum křídel andělských“
2019	NEčerné Ostravsko
2019	Sedlčansko „V botách Jana Reicha“

*text a fotografie Vladimír Skalický
Lanškroun*

50 let

Národní soutěže amatérské fotografie

/ HELENA SUKOVÁ / PORTRÉT PANA ANDĚLA 1994 /

Je to dlouhých 50 let, kdy tato soutěž bez přerušení umožňuje hodnotit úroveň amatérské fotografie. Každé výročí nám dává příležitost podívat se do minulosti a připomenout si, co dobrého jsme v minulosti udělali a co se nám až tak nepovedlo. Nejinak je to i u příležitosti letošního 40. ročníku Národní soutěže amatérské fotografie. Sice letos máme 40. ročník, ale ve skutečnosti uplynulo 50 let od konání první soutěže a výstavy amatérské fotografie. Ta první se uskutečnila v roce 1970 v Hradci Králové. Abychom alespoň trochu pochopili, v jaké době to bylo, musíme se krátce vrátit do historie fotografického hnutí v našich zemích. Nebudu popisovat vznik prvního Klubu fotografů amatérů v Praze v roce 1889, důležité je, co se odehrálo v padesátých letech dvacátého století. V kontextu s politickou situací byly do té doby samostatné fotokluby prakticky zrušeny, jejich majetek převeden pod Revoluční odborové hnutí a v rámci toho pak, nejčastěji pod hlavičkou ROH některého velkého podniku, pokračovaly v činnosti. Metodickou činnost však už od roku 1951 převzal tehdejší Ústav pro kulturně výchovnou činnost (dnešní NIPOS-ARTAMA).

Po počátečních rozpacích se činnost „nových“ fotoklubů i díky všestranné podpoře rozvíjela. Je samozřejmé, že v souladu s prosazováním „socialistického realismu“ docházelo k potlačení tradičních hodnot, které byly prohlášeny za úpadkové a buržoazní. Přes tyto skutečnosti, zejména od roku 1956, zaznamenává amatérská fotografie rozmach.

V šedesátých letech pak můžeme hovořit o jedné z nej-

lepších etap rozvoje amatérské fotografie. Stoupající zájem fotografů, vytvořené podmínky a určité uvolnění politické situace, to vše bylo příčinou, že se česká fotografie během šedesátých let stala opět pojmem i v mezinárodním měřítku. Zvyšující se počty fotografů i zvyšující se kvalita fotografií vyvolaly potřebu častějšího setkávání, poměrování a výměny zkušeností. Proto došlo i k rozšíření fotografických soutěží.

Logicky i k celostátnímu měření sil a vznikla celostátní soutěž AMFO. V lichých letech se tato soutěž konala v Martině. Z dnešního pohledu to více než soutěž fotografů byla soutěž funkcionářů ROH, kteří vybírali krajské kolekce fotografií. Struktura amatérského hnutí v těchto letech měla své zázemí v okresech i krajích, a tak bylo logické, že celostátní soutěž byla třístupňová, to znamená, že z okresních kol postupovaly oceněné fotografické kolekce do krajských kol a odtud teprve do celostátní.

V roce 1969 se rozhodlo, že v sudých letech se bude konat obdoba AMFA jako česká Národní soutěž. První se konala v roce 1970 v Hradci Králové. Od tohoto prvního ročníku až do 10. ročníku se soutěž konala pravidelně jedenkrát za dva roky a vždy byla součástí Festivalu zájmové umělecké činnosti na počest nějaké události nebo výročí. Tyto skutečnosti však neměly vliv na chuť fotografů porovnávat své snímky a vystavovat je.

Možnost hodnotit kvalitu v té době vznikajících fotografií by vydala na samostatnou publikaci. Je však třeba vzpomenout některá jména, která procházejí soutěží po mnoho

/ JINDŘICH ŠTREIT / RADOST 1980-81 /

/ ANETA MACLOVÁ / BEZ NÁZVU 1995 /

let, jako například Milan Borovička, Václav Podestát, Jiří Platěnka, František Dostál, Antonín Špát, Cyril Gajdík, Jan Anděl, Ludmila Dušková, Ivan Císař, Jaroslav Klásek, Petr Moško, Alena Vykulilová a další. Vzpomenout musíme i na skutečnost, že v soutěži začínali dnešní známí fotografové a teoretici fotografie jako profesoři Vladimír Birgus, Jindřich Štreit (kteří se v dalším období stali i porotci), fotografa Dana Kyndrová, Josef Chuchma ml. nebo Ladislav Kamarád. Zapomenout nemůžeme ani na jména jako Ján Šmok, K. O. Hrubý, Josef Ehm, Vilém Reichmann, Václav Jířů, Miloslav Stibor, Miroslav Vojtěchovský, kteří jako porotci udrželi vysokou úroveň oceněných fotografií.

Je škoda, že doposud se nepodařilo uplynulých 40 let podrobně zhodnotit a popsat všechny peripetie, kterými soutěž prošla. Běžné stěhování od města k městu s podporou někdy štedřejší, zatímco jindy se organizátoři včetně účastníků potýkali pro změnu s viditelnou nouzí a spíše nezájmem těch, které by amatérská fotografie zajímat měla. Přes toto konstatování je na místě poděkovat organizátorům ve všech městech, kde se soutěž konala. Jak je vidět z následujícího velmi stručného přehledu, soutěž byla organizována v Brně, Hradci Králové, Olomouci, Kolíně, Ostravě-Porubě a konečně od roku 1996 ve Svitavách. Po roce 1989 se soutěž koná již každý rok.

V jednotlivých ročnících se měnily kategorie i oceňování vítězných snímků. Zatímco zejména ze začátku se kategorie dělily podle věku, rozdělovaly se na černobílé a barevné snímky, vítězové byli odměňováni Hlavní cenou a dalšími

cenami, v dalších ročnících byly kategorie rozděleny na dokumentární a výtvarnou fotografii a s nástupem digitálních technologií se v posledních ročnících ustálily kategorie na neupravované (přímá fotografie) a fotografie na dané téma. Ve všech ročnících byla vyhlašována kategorie kolektivů.

U příležitosti každého ročníku byl vydán katalog s oceněnými fotografiemi. Bohužel kompletní materiály z jednotlivých ročníků nejsou nikde soustředěné a úroveň katalogů byla velmi rozdílná. I přes tyto okolnosti je připravena publikace „50 let Národní soutěže“, ve které se snažíme o zmapování minulých padesáti let soutěže. Tato publikace, stejně jako další akce, měla být součástí připravovaných oslav ve Svitavách. Současná epidemická situace nám však nepřeje a proto 50 let soutěže oslavíme až s 41. ročníkem za rok ve Svitavách.

Co však můžeme udělat i dnes, je poděkovat všem, kteří svými fotografiemi soutěž dělali soutěží, všem, kteří svou práci umožnili zorganizovat těch 40 ročníků, porotcům, kteří nejen hodnotili fotografie, ale na seminářích a workshopech přispívali ke zvyšující úrovni a v neposlední řadě i organizacím a státním institucím, bez nichž by se soutěž nemohla konat.●

Milan Sedláček
odborný pracovník NIPOS-ARTAMA

vyhlašují

31. ROČNÍK FOTOGRAFICKÉ SOUTĚŽE PREMIÉRA 2020

Kategorie A: volná tvorba

Kategorie B: Pocta architektury Téma je vyhlášené na počest architekta
Josefa Gočára (*1880, † 1945)

Podmínky účasti pro obě kategorie:

Do soutěže se přijímají snímky dosud nikde nevystavované ani nepublikované.

- 1 Počet snímků – maximálně 10 jednotlivých snímků a maximálně 2 seriály nebo cykly do 6 snímků.
- 2 Přijímají se fotografie černobílé i barevné, neadjustované a bez paspart, rozměry minimálně 18 x 24 cm max. 50 x 60 cm.
- 3 Všechny fotografie zaslané do soutěže označte v pravém dolním rohu rubové strany jménem autora, adresou a názvem snímku (popř. názvem seriálu s pořadovým číslem snímku) a písmenem kategorie.
- 4 Každá zásilka musí obsahovat vyplněnou přihlášku pro každou kategorii samostatně.
 - Každá zásilka musí obsahovat poštovní známky ve výši 100 Kč (jsou určeny na vrácení fotografií).
 - K soutěžní kolekci, která je zpracovávána digitálně, přiložte soutěžní fotografie v digitální podobě (fotografie ve formátu JPEG) na CD, nebo je můžete zaslat e-mailem. Fotografie v elektronické podobě budou použity k propagaci soutěže a ke zhotovení reprezentačního CD 31. ročníku fotografické soutěže PREMIÉRA 2020. CD bude vráceno společně s fotografiemi (název fotografie na CD, přihlášce a zaslané soutěžní fotografii musí být totožný).
 - Fotografie v elektronické podobě (CD, e-mailem přes úschovnu) budou mít jméno ve tvaru: kategorie_prijmeni_jmeno_nazev_fotografie_pořadove_číslo v rámci souboru.jpg
příklad: A_Novak Jan_Dialog_01.jpg. Fotografie v rozlišení 300 DPI (24 cm delší strana). Fotografie na CD ukládejte bez komprese.
- 5 Zásilky, které nebudou splňovat podmínky v předešlých dvou bodech, nebudou do soutěže přijaty.
- 6 Vyhodnocení:
Soutěž vyhodnotí odborná porota jmenovaná pořadatelem a navrhne udělení:
Osm finančních cen v celkové hodnotě 8 000 Kč (á 1000,- Kč), které věnuje Volné sdružení východočeských fotografů, Hradec Králové, z. s., Centrum uměleckých aktivit Impuls Hradec Králové (3x volný vstup do foto – film ateliéru zdarma). Věcné ceny od sponzorů: FOMA Bohemia spol. s r. o. Hradec Králové a FOMEI s. r. o. Hradec Králové.

Porota má právo vyjmout z cyklu nebo seriálu jednotlivé fotografie a hodnotit je jako samostatné snímky. Hradec Králové.

- 7 Pořadatel má právo na doporučení poroty ceny sloučit nebo některou z nich neudělit.
- 8 Z oceněných fotografií a dalších vybraných snímků bude utvořena výstavní kolekce, kterou můžete zhlédnout v Galerii Na Hradě v Hradci Králové a v Informačním centru v Hradci Králové v listopadu 2020. Reprízy výstavy se uskuteční v roce 2021. Bližší informace o místech konání a časovém harmonogramu repríz výstav budou včas na www.impulshk.cz
- 9 Pořadatel nezodpovídá za poškození fotografií při poštovní přepravě.
- 10 Svým podpisem na přihlášce autor souhlasí s podmínkami soutěže a s případným uveřejněním svých fotografií k propagaci soutěže bez nároku na honorář.

Kalendář soutěže pro obě kategorie:

vyhlášení soutěže	duben 2020
uzávěrka soutěže	30. září 2020
vyhodnocení	říjen 2020
výstava	18. listopadu 2020–8. ledna 2021

předání cen, rozborový seminář listopad 2020
(bude upřesněno pozvánkou)

reprízy výstavy	únor–červenec 2021
vrácení fotografií	září 2021,
výstavní kolekce po reprízách všech výstav	do září 2021

Adresa pro příjem fotografií:

Impuls Hradec Králové, centrum podpory uměleckých aktivit
Tomkova 139, 500 03 Hradec Králové
Informace a přihláška: Jana Neugebauerová;
tel.: 773 133 740;
e-mail: foto@impulshk.cz;
www.impulshk.cz

- 11 Podmínky organizátora a následné práce s daty soutěžících jsou v rámci GDPR.

Nové foto – film studio začalo sloužit veřejnosti

Nabízíme prostory a techniku pro audiovizuální tvorbu v centru Hradce Králové, včetně odborné podpory.

V březnu loňského roku byla dovršena renovace části studia pro video tvorbu. Základem pro upgrade studia se stala videokamera, která již dovoluje natáčet běžné 4K záznamy na cenově dostupné paměťové karty. Hlavní kamera je doplněna o malou sekundární 4K kameru s optickou stabilizací pro vícekamerové projekty. Stříhové pracoviště se dočkalo nové výpočetní stanice s novým softwarem a dostatečně velkou náhledovou obrazovkou 4K HDR. Nově je možno nahrávat ve studiu i mluvené slovo díky studiovému mikrofonu. Letošní část renovace studia zahrnovala především světla a fotografické doplňky. Na své si přijdou fotografové produktové fotografie, portrétní, ale i glamour. Studio disponuje několika barevnými pozadími, trvalými LED wifi světly, GRAND a STRIP boxy ad.

Pro koho je studio primárně určené?

„Primárně je studio určeno především neprofesionálním/ amatérským tvůrcům, které se snažíme v rámci našich aktivit podporovat. Tedy bude k využití jak v rámci našich vzdělávacích seminářů a kurzů, tak i pro samostatnou tvůrčí práci. V tuto chvíli nám zájemci vyplňují dotazník, abychom zjistili, jaká forma využívání by pro ně byla zajímavá, kdo a pro jakou práci by je chtěl využívat a jakou finanční částku by byl ochoten vynaložit. Chceme využívání studia ponechat pro amatérské tvůrce finančně dostupné tak, aby se pokryly především náklady spojené s užíváním,“ dodává ředitelka centra uměleckých aktivit Impuls Mgr. Martina Erbošová.

Studio vybavila světly královéhradecká společnost FOMEI, která představila v rámci ukázkového dopoledne nejen novou techniku, ale i její využití v praktickém workshopu portrétní fotografie. V rámci programu byla možnost prohlédnout si i další prostory Centra, které zahrnují fotokomoru, střížnu, výtvarný ateliér a vzdělávací místnost, která se díky několika doplňkům umí proměnit na multifunkční prostor.

Vybavení ateliéru:

Stropní kolejový systém.

Fotografické pozadí v barvách černé, bílé, šedé a klíčovací zelené.

Wifi, zázemí pro postprodukcí – střížna s 4K HDR.

Náhledová obrazovka, studiový mikrofon atd.

Co nabízíme pro fotografování?

4x studiový blesk 500 Ws.

1 x bateriový TTL/HSS blesk.

Grandbox a stripboxy s voštinovými filtry.

Příslušenství pro tvarování a změkčování světla.

Barevné filtry.

Co nabízíme pro filmování?

LED bi-color panely

LEC světla se softboxy

LED fresnely

LED tyč

Kamera pro 4K (6K) záznamy

Sekundární 4K kamera s optickou stabilizací

Cena pronájmu studia:

400,- Kč na hodinu + spotřebované pozadí

200,- Kč na hodinu + spotřebované pozadí pro členy

partnerských sdružení (Volného sdružení východočeských

fotografů, Hradec Králové z. s., Východočeské Volné

sdružení pro amatérský film a video Hradec Králové, z. s.

a Volné sdružení východočeských divadelníků, Hradec

Králové z. s.).

Zájemci o práci ve studiu se mohou hlásit na e-mailových adresách:

foto@impulshk.cz (Jana Neugebauerová)

film@impulshk.cz (Martin Holoubek)

Fotografie a právo

Mnoho z vás se jistě podobně jako já za svého fotografického působení setkala s právními problémy týkajícími se fotografií. Souvisely obvykle s problematikou autorství fotografie, využití fotografií či s fotografováním osobou nebo objektem. Podklady k jejich řešení jsou ale pro fotografy, kteří jsou většinou právními laiky, neznámé nebo nesrozumitelné. Odborníci na právo mohou oponovat: autorské právo definuje autorský zákon, vlastnické právo k fotografii je upraveno v občanském zákoníku, který řeší i vztah s fotografováním v části o ochraně osobnosti. Na druhou stranu se právníkům často obtížně vysvětlují problémy, které trápí fotografy. Ideální se proto jeví spojení právníka a fotografa v jedné osobě.

Přesně k tomu došlo v osobě Martina Valouška, právníka a amatérského fotografa, který ve své knize přesně a především pro právního laika srozumitelně zpracoval to, co fotografové dlouho postrádali. V roce 2014 vydalo nakladatelství Leges brožuru o 123 stranách s názvem Fotografie a právo. Autorské právo a ochrana osobnosti ve vztahu k fotografii. Text byl původně zpracován jako rigorózní práce autora. Tomu odpovídá i velice podrobné a přehledné členění obsahu knihy. Osoby s právnickým vzděláním zase ocení bohatý poznámkový aparát a rozsáhlý přehled použité literatury. Pozorný čtenář si možná všiml, že jako datum vydání je uveden rok 2014. Ne, nejedná se o překlep. Knihu vydalo menší nakladatelství specializované na literaturu s právníkou tematikou. Propagace byla směřována především do právnických kruhů, a proto byla fotografie přehlédnuta. (Těm, co knihu nepřehlédli, se za

své tvrzení omlouvám.) V poslední době se ale objevuje v internetových nabídkách knihkupectví (217,- Kč) a ve fotoprodejně Škoda ve Vodičkově ulici v Praze (260,- Kč).

O zajímavém obsahu knihy nás informuje uvedený výběrový přehled tematických okruhů na přebalu knihy: Autorské právo fotografa k fotografiím; Užití fotografie bez souhlasu autora; Licenční smlouva; Fotografování věcí; Fotografování osob; Ochrana soukromí a ochrana osobnosti; Zákonné licence.

Zákonná ustanovení jsou často v knize ilustrována příklady z právní praxe. Tak se čtenář například může dozvědět, že se může za určitých podmínek dostat do potíží, vyfotografuje-li dům ze soukromého bytu v prvním patře protějšího domu. Nebo je v knize pojednáno, jakou formu může mít souhlas k fotografování osob. Zjistí třeba i to, za jakých podmínek může fotografovat obžalované a odsouzené osoby. Doví se zkrátka mnohé z toho, co potřebuje vědět profesionální i amatérský fotograf pro svou činnost v těch oblastech, které se občas dostávají do kolize s právem.●

Jiří Zikmund
zigihk@seznam.cz

VALOUŠEK, Martin. FOTOGRAFIE A PRÁVO. Autorské právo a ochrana osobnosti ve vztahu k fotografii. Praha: Leges, 2014. ISBN 978-80-7502-043-7

THE BEST OF JIŘÍ HAVEL

Takový je název nové obrazové publikace významného českého fotografa Jiřího Havla, čestného člena našeho VSVF. Publikace je v pořadí již jeho 23.

S nápadem vydat tento knižní skvost, mapující snad to nejlepší z tvorby žijícího nestora nejen krkonošské fotografie, přišli zakladatelé Ústavu Paměť Krkonoš, soustřeďující se na záchranu, zachování, zpracování a zpřístupnění dokumentů a děl nejen k historii, ale i k současnosti Krkonoš.

Jiří prezentuje své fotografie v šesti kapitolách. Příroda zblízka, lesy, vody, krajiny domova, krajiny světa a poslední, pro něho méně typická oblast, lidé. Publikace je pak uzavřena jakousi biografickou zповědí chronologicky řazenou od narození až po současnost. I tato oblast je doplněna řadou dokumentárních fotografií z jeho bohatého života.

Křest publikace za účasti autora proběhl 8. 3. 2020 v Galerii Veselý Výlet v Peci pod Sněžkou, kde je také až do 15. srpna 2020 nejen k vidění prodejní výstava mistrových foto obrazů.

Tento fotografický skvost si můžete zakoupit právě ve zmiňované galerii v Peci pod Sněžkou, nebo v omezenější

/ CTIBOR KOŠTÁL /

míře v řetězci knihkupectví Kanzelsberger.

Domnívám se, že 23. Jirkovo dílo by nemělo chybět v knihovně žádného milovníka hor a přírody obecně.

Doporučuji a přeji vám jen to dobré. I světlo. Ctibor Košťál

Olejetisk

Olejetisk – po roce zkoušení – krásná věc.

Před téměř dvěma roky mě porucha plotru u Petra Moška přiměla k tomu, že jsem se začal zajímat o olejetisk. Mou nejoblíbenější černobílou fotografii kvalitně vytiskne pouze Petr (alespoň já nikoho jiného neznám). Zoufalá situace mě přiměla k tomu, že jsem se přihlásil na workshop o olejetisku s Ivanem Neherou a absolvoval jsem ho. Pod vedením zkušeného Ivana se vlastní výroba jevila jednoduchá a výsledek mě potěšil. Rozhodl jsem se zkusit olejetisk sám doma. Tím nevšední dobrodružství začalo a vlastní průběh sepíšu ze stručnosti pouze v bodech:

1. shánění chemikálií a nakupování potřebného nářadí
2. volání známým fotografům SOS o dvojchroman draselný
3. první a druhý měsíc výroba prvních fotografií a výsledek - vše v koši
4. třetí měsíc další pokus - 5 fotografií, výsledek 5 zmetků v koši
5. čtvrtý měsíc dalších 5 kusů - výsledek 1x šedivák, 4x zmetek
6. musím to rozdýchat - samozřejmě nesmím opomenout připomínky rodiny - co zase blbnu, že jsem se zbláznil apod.
7. další pokus - 5x zmetek
8. nalití dalších papírů želatinou - tentokrát 10 kusů
9. porada se Standou Odvářkou
10. stále zmetky
11. 4x zmetek, 1x lepší

12. 14denní rozdýchání a nabrání sil
13. když to zkrátím, hromada zmetků a 2x NĚCO, 4x jsem toho chtěl nechat
14. po roce pokusů s osvitem, tupováním a válečkováním konečně první výsledky
15. už nemám ztráty a výsledek má i pozitivní ohlasy.

Mám dokonce i schválený soubor pro společnou výstavu GM10. Sice je výstava odložena, ale fotografie jsou připravené.

Takto jsem krátce popsal počáteční trable olejetisku, ale výsledek se dostavil a jsem za to rád.●

text a foto Petr Beran

Hradecká fotografická konzervatoř

„Kdo zadání rozumí, ten ho nepochopil.“

Jak jsme se opět učili fotografovat

Než dáme slovo účastníkům Hradecké fotografické konzervatoře, několik věcných údajů o pokračovacím běhu této školy.

Hradecká fotografická konzervatoř už po mnoho let sdružuje nadšené fotografy, semele je a vyprodukuje fotografy s ještě větším nadšením pro věc. V dvouletých cyklech probíhá třísemestrová výuka. Radost absolventů, že v roce 2019 budou místo základní výuky pokračovací kurzy, byla veliká. Zase do školy s oblíbeným panem učitelem Ptáčkem! Opět nad námi bude držet ochrannou ruku Jana Neugebauerová. Zase trápení s úkoly!

Pokračovací kurzy byly postavené na setkávání se špičkami české fotografie. Čekala nás co měsíc jedna lekce, jeden host a pochopitelně vypečený domácí úkol. Zadání jsou rafinovaná a platí pro ně věta pronesená panem učitelem: „Kdo zadání rozumí, ten ho nepochopil.“

Jako první hosté přišli Dušan Veselý a Jaroslav Kučera, kteří mají blízko k reportážní a dokumentární fotografii. Dušan Veselý mimo jiné pracoval dlouhá léta na pozici šéfredaktora Redakce obrazového zpravodajství ČTK a prozradil mnoho zážitků z tajů této profese. Jaroslav Kučera dokumentuje celý svůj život dění v naší republice a dělá

to moc dobře. Každá jeho fotografie je jedinečným příběhem, který poučuje, baví a udivuje.

Hlavním motem třetího setkání byla fotografie a text. Dokáže text povznést fotografii na vyšší úroveň? Nic popisného pochopitelně. Štěpán Grygar, fotograf spojený s pražskou FAMU, se zájmem prohlédl předložená díla a přispěl cennými radami. Tentokrát byla s našimi výtvoři spokojenost. Ve většině účastníků se probudily poetické vlohy a doplnili fotografie verši či úvahami.

Úžasná žena Dana Kyndrová je reportážní a dokumentární fotografka, kterou známe mimo jiné díky dokumentu o odchodu sovětských vojsk z Československa. Fotografovala téma Žena, Podkarpatskou Rus, má za sebou další humanitární projekty. Květnovou lekci uvedly naše reportážní fotografie, setkaly se však rozhodně s menším úspěchem než fotografie paní Kyndrové. :-)

Červnové setkání bylo zasvěceno Rudo Prekopovi, náležejícího do slovenské nové vlny. Její představitelé bourali zaběhnutá klišé inscenované fotografie. O stejnou věc jsme se měli pokusit na téma charakteristika konkrétního lidského těla prostřednictvím fotografie. Těžké téma, dost jsme se trápili.

Po prázdninách nás navštívil reportážní fotograf a nesmírně milý člověk Jindřich Štrait. Ukázal nám své zajímavé projekty z nejrůznějších oblastí okraje života.

S trpělivostí shlédli i naše dílka a pomohl vybírat fotografie do souborů.

Zvláštním hostem byl Vratislav Šrámek, skvělý muzikant a povoláním zvukař od filmu. Bral do rukou naše fotografie na téma osamění či euforická radost a pomocí píána a různých píšťal k nim vykouzlil hudební doprovod. Nadšeně jsme poslouchali a záviděli tuhle krásnou schopnost.

Tři představitelé jedné fotografické rodiny nás poctili svou návštěvou v prosinci: Jiří Hanke, Jiřina Hankeová a jejich vnuk Dominik Hanke. Kladno, niterný svět a svět letadel. Každý z nich má své téma. Bylo na co koukat. Jistě známe všichni nakladatelství KANT, které vydává zejména fotografické knihy. Nikdo z nás netušil, že za ním stojí pouze dva lidé, kteří s láskou a nadšením vydávají opravdu krásné knihy. Pan Karel Těrlický a Jana Hofmanová s námi sdíleli lednovou lekci spoustu svých krásných knih. Závěrečná lekce byla vedena Víťou Krejčím, který do našich okoralých duší vnesl trochu mystiky a poetična. Pěkné to bylo.

Nesmím opomenout ani víkendové semináře. První, v západočeském Rabštejně, byl věnován barokní architektuře, zejména geniálnímu architektovi Santinimu. Na druhém semináři jsme měli základnu v Zahrádkách nedaleko Studené. Ta je rodným místem Pepy Ptáčka, který nám s láskou ukazoval místa svého mládí. Překvapením pro nás byla vernisáž jeho fotografií v Dačicích. Výstava závěrečných prací se podařila z hlediska vystavených fotografických prací. Nepovedla se z hlediska načasování. Po šesti dnech zasáhl koronavirus a výstava byla zavřena. Nicméně vernisáž se podařila a naše radost z ní byla veliká. Výstavu si můžete virtuálně prohlédnout alespoň na stránkách Impulsu.

Byl to krásný fotografický rok. Díky za něj.

A teď dejme prostor dojmům několika účastníků.

Eva Stanovská

Co to bylo?

Byl to sen nebo skutečnost? Nebo obojí? Nevím, ale mohu vám to vyprávět a třeba zjistíme, že není důležité, zda se to stalo nebo mohlo stát, ale co z toho zbylo, ten dojem. Znáte to přece. Jdete na výstavu, vidíte mnoho obrazů a druhý den si vzpomenete jen na několik nejsilnějších. Zbýl však dojem, zbýl zážitek. A o ten jde, ten zůstává. To je také to, co jsem si odnesl a o co se teď mohu podělit.

Ten neuvěřitelný sen vždy začínal tím, že jsem jednou za měsíc přišel do skupiny velmi zvláštních lidí, kteří se na sebe usmívali, vesele se zdravili, někteří se objímali, jakoby se neviděli mnoho let a jakoby přečkali nějaké zlé časy. Mluvili spolu vzrušeně o věcech, kterým jsem úplně nerozuměl, a někdy také jazykem, jež mi byl cizí. Byli tam muži, ženy, mladí, staří, malí i velcí, na první pohled zcela rozdílní. Jejich tváře, oči a přátelská gesta však svědčily o tom, že jsou spolu rádi, že se možná na sebe těší. Nikdy jsem úplně nepochopil, co ty lidi tak pevně spojuje, co je naplňuje a proč jsou teď takoví.

I já tam byl. Byl jsem tam proto, abych splnil úkol. Abych mohl přijít a potkat se s těmi zvláštními lidmi, musel jsem v tom snu vždy splnit úkol. A nebyly to úkoly snadné. Někdy bych se raději utkal s drakem nebo vykopal studnu, než řešit hádanky toho mudrce, který byl snad učitelem nebo

duchovním vůdcem této skupiny. Každý musel vždy přinést vyřešenou hádanku v podobě obrazu. Obrazy pak byly postupně kladeny na obětní stůl a za komentáře toho prázvláštního mudrce a mručení či zašumění všech přítomných byly přijímány nebo odmítány. Vlastně nakonec byly přijaty všechny obrazy, všechny úkoly. Pochopil jsem, že ten bělovlasý muž oceňoval hlavně poctivost, s jakou kdo k řešení hádanky přistoupil. Byl důležitější ten proces hledání, než samotné nalezení. Záhadou mi bylo také to, že nikdo ze skupiny nepřinesl stejný obraz, jako jeho kolega, i když hádanka byla pro všechny stejná. Každý přijel z jiné části země, každý měl jiný život, možná proto byly obrazy, ta řešení stejné hádanky, tolik rozdílné.

A také cestovali. To se pak sešli ne pouze na krátký čas, ale hned na několik dnů. Jejich guru jim naznačil, udal směr, ale dál už museli samostatně. Na každém bylo, jak se napojí na energii místa, kde spolu stáli, šli nebo fotografovali. Viděli starobylá města, úchvatné chrámy i hluboké lesy. A večer, večer ti divní lidé recitovali poezii, již právě složili, nebo hráli divadelní kusy, co zrovna napsali. Jejich oči, gesta a vzrušená debata opět prozrazovaly tu zvláštní sounáležitost. Byli spolu, zdá se, šťastní, měli tolik společného i rozdílného, ale v tu chvíli byli spolu, a to bylo důležité.

A pak v té skupině byl ještě někdo. Přišel jako host, pokaždé někdo jiný. Občas se vyjadřoval k našim obrazovým hádankám, ale vždy se nám pak věnoval po zbytek dne. Přicházeli lidé různí s různými příběhy. Někteří přinesli a ukazovali své obrazy, někteří hráli hudbu a jiní obojí. Byli i tací, co tvořili knihy a zaníceně o tom hovořili. Byli vlastně jako my. Tak moc rozdílní a přece stejní. Stejní v tom, že pro svou věc hořeli a svým žárem zapalovali i nás. Mě také. Vždy jsem zatoužil být tak vzdělaný, tak bystrý, tak citlivý a šikovný jako oni. Víím, že nemohu, ale víím o nich, o těch cestách, kterými se ubírali. Mám pocit, jako bych stál na velikém rozcestí a rozhodoval se, kudy se vydám. V hlavě zmatek a odhodlání po některé cestě jít. Jenže jsem to já a ne oni. Musím jít svou cestou, musím ji nalézt a snažit se nezabloudit. Já přece nejsem tak vzdělaný, tak bystrý... jsem jiný, každý je jiný a každý má svou cestu.

A najednou byl konec. Ještě jsem viděl hrát dvojici slavnostně oděných mužů na klarinetu. Všude kolem visely obrazy těch zvláštních lidí. Vzduch byl plný slov, hudby, potlesku a emocí. Pak se vše rozplynulo, sen je pryč, zůstal dojem, zůstal zážitek. Obrazy, jména, tváře, to vše časem možná zmizí, ale ten zážitek zůstane. Děkuji.

Petr Ulrich

Díky!

Milá Hradecká fotografická konzervatoři, díky za to, že jsem se mohla zúčastnit nástavbového studia. Díky za to, že jsem se znovu potkala s některými ze svých spolužáků a také měla možnost poznat spolužáky nové, totiž absolventy minulých běhů, kteří se k nástavbovému studiu také přihlásili. Byl to pro nás pro všechny velký svátek, neb vlastně patříme do jednoho houfu fotografujících „okřídlených“. Mohli jsme tak znovu vzlétnout vstříc dobrodružství zvanému Fotografie. Mohli jsme opět vnímat čas a svět optikou zadaných úkolů panem profesorem Josefem Ptáčkem. To jen „on“ umí v našich duších zarostlých mechem všednodennosti probudit ten pocit výjimečnosti

a touhu obstát sám před sebou.

A korunou všeho byla možnost potkávat se se vzácnými hosty, jejichž přítomnost zajišťoval pan profesor na základě vzájemné úcty a blízkosti. Byly to výjimečné chvíle plné inspirace a „otevírání očí“, ať už to byla přednáška Jaroslava Kučery a Dušana Veselého, Dany Kyndrové, Štěpána Grygara, Rudo Prekopa, Jindřicha Štreita, Vratislava Šrámka, Jiřiny, Jiřího a Dominika Hankeových, Karla Kerlického a Jany Hofmanové z nakladatelství Kant nebo Vítězslava Krejčího. Takové vzácné příležitosti přichází zřídka a my jsme měli tu čest takřka každý měsíc.

Jsem vděčná i za to, že nám byla umožněna společná výstava za vydatné pomoci dámy, která po celý rok nad vším držela ochrannou ruku a bez jejíhož nezměrného úsilí by výstava nikdy nevznikla, totiž paní Jany Neugebauerové.

Byl to nezapomenutelný rok, byl to dárek a díky za to, že jsem mohla být při tom!

Dáša Škořepová

Co mi dala HFK?

To jest něco, co se mi jen těžko vkládá do slov. Je to něco, co se musí zažít, podobně jako většina životních zkušeností. Jenže tato zkušenost spadá do skupiny zvláště silných a rozmanitých osobních prožitků, o které se postaralo pestré společenství lidských bytostí, okořeněné při každém setkání o zajímavého hosta nejen z oblasti fotografie, ale i oblastí více (to spíše zdánlivě) či méně fotografií vzdálených. Třešničkou na závěr byla možnost nahlédnout do éterických vod filosofického až duchovního přesahu, což je tedy alespoň pro mne osobně nejvyšší meta a zároveň podstata jakékoli tvůrčí činnosti člověka. Rád a s velikou vděčností jsem byl součástí této „nadvstavby“ v pravém slova smyslu a díky tomu si mohu neustále uvědomovat důležitost citu, ať už při samotné fotografické tvorbě, tak i při pokusech ji obohatit také o jiné prvky, což jsem si mohl vyzkoušet prostřednictvím lidí, kteří jsou skutečnými znalci ve svém oboru... Děkuji!

Tomáš Král

HFK

Na otázku, co mi dala, či vzala HFK?

...toť otázka, na kterou se nedá odpovědět jednoznačně.

Je to „školička“, jak říká profesor Josef Ptáček, který nám studentům zadával záludné zadání fotografických úkolů. Pro nás několikrát nepochopitelných. Ale jako celek dokonale promyšlených úkolů – zadání.

Úkoly jsme předkládali na jeden stůl. Tudíž bylo hned vidět, kdo se přiblížil, splnil či nesplnil zadaný úkol.

Někomu jde to, jinému zase ono. Občas jsme Pepu nahněvali, že od nás čekal daleko víc, než jsme přinesli. Škola je vedená tak, i když to zpočátku není znát, že utváří – přetváří daného člověka, aniž by si to uvědomoval. Snaží se z něj dostat jen to nejlepší!!!

Škola pro mne byla časem setkávání stejně posedlých úžasných lidí. Touha se něčemu naučit, probrat různá témata... od fotografie, fotoaparátu... kde se koná nějaká dobrá výstava... až po výměnu receptů.

Škola mi dala hodně. Ne, že by se – jak říkám – mé „oko

z kašparovy krávy“ nějak výrazně změnilo.

Ale člověk se změní tak nějak uvnitř.

Vnímá svět jiným viděním.

Jiným úhlem pohledu.

Už to není jen bílá a černá, ale je tam barevný prostor mezi bílou a černou.

Občas to byly časy nelehké, ba dokonce kruté, kdy si člověk sáhl pomalu na samé dno.

Kdy si člověk říká, zda to má cenu.

A má to cenu vydržet!

Navázalo se spoustu přátelství, za která jsem moc vděčná!

Člověk si našel tu svou cestu ke své FOTOGRAFII.

...a slova profesora Ptáčka, když mne /nás/ představoval: „Toto je „moje“ studentka a vaří výborný guláš.“

...: „Ale vždyť jste fotografická škola, NE?“

Šušla

...a má to cenu vydržet, zatnout zuby a nepustit se

Společné zření harmonie (protikladů)

V minulém roce jsem byl vůdčím duchem („spiritus rector“) nadstavbového studia Hradecké fotografické konzervatoře doc. Mgr. Josefem Ptáčkem požádán o lektorskou spolu-úcast na tomto zajímavém programu, a to v plánovaném posledním únorovém sobotním bloku výuky (15. 2. 2020). Tímto návrhem jsem byl především mile poctěn a těšil jsem se na studenty, zároveň však také na mnohé mé známé, kamarády a kamarádky. Ty, jež v tomto směru předcházela výborná pověst velmi aktivních a zdatných frekventantů, výběrem pozvaných hostů, resp. lektorů, exkluzivního, ale i náročného typu studia. Zároveň se však má duše poněkud chvěla nejistotou, vyplývající z problematiky sdělnosti filozoficky zaměřených témat, majících, jak známo již od starověku, podvrtný, ale mysl a ducha zbystřující charakter a účinek. V těchto intencích mnou ani nemohlo být zadáno jiné téma pro úkol zhotovení fotografií, než to, které nese rysy mnohoznačnosti, paradoxu a absurdity: „Spolupřítomné prolínání časoprostorových úrovní existence v Nekonečno“. Zdůrazněn byl přístup relativizace jednoznačně a autenticky nazírané jevové skutečnosti s pokusem o pochopení a tvůrčí zobrazení symbiózy

(zdánlivých) protikladů: přítomné – nepřítomné, nekonečné – konečné, světlé – tmavé, uspořádané – neuspořádané, pohyblivé – klidné, blízké – vzdálené, zjevné – skryté atp. Přál jsem si probudit v duších a následně očích mých spíše partnerů než studentů touhu hledat, vnímat, objevovat a spoluvytvářet skrytou krásu a vrstevnatá obrazová sdělení či dokonce poselství. Dopřát si pocit uvolnění, rozšířeného vědomého vnímání, zapomenout na domněle pevné hranice času, prostoru a objektové integrity, vidět neviděné, objevovat neobjevené, poodkrýt tajemství neustálého vzájemného prolínání realit...

A podařilo se? Ano, bylo tedy možné zvolat heuréka! A jaképak bylo..., stále vše platí, událost se vším všudy je stále přítomna, neboť čas není tím, za co jej pokládáme; děje neplynou přímočaře a nevytvářejí triádu Minulost – Přítomnost – Budoucnost...

Hned při zahájení kontroly tohoto, troufám si říci přinejmenším nezvyklého, úkolu jsem cítil a zřel, že prakticky všichni přítomní prokázali nezbytný nadhled, nevšední cit a objevnou hloubku vnoru své mysli s jiskrnými záblesky svého vědomí a vidění, ústícího v tvůrčím fotografickém zobrazení reality. Díky všem přítomným snad ještě více za vytvoření lidsky velmi příjemné atmosféry. Latinské úsloví „finis coronat opus“ lze v tomto případě chápat také tak, že ona výsledná fotografická díla prošla procesem hledání či dokonce tápání, introspektivního kladení otázek ve snaze posunout své hledí výš a spatřit dříve nespátřené, spojit dříve nespojené, stvořit nestvořené. K tomuto způsobu pátrání po jiných podobách a smyslu reality byla sice efektivně také použita řada rafinovanějších fotografických stylů, přístupů a technik (superpozice, montáže, tonální transformace, kinetická neostrost apod.), často však hledající trpělivým postojem „přistihl“ realitu v okamžiku obnažení její dimenze nekonečnosti (například různé reflexe) nebo jak tento nedozírný atribut existence prostředkují náznaky předmětů a scén díky jejich pouze částečnému zobrazení v rámu obrazu.

Je zde však ještě další de facto rovněž progresivní tvůrčí proces. Totiž právě díky společně vytvářenému a zažívajícímu synergickému poli souznění duší a posilujícímu záření vycházející z autorsky svébytných fotografických obrazů, bylo možné tyto zdařilé výslednice autory akceptovaného úkolu významově i emočně, nejen pouze lektorem, autenticky doplnit. Tedy vdechnout jim ještě další život, další tvář a smysl.

Jakým způsobem, resp. pomocí jakých nástrojů naší percepcí? Především schopností imaginace, rozvinutím volných asociací, metafor, personifikací, analogií, detailní koncentrací atp.

Joj, to byla paráda!

To se to hodnotí, když je ve hře dosti invence, sémiotických potencialit a Barthesovské „punctum“. Vlastní přednáška lektora o filozoficko-metafyzické reflexi fotografie a výtvarného umění proběhla ve zkrácené formě nástinu do této problematiky včetně plodné a aktivní diskuze. Během přednášky a zejména v následné době mohli a mohou studenti čerpat z informací uvedených ve skriptech, jež pro tento účel lektor zpracoval a vlastním nákladem vydal. Toto celodenní milé a oboustranně prospěšné setkání bylo také provázeno prezentací volné fotografické tvorby lektora (imaginativní výtvarná fotografie

a fotografika – strukáž apod.) s podbarvením sugestivní enigmatickou hudbou (Dead Can Dance).

Děkuji všem přítomným studentům, děkuji Janě Neugebauerové, díky níž vše běží jako hodinky, a když se něco porouchá, tak to obětavě spraví. Díky Pepovi Ptáčkoví za jeho lidsky hřejivý přístup a jeho bohatou studnici vědomostí, s uměním je sdělovat **tak**, že nejen **utkví** v mysli posluchačů, ale jsou jim i živou inspirací. Děkuji předchozím lektorům této ukončené i neukončené školy tvůrčí fotografie i lidskosti (Štěpánu Grygarovi, Rudo Prepokovi, Jindrovi Štreitovi, Jaroslavu Kučerovi ad.). Děkuji tam nahoru, co je i dole, neboť se vzájemně zrcadlí...

Víťa Krejčí, lektor

Výběr citátů pro doplnění článku o setkání lektora se studenty n-HFK

„Každé Dílo je tvořivé, jestliže jeho pojetí je původní, tj., jestliže proces zrodu jeho základních a podstatných idejí je intuitivní, osvícený a inspirovaný.“ (Paul Brunton)

„Žít vnitřní Silou života, vnitřní Podstatou života Žít – vyjadřovat se vnitřní Silou. To je umění malovat, hrát, tvořit.“ (František Drtikol)

„Úlohou filosofie fotografie je ptát se fotografů na svobodu a kriticky posuzovat jejich praxi při hledání svobody.“ (Vilém Flusser)

“Ve fotografii se zmocňují abstraktního a existují na několika kouscích řádu vytrženého z chaosu reality.” (Ralph Gibson)

„Podle H. Fox Talbota patří k „půvabům“ fotografií to, že obsahují věci, o nichž jejich tvůrci neví, které v nich sám musí objevit, třeba i s pomocí diváků...“ (Karel Čiřař)

„Fotografický přístroj poskytuje fotografovi prostředek k nahlížení hluboko do podstaty věcí a k prezentování námětů v jejich základní skutečnosti.“ Edward Weston
„Fotografie je o nalézání, co se může stát v jejím rámci. Když fakta uzavřete do čtyř okrajů, ta fakta měníte.“ Garry Winogrand

„(...) V lásce, kterou probouzí Fotografie (některé fotografické snímky), bylo slyšet jinou hudbu, hudbu, jež má jméno bizarně démodé: Soucit. V poslední myšlence jsem shromáždil obrazy, jež se do mne zadřely, jako by mne „probodly“ (neboť tak působí „punctum“). V každém z nich jsem překračoval neskutečnost reprezentované věci a vstupoval po způsobu bláznů do této podívané, do obrazu, objímaje svou náručí to, co je mrtvé, to, co umírá.“ Roland Barthes

„Každé umělecké dílo má být plné výrazu – sugestivní, zneklidňující, umělecky živoucí, fascinující (má mít auru), otevřené a především pravdivé. Některé obrazy mohou mít v sobě dokonce náboj katarze – očištění.“ (Alexander Baran)

„Fotografie je novou realitou, procítěnou a transformovanou srdcem i rozumem a fotografickým procesem.“
(Alexander Baran)

„Tvorba fotografií je představování smyslu lidské existence a pro autora znamená hledání, a nalézání, které má přerůst v radost z objevování jak u autora, tak i u diváka. Fotografie je tedy určitě uměním objevitelským.“
(Alexander Baran)

„Umění je vlastně cestou sebeobjevování. Umělecké dílo, ať už fotografie nebo cokoli jiného, je pro mě vyjádřením nějakých hlubších, nevědomých nebo mimovědomých sfér bytosti, ke kterým máme v běžném životě velmi omezený přístup. A jejich projevením ve hmotné sféře, ve formě obrazu (např. fotografie), básně a podobně, je lze uchopit pomocí smyslů a přes smysly vědomím.“ (Michal Macků)
„Při fotografickém procesu může být zachyceno i to, o čem nevíš, vědomě, ale dokonce i podvědomě. (...) Je to vlastně cesta k poznání sebe sama, k rozvoji. Já vlastně vůbec vidím v umění cestu k sebepoznání, a myslím, že je to obecné.“ (Michal Macků)

„(...) najít „takový bod ducha, kde život a smrt, skutečné a představované, minulé i budoucí, sdělitelné a nesdělitelné, nahoře i dole, přestává být vnímáno jako protikladné.“
(André Breton)

„Imaginace je subverzivní, protože staví možné proti skutečnému. Imaginace je největší dar, který lidstvo dostalo. Imaginace polidštila člověka, ne práce. Imaginace, imaginace, imaginace...“
(Jan Švankmajer)

„Zásadně si vybírej témata, ke kterým máš ambivalentní vztah. Ta ambivalence musí být dostatečně silná (hlubinná), nezvratitelná, abys mohl kráčet po jejím ostří a nepadat na jednu nebo druhou stranu, nebo naopak padat na obě strany zároveň.“
(Jan Švankmajer)

„Jsem natolik umělcem, abych mohl volně čerpat ze své představivosti. Představivost je důležitější, než znalosti. Znalosti jsou omezené. Představivost obklopuje svět.“
(Albert Einstein)

FIN VK

Podzimní CK-fotovíkend

16.–18. 10. 2020

Vážení přátelé, fotografové, kolegové, kamarádi. Druhé čtvrtletí letošního roku jsme prožili poněkud divně. Pro mne, člověka poměrně společenského, bylo divné, že se nemůžeme volně hýbat, potkávat, dotýkat. Kdybych nevěřil tomu, že bude lépe, a kdybych nestál o společnost mně blízkých lidí se stejným fotografickým postižením, vůbec bych tohle nemusel psát.

Dovolte mi tedy, abych Vás opět po roce ještě srdečněji než kdy jindy pozval na tradiční podzimní fotovíkend. Po určitých peripetiích se zajištěním ubytování jsem pro Vás vybral trochu vzdálenější destinaci, ale o to atraktivnější. Zůstaneme věrni krajině zdobené skalními monumenty a fotogenickými reliéfy. Znáte České Švýcarsko? Znáte? To neva. Proč bychom se nevraceli do míst, kde nám kdy bylo dobře. Náš základní tábor rozvineme v hotelu Lípa ve Vysoké Lípě. (<https://www.hotelvysokalipa.cz>).

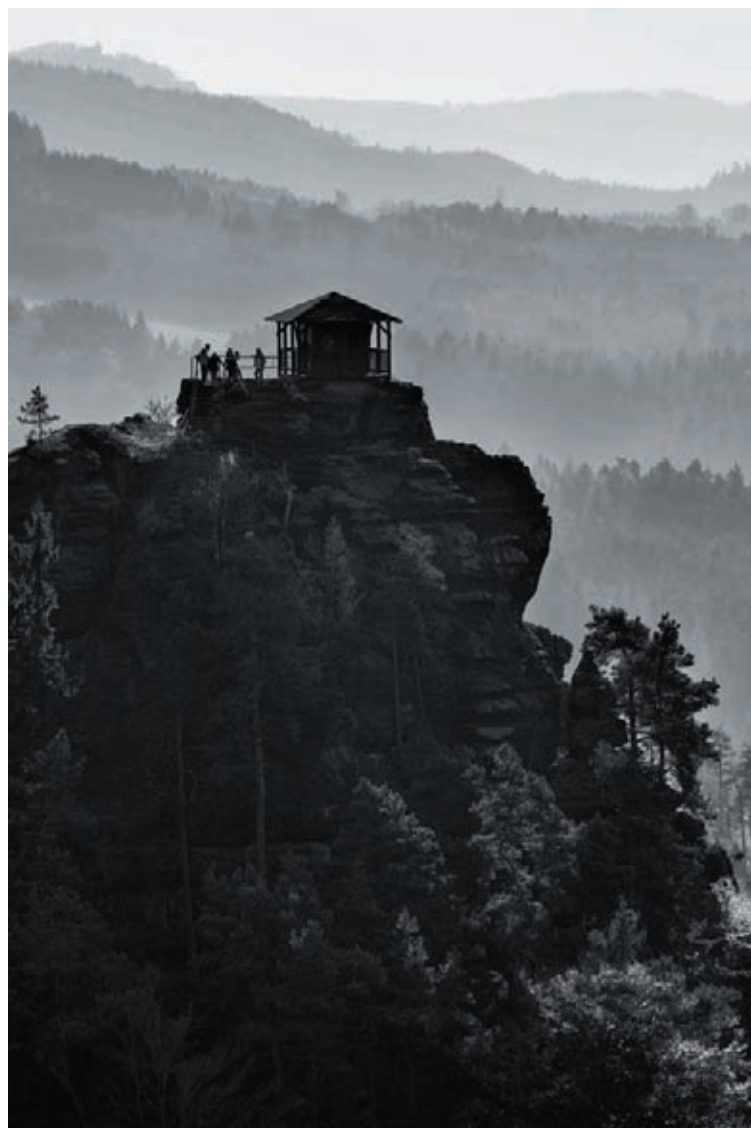
Moc rád Vás tedy moji milí přivítám v pátek 16. října 2020 na již 7. ročníku CK-fotovíkendu. Budeme zase zejména fotit, o focení mluvit snad se i vzdělávat, promítat a tak. Veselá akce bude trvat do neděle 18. 10. 2020.

A co Vám mohu zase slíbit? Tedy letos fakt cokoli... Jdete se mnou do toho?

Těším se na vás. Dobré světlo všem a díky za přízeň.

Vážím si jí.

Váš Ctibor Košťál

/ CTIBOR KOŠTÁL /

ArtCamp v Praze

V nástavbovém studiu Hradecké fotografické konzervatoře jsme se potkali studenti velmi rozdílní co se týče věku, vzdělání, povolání. Přesto jsme vytvořili fungující partu se společným zájmem o fotografování a touhou dozvědět se a naučit něco nového. Lektor doc. MgA. Josef Ptáček nám

rozšiřoval obzory nejen na poli fotografickém, ale v celé kulturní sféře. Na každý výukový blok pozval jiného zajímavého hosta - fotografa, hudebníka, knižního vydavatele atd., kteří nám poodhalili pozadí své práce, podělili se o svůj názor na současnou tvorbu a ochotně odpovídali na všechny dotazy. Často jsme zažili i úsměvné chvíle při rozboru našich úkolů. Všichni hosté byli jedineční, ale setkání s fotografem prof. Mgr. Štěpánem Grygarem mělo pokračování. Při své přednášce se zmínil o fotokurzu ArtCamp v Praze. A tak jsem s několika spolužáky vyrazila do rozpálené metropole na konci července, kdy většina rozumných lidí mířila do přírody k vodě. Sešla se rozmanitá skupina amatérských fotografů od 16 do 60 let. A zase bezva parta. V čele se Štěpánem a asistentkou Barborou jsme společně prolézali libeňská zákoutí, navštívili Vrtbovskou zahradu, kterou nikdo z účastníků neznal, výstavy na Kampě, v Belvederu, Doxu, ateliér Josefa Sudka na Újezdě a Čestmíra Sušky v Řeporyjích. Nejvíce mě nadchla exkurze do pražské vodárny v Podolí, kde jsme mohli fotografovat v zákulisí i na střešní terase. Každý den doslova překypoval zážitky.

Najednou tu byl pátek a prezentace našich fotografií městské krajiny, což bylo hlavní téma kurzu. Co jedinec, to jiný pohled na zadané téma, ale velmi obohacující, jak jsme se na závěr všichni shodli.

Po celý týden jsme si užívali laskavého přístupu Štěpána, báječné atmosféry a my starší ještě bonus navíc - pocít, že jsme se vrátili v čase do studentských let.●

Anna Benešová

Místo, kde mně je dobře.

Pomezí hřeben oddělující Horní Lysečiny od Dolní a Horní Malé Úpy je hned po Rýchorách druhým nejvýraznějším hřebenem východních Krkonoš. Právě na Horní Lysečiny jezdím od dětství, a proto není divu, že je to kout Krkonoš mému srdci nejbližší.

Jako kluci jsme často zdolávali jeho příkré statnými smrky zalesněné svahy. Po temeni hřebenu vedl úzký průsek končící u tzv. trianglu. Odtud pochází nejstarší fotografie, čerstvě zasněžené smrčky jsem fotografoval v polovině sedmdesátých let.

Ale pak to šlo s Pomezím hřebenem z kopce. Začalo to polomy po ničivých vichřicích, do toho nastoupil obávaný škůdce, a to už byl jen krůček k rozhodnutí postupně celý hřeben vytěžit. Zprvu jsme to jako „starousedlíci“ nesli těžce. Ráz krajiny se značně změnil. Zároveň ale nutno dodat, že se tím otevřely neskutečné výhledy. Kdo vystoupal strmým svahem, nelitoval. Přes velkou část Polska, Jeseníky, Orlické hory, Rýchory, Zvičinu a Černou horu jeho pohled doputoval k méně známé tváři naší nejvyšší hory, Sněžky. Sám jsem na hřebeni strávil spoustu nádherných chvil

/ CTIBOR KOŠTÁL / MROŽI 1975 /

s aparátem připraveným zachytit to nejlepší ze začínajícího, nebo naopak končícího dne. Často jsem tam chodil a koneckonců i chodím, abych se třeba jen porozhlédl, nadechnul. Nic ale netrvá věčně. Již v osmdesátých letech totiž došlo k opětovnému zalesnění svahů. Nejprve začaly „překážet“ rychle rostoucí, dočasnou funkci plnicí, břízy. V posledních letech se pochlapily i donedávna malé smrčky a je skoro po všem. Skoro. Ještě stále se nalezne pár skulinek a průhledů pro obdivování té nadpozemsky pozemské krásy. No, jestli vážení kolegové nevěříte, tak přijďte pobejt. A nezapomeňte na foťák...●

*Z Lysečinské hory všechny zdraví
a dobré světlo přeje
Ctibor Košťál.*

/ CTIBOR KOŠTÁL / LYSEČINY 1986 /

FOTOGRAFIE S PŘÍBĚHEM

/ CTIBOR KOŠTÁL / NEPÁL 1995-CESTA /

Jistě mi dáte za pravdu, že každá fotografie, kterou jste kdy udělali, nějak voní, je vám s ní dobře, teplo, nebo zima, fouká, prší, zkrátka má svůj příběh. Koneckonců to je i výhoda nás fotografů, kteří si prostřednictvím svých snímků v sobě archivujeme i další ne nepodstatné vjemy, které cvaknutí spouště předcházely.

Dovolte mi, abych se s vámi podělil o svůj příběh jedné fotografie, které letos na podzim bude 25 let.

Psal se rok 1995 a já s partou kamarádů vyrazil do nejvyššího pohoří světa, do nepálského Himálaje. Chtěl jsem ty hory, do té doby známé pouze z publikací našich více či méně úspěšných horolezeckých expedic, vidět na vlastní oči. Co vidět... Vyfotit si je!

Naplánovali jsme si zhruba 300 km dlouhý měsíční trek kolem masivu Annapurny, první slezené osmitisícovky. Byli jsme mladí, a tak jsme si vše nesli na svých ještě zdravých zádech. 25 kg. Nikon F 601 se dvěma skly, Mamyia 645 se třemi objektivy, blesk, stativ a asi tak 100 ks inverzních a černobílých filmů. Ramena se pomalu otláčovala a snad i zvykala na nepříjemnou zátěž. Podobně, jako si každé jaro musí zvyknou zadní část těla na sedlo donedávna zazimovaného bicyklu. Musí se vysedět... Nebylo jak zádům

Nebylo tedy divu, že si tělo potřebovalo slevit a my v ubytovně s typickým nepálským názvem Mona Lisa zůstali dvě noci.

A konečně se dostáváme k mé fotce s příběhem. Ráno druhého dne nás vzbudilo sluníčko a na obzoru vítala další „osma“ Dhaulágiri. Byla poslední dva dny utajena v mracích. Snídáme, balíme a vyrazíme překrásnou pohodovou vyšlapanou cestou do údolí, kde tušíme soutěsku s řekou Kali Gandaki. Mimochodem právě tato řeka vyhloubila snad nejhlubší kaňon světa mezi masivy Annapurny a Dhaulágiri. O tom ale třeba někdy jindy.

Zastavuji na výrazném zlomu traversní cesty, abych se naposledy pokochal zpětným pohledem k sedlu, kterým jsme před dvěma dny prošli. Bylo pokryto čerstvým sněhem. Zároveň vnímám fotografickou působivost a jednoduchost motivu, který se mi odtud nabízí. Linka prašné cesty protínající travnaté stráně, o trochu výš zasněžené himálajské štíty, emotivní protisvětlo.

A tamhle někdo jde. Skvělá stafáž umocňující monumentálnost tohoto přírodního divadla. Ale jdou strašně rychle. Stihnu to? Chvatně shazuji batoh na vyprahlou zem, skláním se, připravuji středoformát. Ani raději nekoukám,

„Pod sebou cítím zvířený prach“

odlehčit. Nic z báglu neubývalo, byl plný nezbytných, jak se později ukázalo také velmi zbytečných věcí. Při jedné takové ramenní krizi jsem v zoufalství navrhl, že jediná možnost úlevy je naexponované filmy zkrátka vyhazovat (papírových krabiček již byly zbaveny v teple domova). Vždyť přeci největší potěšení, vzrušení, euforii zažíváme při výběru motivu a následném exponování... Naštěstí jsem tuto myšlenku vzápětí zapudil.

Cestou jsme se potkávali s řadou dalších vysokohorských turistů z celého světa, kterým se třeba na krku pohupovala Minolta Himatic a dost. Závídel jsem jim. Jen ovšem do té doby, než jsem si uvědomil, o co následně přijdou, až se vrátí domů. Ty hodiny strávené s celuloidovými svitky v temné komoře. Fetování nezbytných lázní, euforické výkřiky úspěchů, nadšení, ale i nadávky, zklamání. Paráda. Více než s kým jiným jsem se v údolí potkával s mladým americkým párem. Každý jsme měli své tempo, ale noc párkrát trávil na stejném místě. Myslel jsem, že naposledy je vidím před stěžejním bodem treku, přechodem přes vysokohorské sedlo Thorong La (5.416 m n. m.). Americké holčiče bylo zle, což v tomto případě znamenalo návrat stejnou více jak týdenní cestou zpět. Bylo mně jich líto. Ostatně i my jsme měli celou dosavadní cestu obavy, abychom vysoký pas přežili. Ráno jsme se tedy rozloučili, popřáli si „good luck“ a vyrazili o 1 000 m výše. Nebylo to rozhodně zadarmo, zejména pak náročný sestup do nového údolí - 1 800 výškových metrů do vesnice Muktinath.

kde už jsou, a jen doufám, že mi z ideální kompozice neutečou. Měním skla a... vnímám. „Zapisuji meziřádková data k fotografii“. Slunce mi pere do již tehdy zdárně se tvořící lysiny, leje ze mne, funím. Ruce mi při kvapné výměně objektivů spíše překáží. Pod sebou cítím zvířený prach a v něm zbytky přeschlého jačího trusu. Hotovo. S okem u hledáčku se napřimuju, zaměřuji a... a cvak. Je to tam. Uf. Stihl jsem to. Konečně se uvolňuji a pomalu, jakoby nic, balím vše zpět do kletru. Nespěchám, jsem šťastný, tak proč krátit tu skvělou chvíli. Již slyším hlasy. Angličtina. No jak taky jinak tady. To zase bude z mé strany mektání. Nebylo. Nahradilo jej silné přátelské objetí a snad i zavhlé oční koutky. Byl to onen americký pár, který před pár dny vzdal výstup do sedla. Zatímco my sbírali síly po přechodu a zůstali o den déle, oni si prodloužili pobyt na druhé straně hor, zotavili se a přešli. Chvilku jsme šli spolu, potřeboval jsem ale zase něco cvaknou, takže „see you“ přátelé. Už jsme se pak nikdy neviděli.●

*Dobré světlo, dobré fotografie
a nebudme smyslu zbaveni.
Ctibor Košťál*

NÁVRATY

Asi to taky znáte. Máte nějaké místo, kam se rádi vracíte. Koncem února mi zavolał Xaver, jestli bych s ním nejel fotit do českořebovského depa. Tedy depa. Je to „vlakový hřbitov“.

Chvilí přemýšlím, jestli pozvání přijmu. Je neděle a už jsem tam dvakrát byl. Nakonec jedu.

Pořádné strojení, pevné boty, čepici, aby nebyla zima. Ke hřbitovu přijíždíme služební bránou. Xaver má vše vyjednané, takže s ochrankou není žádný problém. Vzt stativ, foťák a jde se na to.

Procházíme kolejištěm, na kterém jsou odstavné různé vagony. Chodíme mezi různě odstrojenými vlaky a každý hledáme svůj záběr. Po chvíli se rozejdeme a jdeme si „po svých“. Koukám kolem sebe a pomalu mi uzrává nový pohled na místa, která jsem již několikrát fotografoval. Asi po hodině se s Xaverem scházíme v hale, kde jsme naposledy viděli demontáž vlaků. Dnes je zde prázdná a čisto. Ještě chvíli fotíme, abychom se po dvou klidných nedělních hodinách rozešli.

Doma vyvolám film, abych viděl výsledek výletu. Jsem rád, protože tam něco je a možná to není tak špatné. Chce to ale chvilku časového odstupu, jestli se to potvrdí. Tak čekám...●

Vladimír Skalický
Lanškroun

FOTOFEST 2020

Vážení a milí kolegové. Dovolte, abych Vás krátce seznámil se zajímavou fotografickou akcí, která proběhne v Galerii Celnice v překrásném krkonošském prostředí na Pomezích Boudách přímo na česko-polské hranici. Nadmořská výška 1 050 m n. m. dělá z této galerie nejvýše položenou galerii v ČR.

Obec Malá Úpa bude hostit další ročník mezinárodního „festivalu“ horské fotografie FOTOFEST 2020 /FF2020/. Letos již počtvrté. Pro amatérské i profesionální fotografy je dvoudenní FOTOFEST vítanou příležitostí setkat se s dalšími fotografy, jejichž vášní je především fotografování přírody, hor a života v nich. Příležitostí vzájemné výměny zkušeností a získání nových poznatků a přátel.

Oficiálním pořadatelem akce je obec Malá Úpa. Pomocnou ruku tentokrát nabídne trutnovský fotoklub KDÚ, zastoupený fotografem Ctiborem Košťálem.

Minulé ročníky FOTOFESTU proběhly v režii čestného člena VSVF Karla Hníka /Krkonoše-2017/, Jana Pohribného /Tajuplná krajina-2018/ a Viléma Heckela /Fotograf hor-2019/.

Hlavním hostem letošního setkání bude horolezec JAN ČERVINKA /1930/, fotografující legendární alpinista, účastník mnoha národních expedic a přítel pod peruánským Huascaranem nešťastně zesnulého vynikajícího fotografa, již zmíněného Viléma Heckela.

Zde je předběžný program FF2020:

Pátek 13. 11. 2020

16:00 registrace účastníků, ubytování /můžete k nám pochopitelně i po oba dny dojíždět/

17:00 vernisáž výstavy fotografií Jana Červinky z Vrchlabí (<https://jancervinka.net/>) beseda s ním a předání ceny FOTOFESTU za přínos horské fotografii

19:30 večere v pivovar Trautenberk

20:30 beseda s promítáním horské tematiky /hosta ladíme - nechte se překvapit/

Sobota 14. 11. 2020

časy jednotlivých bloků budou včas upřesněny

08:00 snídaně, zadání fotografických témat, společné foto, volné fotografování, oběd, krátká přednáška o nezbytných úpravách v PC, vyhodnocení a diskuze nad aktuálními fotografiemi účastníků

16:00 předání „hodnotných“ cen a ukončení FOTOFESTU 2020.

Přihlášky prosím zasílejte na níže uvedené kontakty, kde se rovněž dozvíte podrobnosti k ubytování, stravování a parkování.

e-mail: kultura@malaupa.cz

facebook Fotofestu: <https://www.facebook.com/malaupafotofest>

web Fotofest 2020: <https://malaupa.cz/blog/2020/04/30/fotofest-2020/>

web malaupa.cz: <https://malaupa.cz/>

Pojďme si po měsících pústech konečně užít podzimního společného setkání. Těšíme se na Vás.

Za pořadatele srdečně zve a dobré světlo přeje

Ctibor Košťál z Trutnova.

Fotografování v době koronaviru a také trochu chvála internetu

Na úvod předesílám, že mám ráda papírové fotografie a fotografické knížky a počítač považuji za jeden z „výrobních prostředků“ dobré fotografie. Díky malému kulatému viru však nastaly okamžiky, kdy nebylo možné se scházet, ukazovat si naše výtvořky, ba ani popovídat si. Ke slovu přišla elektronická forma fotografií.

Pod heslem NENUDÍME SE jsme my, co spolu fotograficky kamarádíme, na začátku dubna vytvořili volnou skupinku a dali si úkol (vytvořili koncept, projekt – jak kdo chce). Nebudeme se pasivně koukat do zdi a do telky. Budeme fotografovat. A protože je času dostatek, bude to intenzivní. Denně jedno téma. Jediným omezením je, že fotografii musí být možné vyfotografovat doma. A pochopitelně netaháme z archivu. To by ztratilo smysl. Humor vítáme, dobré nápady také.

Většina z nás je z Pardubicka, ale také z Prahy a Hradce, nejdál je kolega z Tachova. Ke slovu přichází mail. Střídáme se ve vymýšlení témat. Odpoledne dostáváme téma na další den. K večeru se schází fotografie, doprovázené vtipnými poznámkami, pochvalami shlédnutého, s přáním prima večera, prostě živá konverzace. Bavíme se, alespoň na dálku. Abychom mohli fotografie dobře prohlížet, vytvořili jsme si webové stránky, kam fotografie přehledně ukládáme. Ještě že tu techniku máme!

Myslela jsem si, že po pár dnech to většinu z nás přestane bavit, ale opak je pravdou. Máme za sebou dnes dvacet dní – dvacet kol a jedeme dál. Jednoduchá témata typu cedník se proměnila v abstraktní a nekonkrétní, nad kterými je potřeba přemýšlet. Například imaginace. Nebo iluze. Jsou mezi námi i tací (že, Katko!), kteří fotografii odesílají již tři minuty po půlnoci, protože se prostě nemohli dočkat! A také máme mezi sebou Slávka, který doprovází některé fotografie slovem. Třeba k tématu STÍN.

*Čím by byl obraz, kde chyběly by stíny?
Jen plackou reality, pár skvrn barevné špíny.
Snad výkres pro technika,*

/ ANNA BENEŠOVÁ / SVĚTLO /

*Kde se jen oblouk s obloukem a přímka s přímkou stýká.
Ale i technik někdy použije šrafování,
když znázornit má stínování.
Stín nejednu oblínu naznačí či cudně skryje,
stíny, to je krajina fantazie.*

A tak chválím kulatého vira, že nás spojil dohromady a donutil přemýšlet (za to ostatní ho rozhodně nechválím!). Chytré hlavy chválím za výpočetní techniku (vy mladší se budete divit, ale my ještě pamatujeme dobu předinternetovou, kdy jedinou možností přenosu dat byla Česká pošta nebo vlastní nohy). A ani jedno v době viru moc nefungovalo. Dosti slov, raději nějaké fotografie.●

<https://nenudime-se.webnode.cz>

Eva Stanovská

autoři

Anna Benešová - Dita Valachová - Eliška Rafajová -
Eva Stanovská - Eva Svobodová - Hana Černíková -
Ivan Staněk- Jan Weber - Jiří Papoušek - Kateřina Göttlichová -
Libor Němec - Michal Kolář - Petr Beran - Slávek Hůlka

Fotoklub Svitavy

/ JOSEF ČERMÁK /

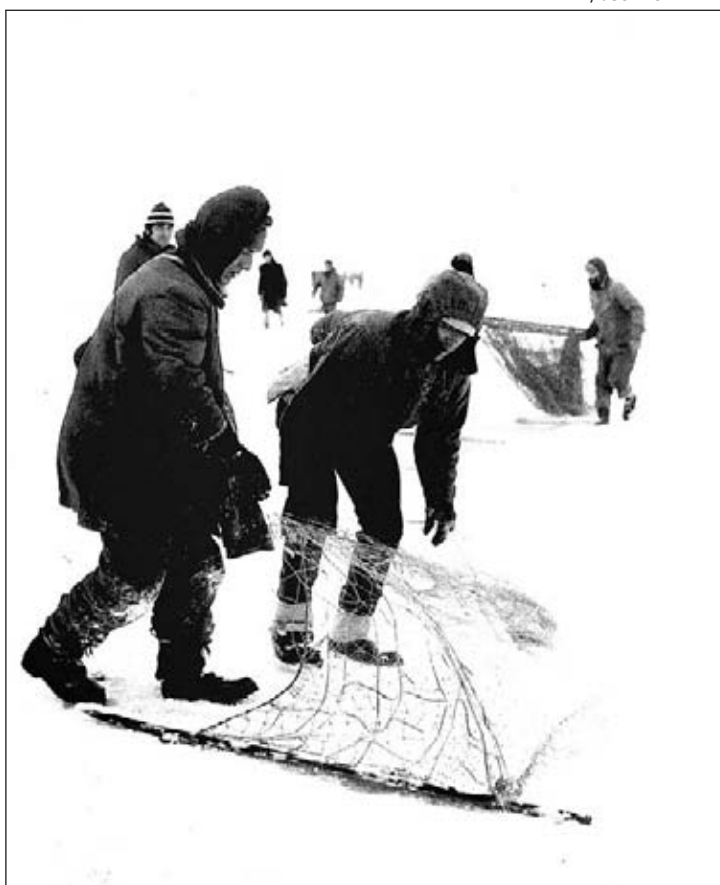

/ ZDENĚK HOLOMÝ /

První záznamy organizované činnosti svitavských fotoamatérů sahají až do období tzv. první republiky, kdy ve Svitavách, které v té době byly německým městem, vznikl spolek fotoamatérů. Ten odsunem německého obyvatelstva v roce 1945 zanikl, avšak fotoamatérismus je zaregistrován i mezi novými obyvateli Svitav. Fotoamatéři se po druhé světové válce sdružovali v nově vzniklých fotokroužcích a od roku 1948 při průmyslových závodech, při školních a osvětových zařízeních, ale i při místní nemocnici.

Činnost svitavských fotoamatérů tak byla poměrně roztržštěná. Teprve po vytvoření Jednotného klubu pracujících ROH bylo v jeho rámci založeno fotostředisko, které sloučilo všechny dosavadní fotokroužky.

V dobách své největší slávy byli mnozí členové svitavského fotoklubu úspěšní v téměř všech národních soutěžích, vystavovali po celé zemi i v zahraničí. Zejména na přelomu 70. a 80. let se mezi úspěšné české fotoamatéry úspěšně zapsali Zdeněk Holomý, Josef Čermák, Miroslav Sychra, Stanislav Odvářka, Marcela Pokorná, Rudolf Samuel nebo Jaromír Šimek. Členové po několik let dominovali např. v mapovém okruhu Jiřího Jeníčka, který organizoval Klub Královodvorských cementáren. V letech 1979 až 1982 získával v konkurenci dalších osmi fotoklubů vždy první místo, obdobně i v hodnocení jednotlivců byli členové klubu (nejčastěji Rudolf Samuel) pravidelně na předních místech. Z dnešního pohledu je úsměvnou zajímavostí podmínka pro zúčastněné kluby, že z dvaceti snímků v mapě muselo být sedm zaměřeno na dané téma, jako: „Naše socialistická

současnost“, „35 let budování a úspěchů ČSSR“, „Plníme závěry XVI. sjezdu naší strany“ apod. S výběrem oněch sedmi „tematických“ bývalo nejvíce starostí. Aktivních členů bylo v té době okolo sedmi až desíti.

Následovalo pozvolna období stagnace, někteří fotografovat přestali úplně, jiní pokračovali s prací na komerční bázi anebo se dále prezentovali individuálně či v rámci klubů v sousedních městech.

Činnost klubu nikdy nebyla de facto ukončena, i když klub nevyvíjel na konci tisíciletí téměř žádnou činnost. V roce 2003 došlo v oblasti amatérské fotografie ve Svitavách k obnově spolkové činnosti, kdy na bázi občanského sdružení vznikl zásluhou Stanislava Odvářky, Milana Báči a Erika Kluky svitavský fotoklub, který spolupracoval se střediskem kulturních služeb a Nadací Josefa Plívy. Předsedou fotoklubu se stal Stanislav Odvářka. Nyní je jím Zdeněk Špelda, místopředsedou fotoklubu je Milan Báča. Od roku 2003 prošlo Fotoklubem Svitavy více než 30 fotografů. Někteří se do něho po letech vrátili, např. Stanislav Odvářka, Zdeněk Holomý, Josef Čermák, Rudolf Samuel (ten na schůzky dochází dosud), přibyli noví členové, někteří – zejména mladí fotografové – po nějaké době práci ve fotoklubu ze studijních či rodinných důvodů nebo kvůli změně bydliště, pracoviště činnost utlumili, ačkoliv dosahovali fotografických úspěchů – vystavovali, soutěžili, sbírali i ocenění. K těm mladým patřili Jana Kovářová, Michal Jansa, Adéla Mertlová. Daniel Hlaváč se jako voják z povolání

věnuje vojenské i válečné fotografii, vojenské fotografie vystavoval i v Bruselu. Velkým talentem již v „juniorském“ období byl Pavel Juřík, který nakonec fotografii vystudoval na vysoké škole a dnes mu je fotografie nejen koníčkem, ale i povoláním. S fotoklubem je stále v kontaktu.

V současné době má Fotoklub Svitavy 10 aktivních členů, přičemž všichni se věnují digitální technice, klasickou fotografii občas pěstuje sporadicky už jen jeden člen. Prostor k pravidelným schůzkám (dvakrát měsíčně) i k občasným klubovým výstavám dostávají členové fotoklubu především ve svitavském kulturním centru Fabrika, kde má fotoklub také své sídlo a zázemí. Ve Svitavách fotografové vystavovali nebo vystavují ještě v kavárnách, v Nadačním domě, malé výstavy měli také v prostorách úřadů nebo škol. Vystavovali a vystavují – většinou individuálně – i mimo hranice města, po celém Česku i v zahraničí, celý fotoklub měl v roce 2018 výstavu v Polsku, J. Mareš vystavoval v roce 2019 v italských Benátkách.

Výstavní činnost patřila vždy k životu všech fotosdružení ve Svitavách, převažovaly většinou klubové výstavy, ale i autorské nebyly a nejsou výjimkou. Důležitou součástí života klubu je v neposlední řadě účast v soutěžích. Výčet úspěchů by byl rozsáhlý, připomeňme jen získaná ocenění v soutěži Premiéra (J. Čermák, M. Báča, J. Beneš, D. Hlaváč, P. Snoha, J. Mareš a další) nebo „medaile“ z Národní soutěže a výstavy amatérské fotografie. V individuálních kategoriích uspěli a vystavovali např.

D. Hlaváč, H. Tempírová, I. Jelínek, M. Báča, J. Čermák, P. Snoha, P. Juřík, J. Mareš, S. Odvářka, P. Juřík, J. Kovářová, A. Mertlová, Z. Špelda nebo J. Mareš, v týmové soutěži porotu zaujala zpracovaná témata „Řemeslo má zlaté dno“, „Co Čech, to muzikant“, „Deštník“ a další. Členové fotoklubu uspěli v řadě dalších soutěží, např. Fotograf roku, Prima sezóna, Premiéra, ale i v soutěži Czech Press Foto (D. Hlaváč nebo P. Juřík). Jen výčet účasti a ocenění v národních i mezinárodních soutěžích a přehlídkách Josefa Čermáka, ASČF, AFIAP by zaplnil přibližně dvě samostatné stránky Fotoimpulsu.

Do bohaté historie svitavského fotoklubu patří také účast v mapových okruzích, v posledních letech v Ratibořickém mapovém okruhu, kde klub sbírá úspěchy jak v kategorii jednotlivců (v posledních letech např. P. Snoha nebo K. Müller), tak v týmové soutěži, ve které se klub pohybuje několik let hned pod „stupni“ vítězů.

V rámci oslav 750 let od první písemné zmínky o městě Svitavy se fotoklub zapojil do unikátního projektu, během kterého se pod vedením předního českého fotografa Miroslava Hucka zrodila fotografická publikace „Svitavy – město v pohybu“, která mapuje současný život ve Svitavách. Kniha vyšla v roce 2006. Členové klubu (např. Z. Holomý, J. Čermák, M. Báča, D. Hlaváč, P. Snoha, K. Müller, J. Beneš, Z. Špelda, P. Juřík) publikovali a publikují v knihách, v novinách a časopisech, vydávají kalendáře atd. Dva z členů – Z. Holomý a M. Báča – byli také několik let členy poroty Národní soutěže a výstavy amatérské fotografie.

Do klubové činnosti patří také projekty, např. již zmiňovaný „Svitavy – město v pohybu“, nebo projekt k 760. výročí města Svitavy, který byl zakončen společnou výstavou. Mezi důležité projekty patří společná práce na soutěžních i nesoutěžních kolekcích nebo společné fotocesty (tou poslední bylo fotografování v Brně v březnu 2020). Klub vypisuje také klubová témata, která pak společně vyhodnocuje, např. „Přesnost“, „Hrnc“, „Koule“, „Sněhulák“, „Pohyb“, „Rytmus“, „Mlha, opar, kouř“, „List“, „Výkřik“, „Sklo“, „Portrét“, „Půl“, „Ruka“, „Strom“, „Zámek“, „Zátiší“, „Vidle, vidlička“ apod. Fotografové společně vydávali kalendář nebo klubové ročenky. Činnost si členové zpestřují třeba malými projektem „Tichá fotopošta“ (jeden člen pošle dalšímu fotografii, ten musí nafotit něco na její námět a pošle ji dalšímu v pořadí atd. atd. na konci se pak porovnají první a poslední fotografie, odhaluje se, co fotografie propojuje – znáte přece dětskou hru na tichou poštu?) nebo projektem „SMS-blesk-foto“, kdy někdo v určený den, ale v neznámém čase pošle telefonem výzvu a od příchodu SMS mají všichni maximálně 15 minut na to, aby exponovali nějakou fotografii.

Hlavním smyslem svitavského fotoklubu je pochopitelně fotografie, její vytváření, vystavování, hodnocení. Také debatování nad fotografiemi, výměna názorů a zkušeností. Úsilí o to pochlubit se, překvapit, přijít s něčím zajímavým, neotřelým. A také – a to je velmi důležité – je jeho smysl v setkávání se a v dobré partě. Snažíme se ve Svitavách všechno toto naplňovat.●

Milan Báča

Zpětné zrcátko, aneb „Je to pořád stejné“

„Závodní fotografický kroužek Stavoprap Plzeň stál u kolébky několika mapových okruhů. Naše zkušenosti však nebyly nejlepší.

Nejvíce nás trápilo nepravidelné zasílání map. Stávalo se, že jsme čekali třeba tři měsíce a pak nám některý z účastníků odeslal mapy najednou. Tím jsme nemohli dodržet program schůzek, a když pak přišly tři mapy, neměli jsme čas je důkladně zhodnotit, neboť nás pořadatel vyzýval k urychlenému odeslání. Členové kroužku, kteří se ze služebních důvodů na hodnocení nedostavili, nemohli si pak během měsíce již mapu ani prohlédnout.

Jedním z ožehavých problémů bylo hodnocení. Používal se bodového systému od jednoho do deseti bodů. Smířili jsme se s tím, ale žádali, aby byl k jednotlivým bodům přiložen ještě písemný rozbor. Stávalo se totiž, že jeden kroužek dal tři body a jiný třeba sedm téže fotografii. Bodovací rozdíly byly na společných schůzkách živnou půdou pro bohatou diskuzi. Někdy jsme měli dojem, že kroužek má svoji bodovací taktiku, aby v konečném součtu, kdy rozdíly mezi prvními pěti byly zlomkové, si udržel dobré postavení. Bodovalo se většinou pod zorným úhlem výpěstlosti kroužku a nepřihlíželo se vůbec k důležitosti témat. Bodování se dnes již hodně zlepšilo. Tak například v Sudkově mapovém okruhu vypracoval kroužek Vagónka Tatra velmi názorně bodovací systém (2 body za technické provedení, 4 body za kompoziční řešení vzhledem k obsahu a 4 body za obsah).

S čím se však dodnes nemůžeme spokojit, je obsahová

náplň map. Při výběru fotografií do map, za spolupráce kulturní komise našeho závodního výboru, jsme se shodli na zařazování fotografií, které by hovořily o našem podniku, našich nejlepších pracovnících a pracovištích, našem rekreačním středisku atd. Tato témata se nám však nepodařilo vždy dobře výtvarně zvládnout, a tak se do map dostávaly slabší snímky, i když významné po stránce dokumentární. Byli bychom rádi viděli fotografie s podobnou tematikou i v mapách jiných kroužků. Hovořili jsme o tom na společných schůzkách, ale setkávali jsme se s nepochopením. Chtěli jsme proto vypsát mapový okruh se snímky ze zaměření vlastivědného, národopisného, nebo snímky přimykajícími se k obci, městu, podniku, závodu apod. Přihlášily se však jen dva kroužky a několik jednotlivců.

Mapového okruhu bychom se rádi zúčastňovali, ovšem za změněných podmínek. Především bychom uvítali vypsání mapového okruhu s vyhraněnou obsahovou náplní.“

Československá fotografie 1/1961.

Tento článek napsal neznámý člen fotokroužku ZK Stavoprap Plzeň v roce 1961. Při čtení textu si uvědomuji, že se za těch posledních padesát let, kromě tendenčních témat, v organizaci, průběhu a hodnocení mapových okruhů moc nezměnilo.

Není to k zamyšlení?? •

*Vladimír Skalický
Lanškroun*

R. I. P. JIRKA ŠPIEGL

Markéta Válková / Špieglová / 18. 12. 2019

Pro ty, kdo jste znali mého tatů, dnes v Melbourne v klidu odešel.

Děkuji vám za vaše slova i tichou vzpomínku...

Říkala jsem mu tati, i když by raději slyšel svoje jméno, Jiří. Nosil vlasy k ramenům a v zimě dlouhý kaftan. Jeho prsty byly zažloutlé od cigaret. Byl to nesmlouvavý, umanutý, velmi inteligentní mladý muž. Bylo mu skoro 24, když jsem se narodila. A měl jasnou představu, jak by jeho dcera měla vyrůstat a co v ní chce pěstovat. Nejvíce ho děsila povrchnost a řeči o ničem. Určitě chtěl, abych s ním sdílela jeho zájmy a podsouval mi četbu, která dalece přesahovala cenzurovaný knižní fond místní lidové knihovny. Za to jsem mu velmi vděčná a myslím, že i lidem okolo sebe rozšířil obzory nebo naboural stojaté vody. On sám byl oheň a voda, plný hlubokého neklidu a vášně. Náš sklepni byt se po večerech měnil v diskuzní undergroundové doupě, které zaplnili jeho vlasatí přátelé a oblaka dýmu. Diskutovalo se o všem a hodně hlasitě. Někdy do rána, kdo včas neutekl, ležel ráno natažený na koberci na zemi. Školkové soudružky začaly vyzvídat. Otec mi však předčasně povyprávěl o Velké říjnové revoluci a o pracovních táborech, neměly šanci se ode mě něco dozvědět, ani později ve škole, když přituhlo kvůli

Chartě 77. Záhy poté odešel do Prahy. K focení mu pomohla náhoda, pokud to byla náhoda. Šel městem a našel opuštěný foťák. Nic nedělal napůl. Ponořil se do focení a fotil a hledal a objevoval svět skrz hledáček. Pak už jsme ven bez foťáku nevyšli. V Praze fotil pro Archeologický ústav a navázal tam intenzivní přátelství, která ho nasměrovala k samizdatové literatuře a k okruhu lidí, kteří s ním rezonovali. Mám v paměti přebaly knih, které jsou od něho. A úkryty, kam se samizdat musel schovávat. Zpětně viděno, zvolil si celoživotní cestu outsidersa, i po revoluci, nevrátil se do Čech, nechtěl. Nevěřil ve šťastné konce, ale v pomíjivost všeho. Celý život hledal a pátral po opravdovosti a jako románový hrdina čekal, aby zachytil ten moment prchavé přítomnosti světla.

Adam Špiegl

„Můj otec na mě rozhodně měl obrovský vliv a určitě na to, že jsem se stal muzikantem. Vzpomínám si, když jsem vyrůstal, jak můj otec pracoval na svých fotkách. A často jsem s ním byl v temné komoře nebo na procházkách, když fotil. Být kolem jeho focení a tvořivosti a jeho zájmu o umění a hudbu mě rozhodně vedlo k hudbě. A on byl vždy velmi podpůrný s mou cestou v muzice. Myslím, že jeho fotografie je skutečným odrazem toho, kým byl jako

člověk, a to, co mě na jeho fotografiích vždycky zajímá, je skutečný smysl pro humanitu a lidský pocit, i s jeho dřívější abstraktní fotografií, vždy provedenou s krásným použitím textury, odstíny a složením.“

Marcela Zuchová

Necelých sedm let přátelství na dálku ve mně zanechalo hlubokou stopu. Moc mi chybí emailová komunikace a jeho pozdrav Sursum Corda, jeho povídání o všem kolem fotografování, občas o jiném způsobu života v Austrálii, občas vzpomínání na život v Československu. Chybí mi jeho příspěvky na Flickr, chybí mi jeho povídání na Facebooku. Prostě mi hrozně chybí.

Naštěstí mám hodně jeho úžasných fotografií, kterými se můžu probírat, a tak se podívat do ulic, kde chodil, dívat se na lidičky, které potkával, a jejich aktivity dokumentoval.

Michaela Adlerová

Dnes v Melbourne zemřel fotograf a teoretik Jiří Špiegl. Měla jsem to štěstí, že Jiří byl chvíli, bohužel krátkou, ale i za to jsem vděčná, můj přítel, neúnavný polemik a velmi svěží parták v diskuzi. S Jirkou jsem se mohla bavit do detailů o Duane Michalovi, o všem, nevěřila jsem, že je toho ještě někdo schopen, bavit se o fotografii 80. let. Nikdo se se mnou ne bavil o fotce tak hluboce jak Jirka. Jiří miloval mé fotky, byl mým mentorem, dokázal se na moje cykly podívat jako punk. Radil mi se všemi aspekty mé výstavy. Já si to stejně udělala po svém, ale to je šumák. Jirka byl spíš ve věku mého táty, ale bránil se být mým guru. Což chápu. Vzácný člověk dnes odešel. Věnujte prosím Jirkovi tichou vzpomínku. Vzácný člověk, rovný chlap. Musím na to furt myslet, že mě, drahý Jirko, už nikdy neodepíšeš. Krásnou plavbu! Jsem příšerně smutná a moc se mi stýská.

Jirka Cvrkal

S Jirkou jsem se poprvé setkal v jednom nejmenovaném fotografickém serveru. Vzpomínám na jeho fotopříběhy z jedné a té samé ulice v Melbourne, pečlivě seřazené do skupin podle jednotlivých kategorií. Např. kuřáci, dvojice, židé atd. Ke každé fotografii měl text, kterým mě vždy dokázal zaujmout a někdy i poučit o životě na druhé straně naší planety.

Když nás potom oba z tohoto serveru vyloučili, dodnes oba nevíme proč, tak jsem s Jirkou ztratil nadobro kontakt. Protože mě však jeho fotopříběhy oslovily natolik, začal jsem po něm pomocí Googlu pátrat. Skutečně se mi podařilo nemožné a asi po půlroce jsem ho našel jako obrazového redaktora v jednom australském skautském časopise. Odpověděl na můj mail, a tak jsme byli opět v kontaktu. Jeho adresu jsem předal i Marcelě Zuchové, ke které měl povahou svých fotografií ještě blíž.

Často jsme si psali o svých fotografiích, a přestože jsme byli fotograficky každý jiného ražení, tak jsme si velice rozuměli. Do žádného českého serveru se už nechtěl přidat, kvůli nenávisným a urážlivým komentářům, a to nejen u svých fotografií, ale všeobecně. Minulý rok se ale přidal na facebook, a tak jsme si byli ještě blíž. Naposledy mě napsal k mým fotografiím, že se mu líbí a že mu připadají takové šťavnaté. A to bylo dva dny před jeho úmrtím. Čest jeho památce.

Petr Palarčík

Vnímám jsem vaše disputece nad fotkami. Vždy pozoruhodné.

R. I. P.●

Fotograf Jaroslav Kučera

Poohlednutí

/ PRAHA, JUNGMANNOVO NÁMĚSTÍ; 1975 / NA VERNISÁŽI VE FOTOCHĚMĚ S VÁCLAVEM JÍRŮ, KTERÝ VÝSTAVU ZAHÁJIL /

ZAČÁTKY FOTOGRAFA - SOCIÁLNÍ DOKUMENT

V roce 1975 vám zahajoval výstavu Václav Jírů v legendární Výstavní síni Fotochemy.

Byl to on, kdo si vás našel fotograficky, nebo jste vy ho oslovil, aby vám uvedl výstavu?

Vaše osudy jsou si v něčem podobné, zatčení, i když v jiných režimech, ale za protistátní činnost – on v roce 1940, vy v roce 1973. Mluvili jste někdy o této zkušenosti? Dlouhá léta, od roku 1957, byl Václav Jírů šéfredaktorem legendárního časopisu Revue fotografie a po něm to převzala jeho zástupkyně Daniela Mrázková. Pan Jírů byl, tuším, ve vedení Svazu fotografů a já byl jeho členem. Danielu jsem poznal už v roce 1969, kdy byla v porotě soutěžní výstavy studentského Fotoklubu Strahov, který jsme předtím založili o rok dříve. Díky ní a její úžasné knihovně jsem mohl poznat velikány světové fotografie, které jsem tehdy obdivoval – Cartier Bressona, Williama Kleina, Roberta Capu, Wernera Bischofa, Davida Seymoura, Dorotheu Lange a mnoho dalších. A taky jsem v Revue fotografie již několikrát publikoval své fotky. Takže v roce 75, kdy jsem

měl možnost první velké výstavy ve Fotochemě na Jungmannově náměstí, požádal jsem oba přátele, zda by mi výstavu zahájili. Václav Jírů tušil, že to může být velký průšvih, protože se od roku 69 takováto výstava sociální fotografie s „lidmi na okraji společnosti“ neuskutečnila. Když před koncem výstavy vyšla ve Večerní Praze negativní kritika, kde se autor ptá, proč nevystavují autoři, kteří podporují – na rozdíl ode mě – rozvoj naší společnosti právě v době 30. výročí osvobození naší republiky, přišly druhý den tisíce lidí, katalog byl okamžitě rozebrán a bylo štěstí, že výstava brzy končila. Mohl z toho být pěkný průšvih.

Myslím, že stavět vedle sebe moje zatčení při demonstraci proti okupaci v roce 69 a zatčení gestapem a odsouzení na doživotí Václava Jírů, je dost nesmyslné. Nikdy jsme o tom nemluvili, jen vím, že byl v koncentráku a pak v 50. letech docela zapáleným komunistou. Po okupaci už to tak horké nebylo.

Volná noha svobodného fotografa.

V roce 1973 jste se stal fotografem na volné noze (v dnešní době naprosto samozřejmá věc, ale v době roku

1973 ne tak běžná. Člověk potřeboval razítko v občance od zaměstnavatele, byla tato cesta pro vás jednodušší po „škráloupu“ z roku 1969, než někde žádat o místo? Naprosto tvrdohlavě jsem chtěl být svobodný v této nesvobodné zemi a zjistil jsem, že existuje svobodné povolání. Ale člověk musel vykazovat zdaněný příjem, aby nebyl příživníkem. A protože jsem neměl FAMU nebo UMPRUM, což automaticky zaručovalo možnost se dostat do tzv. Svazu výtvarných umělců, musel jsem nalézt podnik, pro který jsem něco nafotografoval, a pak s těmi fotografiemi jít na tzv. výtvarnou komisi Fondu českých výtvarných umělců, kde mi komisaři na fotky dali kulaté razítko / nebo ne / a buď jsem tedy peníze vydělal, anebo mi všechno nebo část vyhodili. Potvrzení o schválení práce, že má umělecké kvality, pak Fond zdanil třemi procenty a mohl jsem se radovat. A policajti mi pak do občanky dali razítko, že mám svobodné povolání. A ještě byla druhá možnost: externě fotit pro časopisy, což jsem už dělal při studiích na ČVUT. Ty vám to zaplatili jako zdaněný honorář rovnou jako dneska.

VÝSTAVY

Vaše výstavní začátky jsou spojené s Výstavní síní Fotochemy a Galerie v podloubí v Olomouci.

Jak vzpomínáte na tyto galerie?

Přečetl jsem si u Davida Dusíka v jeho diplomové práci informaci o nutnosti přejmenovávání fotografií pro výstavu v Olomouci a o článku ve Večerní Praze na výstavu ve Fotochemě, která měla opačný efekt, než si autor článku představoval, a druhý den byla galerie plná. Jak to tenkrát probíhalo?

Nevím přesně, v kterém roce jsem se seznámil s Vladimírem Birgusem, ale na výstavě ve Fotochemě byl. Takže znal moje fotky nejen z Revue fotografie, ale i z této výstavy, a protože dlouhá léta studoval v Olomouci a znal místní poměry, uspořádal mi tam hned v roce 1975 v Galerii v podloubí výstavu. A pár dní po vernisáži si nějaký soudruh cenzor z Národního výboru (dnes Městského úřadu) všiml nežádoucích popisků pod dvěma fotografiemi a výstavu nechal zavřít. Vladimír mi zavolaal, že je nutné popisky změnit, pokud chci, aby ji zas otevřeli. Soudruzi sami navrhli namísto popisku: Clui, Rumunsko – Žebráci, napsat: Cyklus Londýn. Jak jsem je tam mohl vyfotit, netuším, nikdy jsem tam předtím nebyl. A popis: Domov důchodců v Prachaticích byl přejmenován na: Z mnichovského útulku sv. Anny. V Mnichově jsem sice byl v roce 69, dokonce v srpnu, a když jsem se vrátil na výročí okupace, hned mě zatklí, seřezali a dali za katr. Měl jsem radši nalézt útulek sv. Anny a nevracet se...

Dva odsouzení fotografové za sebou.

Když se člověk podívá na výstavy v Olomouci, tak v roce 1975 hned po Vás vystavoval Jindřich Štrejt. Jeho fotografie jsou vám asi blízké, nebo se pletu?

Dva odsouzení fotografové za fotografii, padla mezi vámi někdy řeč na toto téma?

Jindra Štrejt je jedním z mých nejlepších kamarádů a pět jeho „sovineckých fotek“ mám doma. Vyměnili jsme si jich pět za pět. Takže tím vlastně odpovídám, jak jsou mi jeho fotky blízké. A že měl v Olomouci výstavu hned po mně, to se dozvídám poprvé. A určitě nebyla poslední, vždyť je

/ PRAHA, VODIČKOVA ULICE; 20. SRPEN 1969 /

VRÁTIL JSEM SE NA PRVNÍ VÝROČÍ SRPNOVÉ OKUPACE Z MNICHOVA, KDE JSEM 12 HODIN DENNĚ NA STAVBĚ VYTAHOVAL HŘEBÍKY Z PRKEN ZA TŘI MARKY NA HODINU. NEŽ JSEM BĚHEM DEMONSTRACÍ SKONČIL ZBITÝ V POLICEJNÍM ANTONU, NAFOTIL JSEM JEDINÝ FILM. TEN MI PAK VYVOLALI ESTÉBÁCI. PO LETECH JSEM HO DOSTAL OD SOUDU. BYL NA NĚM I TENHLE TENKRÁT POPULÁRNÍ KAMELOT S MOKRÝM ŠÁTKEM PROTI SLZNÉMU PLYNU.

to jeho region. Mně v Galerii v podloubí Vladimír Birgus uspořádal ještě jednu výstavu v roce 1979, která už nebyla tak kontroverzní. Byly tam fotky z rumunské Moldávie. Co se týče pobytu ve vězení, tak to si nepamatuji, že bychom se někdy o tom bavili.

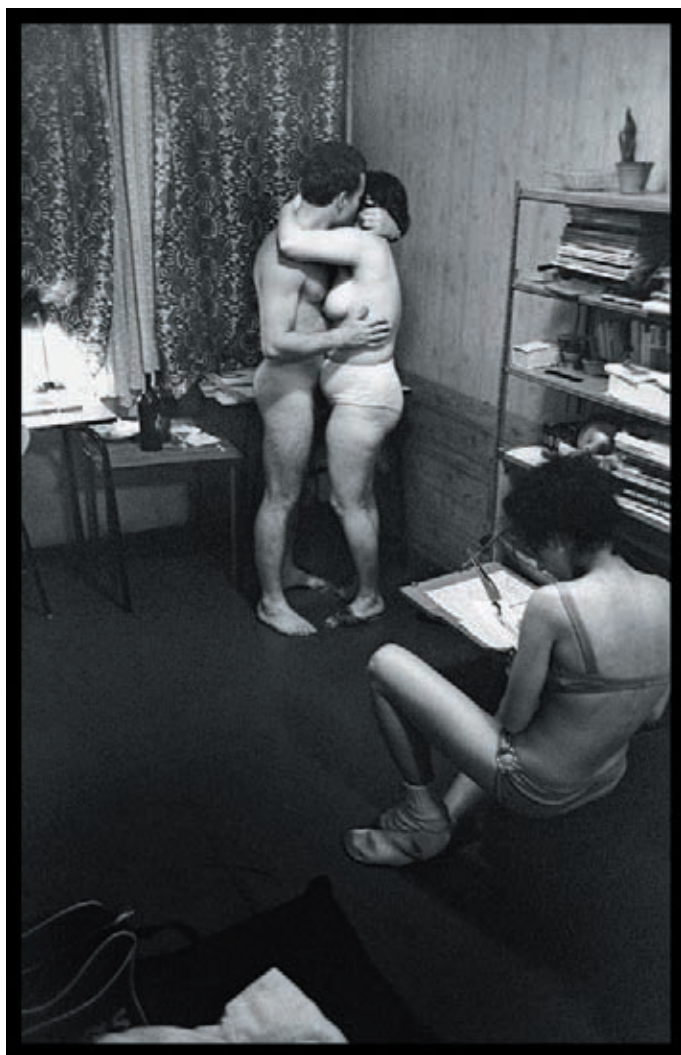
STRAHOVSKÉ KOLEJE

Soubor fotografií, který si, předpokládám, na zveřejnění musel počkat. Fotografování vysokoškolských studentů v Evině rouše místo fotografií studentek při studiu. Měli fotografovaní zájem o fotografie, nebo už vás prostě automaticky brali, že fotografujete?

Tak to byl právě jeden z problémů na výstavě ve Fotochemě, kdy fotky ze Strahova soudruha St. Impseila z redakce Večerní Prahy podráždily, takže napsal: „Depresivně působí i soubor fotografií „Pokoj“, který pravděpodobně bude autorovým nastaveným zrcadlem.“

Je fakt, že jsem fotky z koleje potom vystavil ve větším rozsahu až po převratu.

Focení na zakázku, oko i řemeslo, fotografujete převážně architekturu?

/ PRAHA, STRAHOVSKÉ KOLEJE, BLOK Č. 6; 1970 /

/ TI DVA SE PO SKONČENÍ STUDIÍ VZALI. RUDOLF VULGO "SIGI" A JANA /

Jaký sloh máte rád nejen na fotografování.

Měl jsem v životě dost velké štěstí a i toto se sešlo jako skvělá kombinace dvou rozličných typů fotografie. Zůstal jsem víceméně v černobílém sociálním dokumentu amatérem a jako profesionál jsem se naučil fotografovat architekturu, a nejen tu, na velký formát 9x12 cm, a tak jsem měl i zakázky focení do reprezentativních publikací současné i historické architektury. Ale první zakázky jsem měl u podniku Umělecká řemesla, kde jsem fotil výtvarná díla od grafik, obrazů po sochy, gobelíny v interiérech po celé republice. A dneska totéž dělám už 15 let digitálně. Mám rád architektu Kiliana Ignáce Dientzenhofera, Santiniho a Alliprandiho. Takže baroko.

Jedno z vašich témat jsou Sudety, ty jste začal mapovat po roce 1989. Jak jste sám poznamenal:

„Mám rád na fotografování drsné počasí. A taky rád fotím drsné lidi...“

Člověk k těmto lidem musí najít správnou cestu, poznáte na začátku, kdo bude přístupný k vám a fotografii?

Je to téma pro Vás již uzavřené nebo se na místa vracíte?

Vaše místo narození, doufám, že se nepletu, je na okraji Sudet. Hrál to nějakou roli?

Jsem Severočech, narozený 2 km od středních Čech. Sudety byly o kus dále.

A proč jsem začal do bývalých Sudet jezdit jako fotograf mělo zcela jinou příčinu. Pro jeden týdeník jsem na Mostecko a Chomutovsko několikrát jel na reportáže už v 70. letech. Tenkrát bolševik zbouřil starý Most, jinde devastoval neuvěřitelně krajinu díky těžbě uhlí a mě, dokonce kultovního filmu Zvěščenina, lákala ponuřost a vykořeněnost celého pohraničí. Ale k rozhodnutí vyfotit životy některých obyvatel včetně devastace prostředí, ve kterém 40 let žili, mě přivedla až reportáž pro Reflex, na kterou jsem jel s Rostou Sarvašem do vesničky Strupčice v roce 1991. S lidmi problém nemívám, nikoho k ničemu nenutím, spíš mě zajímá jejich vyprávění, a jestli nějakou fotku udělám, tím líp. Chce to empatii a trpělivost, nejsem „zuřivý reportér“. Do Sudet jsem přestal jezdit asi v roce 1998, neboť v Praze a vlastně v celých Čechách přišel jeden neuvěřitelný fenomén, obsluha nahoře bez, a já měl nebývalou možnost toto téma fotografovat. Ale celou tu dobu myslím na to, že se do Sudet vrátím po víc než 20 letech. Vlastně už jsem tam měl začít jezdit, ale přišel ten malý „brouček“ koron, či co to je, a tak musím ještě počkat.

PASTÁK:

Další z vašich témat byl i ústav pro mladistvé, bylo složité se domluvit s vedením na fotografování? Přece jenom socialistické zřízení nechce ukazovat nedostatky. Jak na vás koukali chovanci?

V Lublaňské na Vinohradech je ten pasták prý dodnes. Tehdy jsme tam šli s Hugem Schreiberem dělat reportáž a soudruh ředitel, prý bývalý řezník, rovnou zakázal cokoliv fotit. Myslím, že dnes je to totéž, možná horší. Redaktor s ním tedy rozmlouval a já se nudil. Pak mě napadlo zeptat se, kde je WC. A to už jsem běžel s foťákem v kapse a asi čtvrt hodiny fotil kluky, tzv. chovance. Ti byli nadšení, že mi můžou aspoň v rychlosti vyprávět své osudy a fotit se nechali naprosto přirozeně. Nedávno jsem fotil mladé kluky, prostitutky, a jeden z nich v tom pastáku pobýval. Když jsem mu řekl, že tam tehdy byl ředitelem bývalý řezník, tak se chechtal, že prý je tam teď ředitelem pan Řezníček.

Pane Kučero, vnímáte nějaký rozdíl v přístupu k fotografii a fotografování před rokem 1989 a dnes?

Digitální technologie zpřístupnila fotografování takřikajíc nejširším masám lidstva. Takže fotit „umí každý“ a případná kouzla s obrázky si uděláte třeba ve Photoshopu. Reportéři se stávají méně potřebnými, protože na správném místě a ve správný čas jsou většinou místní, třeba s dokonalým mobilem, a než by tam přicestoval mistr z agentury, měl by po ptáčkách. V tzv. výtvarné fotografii to umělci mají taky daleko jednodušší, možnost kreativity je téměř neomezená, i když je spousta těch, kteří se jen tak klasiky nevzdají. Čest jejich snahám! Co se týče nás, černobílých, sociálně laděných fotografů, nic se nezměnilo. Fotografie musí mít koule, když nemá přesah, či jak to nazveme, je jedno, jestli máte deset super foťáků, k tomu puštěný motor, ale nevidíte světlo, kompozici, výraz, napětí, emoce, čistotu. Ale nevím, jaký je vůbec dnes o tento typ fotografie zájem. Je mi to ale jedno, já pořád miluju fotky Cartier Bressona a starých mistrů nebo z těch současných třeba Rusa Dimy Zvereva.

Vaše zatím poslední výstava byla k 30. výročí sametové revoluce.

Jak vzpomínáte na rok 1989.

Asi jako většina lidí v naší zemi. V listopadu to bylo obrovské nadšení, velká úleva, že bude konečně svoboda, demokracie. Všechno se vyplnilo, jen to nadšení postupně ochabovalo. Ale to se dalo čekat, tak nač si stěžovat. Nic není dokonalé.

Já jsem opravdu netušil v roce 89, že bude převrat, i když v ostatních komunistických státech se vlády pomalu převracely. Ale taky jsme se dočkali a já měl zase štěstí, že jsem měl kamarády, kteří mě dostali do centra dějů. Takže mám fotky nejen z balkonu Melantrichu, kde hovořili k davu na Václaváku k lidem Havel, Dubček a další, ale i z tiskovky v Laterně magice, kdy byl oznámen pád Ústředního výbor KSČ. Pak milionová Letná a volba prezidenta těsně před Silvestrem.

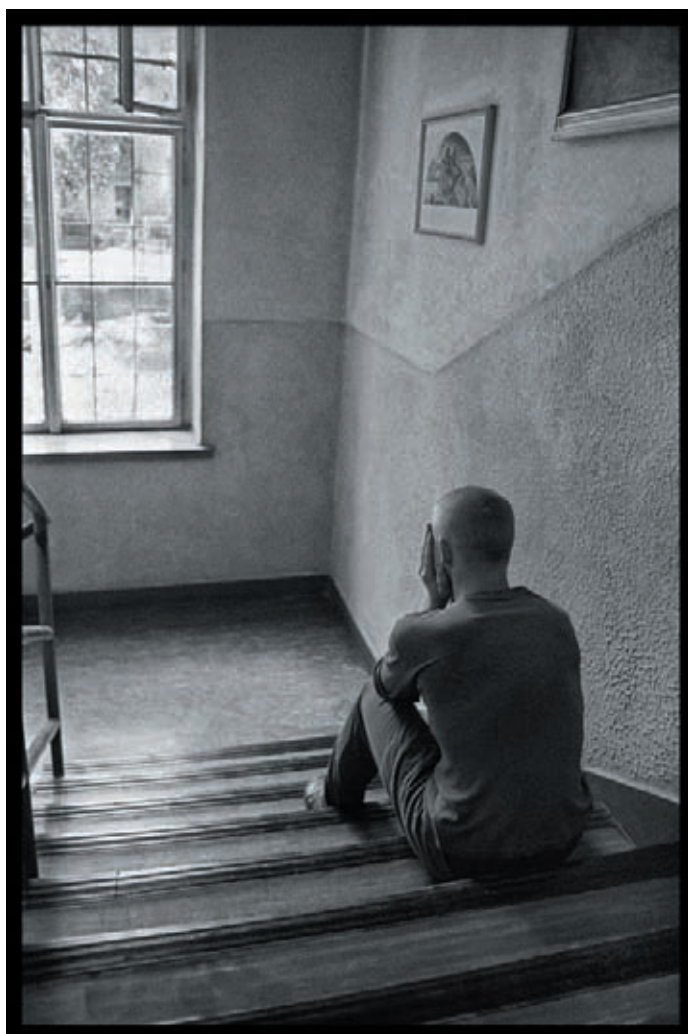
Chybí vám v dnešní době něco, nebo někdo ve světě fotografie?

Jsem realista a dívám se dopředu, ačkoliv mi chybí rodiče, sestra, kamarádi. Mám na takové smutky roky, takže tak. A v dnešní době bych si přál méně nenávisti a fanatismu a více pokory, pochopení a schopnosti poslouchat druhé.

Co právě připravujete a chcete něco sdělit nejen fotografům?

Jestli to bude možné, mám mít v červnu výstavu ve Slezsko-ostravské galerii, v květnu Praze v galerii ČVUT a pak v kazachstánském Pavlodaru, nato v ruských městech Minsk, Novosibirsk a Barnaul. Ale to se všechno uvidí až po epidemii. ●

Děkuji za čas a dobré světlo Radek Homola

/ PRAHA, PAŠTÁK V LUBLAŇSKÉ ULICI; 1974 /

/ TEN KLUK NA FOTCE OD SVÝCH TŘÍ LET PUTOVAL PO PĚTI DĚTSKÝCH DOMOVECH, AŽ SKONČIL V PAŠTÁKU, ODKUD NEUSTÁLE UTÍKAL. ZA TREST HO OSTŘÍHALI DOHOLA. JEHO NADĚJE NA NORMÁLNÍ ŽIVOT BYLA MIZIVÁ. /

„já pořád miluju fotky Cartier Bressona a starých mistrů“

Narodil se 19. prosince 1946 v obci Ředhošť, okres Litoměřice. V roce 1966 maturoval na Střední průmyslové škole stavební v Mělníku. Následujícího roku zahájil studium na Fakultě stavební Českého vysokého učení technického v Praze. Bydlel ve strahovských kolejích – a tam se stal spoluzakladatelem Fotoklubu Strahov. Zde také poprvé veřejně vystavoval.

V roce 1969 byl při fotografování prvního výročí okupace Československa armádami pěti států Varšavské smlouvy zatčen, několik týdnů vězněn ve věznici na Pankráci. Ovšem právě tady a vlastně díky tomu se Jaroslav Kučera rozhodl stát fotografem. Nicméně ČVUT dostudoval – absolvoval roku 1973 a získal titul stavebního inženýra. Ihned po státnicích ovšem započal svoji existenci fotografa na „volné noze“. Živil se zakázkami, například pro některé časopisy a státní podniky, ovšem nerezignoval na volnou tvorbu.

Po roce 1989 stál u zrodu české fotografické skupiny Signum a v roce 1996 se stal členem mezinárodní agentury

Bilderberg Hamburg. Nadále se profesionálně věnuje fotografii. V roce 2000 obdržel v soutěži Czech Press Photo za snímek z pražských protestů proti globalizaci hlavní cenu – titul Fotografie roku. Se snímky z této události získal první cenu v kategorii Aktualita soutěže Fuji Euro Press Photo Awards 2000.

Dosud měl na 60 autorských výstav po celé Evropě a ve Spojených státech. Bylo vydáno také 6 autorových autobiografií.

Od roku 2007 provozuje knižní nakladatelství JAKURA, ve kterém dosud vydal 20 knih s uměleckou tematikou.

Je také kurátorem výstav českých vojáků-fotografů 1. světové války, jejichž sbírky unikátních negativů objevil a představil na Pražském hradě. V roce 2019 byl kurátorem největší výstavy fotografií československých autorů Sametové revoluce.

V roce 2017 obdržel od Asociace profesionálních fotografů České republiky titul „Osobnost roku 2016“.

